

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2013

Liahona

Generalkonferencetaler

**Kirkens medlemstal når
15 millioner**

**Antallet af fuldtidsmissionær
når op over 80.000**

GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Balsam fra Gilead, af Annie Henrie

*»Er der ikke balsam i Gilead?« (Jer 8:22) ... Kærlighed er den balsam, der heler sårede sjæle ... Sønnen, ja, Herren Jesus Kristus, gav sit liv, for at vi kunne have evigt liv, så stor var hans kærlighed til sin Fader og til os«
(Thomas S. Monson, »En dørbønning, hvorpå der står kærlighed«, Stjernen, jan. 1988, s. 62).*

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konference
Præsident Thomas S. Monson
- 6 Generalkonference: Styrk troen og vidnesbyrdet
Ældste Robert D. Hales
- 9 Vær sagtom og ydmyg af hjertet
Ældste Ulisses Soares
- 12 Ved vi, hvad vi har?
Carole M. Stephens
- 15 Se fremad og tro
Ældste Edward Dube
- 17 Himlens vinduer
Ældste David A. Bednar
- 21 Kom, slut jer til os
Præsident Dieter F. Uchtdorf

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 25 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Henry B. Eyring
- 26 Nøglen til åndelig beskyttelse
Præsident Boyd K. Packer
- 29 Kvinders moralske styrke
Ældste D. Todd Christofferson
- 33 Fremskynd Herrens spilleplan!
Ældste S. Gifford Nielsen
- 35 Små og enkle ting
Ældste Arnulfo Valenzuela
- 37 Vil du være rask?
Ældste Timothy nbJ. Dyches
- 40 Som et kar, der kastes bort
Ældste Jeffrey R. Holland
- 43 Sæt din lid til Herren
Ældste M. Russell Ballard

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 46 De læresætninger og principper, som trosartiklerne indeholder
Ældste L. Tom Perry
- 49 Så er I da ikke længere fremmede
Biskop Gérald Caussé
- 52 Kaldet af ham til at prædike hans ord
Ældste Randy D. Funk
- 55 Du kan gøre det nu!
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 58 Forbind deres sår
Præsident Henry B. Eyring
- 61 Sande hyrder
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 69 Til mine børnebørn
Præsident Henry B. Eyring
- 72 Ingen andre guder
Ældste Dallin H. Oaks
- 76 Omvend jer
Bonnie L. Oscarson
- 79 Styrken til at holde ud
Ældste Richard J. Maynes
- 82 Personlig styrke gennem Jesu Kristi forsoning
Ældste Richard G. Scott
- 85 »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke«
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 88 Klagesangene: Vogt jer for trældom
Ældste Quentin L. Cook
- 92 Præstedømmets kraft
Ældste Neil L. Andersen
- 96 Undervis med Guds kraft og myndighed
David M. McConkie
- 99 Hold bestandigt fast
Ældste Kevin S. Hamilton
- 102 Se op
Ældste Adrián Ochoa
- 104 Kom Gud nærmere
Ældste Terence M. Vinson
- 106 Beslutninger om evigheden
Ældste Russell M. Nelson
- 110 Til vi ses igen
Præsident Thomas S. Monson

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

- 111 Styrken, glæden og kærligheden i at holde pagterne
Linda K. Burton
- 115 Vi har stor grund til at fryde os
Carole M. Stephens
- 118 Gør krav på velsignelserne ved jeres pagter
Linda S. Reeves
- 121 Vi er ikke alene
Præsident Thomas S. Monson
- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 124 Organisationernes hovedpræsidentskaber
- 125 Indeks over beretninger fra konferencen
- 126 Kirkenyt

Sammenfatning af oktoberkonferencen 2013

LØRDAG FORMIDDAG, 5. OKTOBER 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Kent F. Richards.
Afslutningsbøn: Matthew O. Richardson.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Hvor stort og hvor skønt«, *Salmer og sange*, nr. 175; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3; »Israel, Israel, Gud nu kalder«, *Salmer og sange*, nr. 9, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Der er solskin i min sjæl i dag«, *Salmer og sange*, nr. 149; »Hold Guds befalinger«, *Børnenes sangbog*, s. 68, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Løft taknemmelig din røst«, *Salmer og sange*, nr. 45, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 5. OKTOBER 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Paul V. Johnson.
Afslutningsbøn: Carol F. McConkie.
Musik ved et familiekor fra stave i Roy, Kaneshville, Hooper og West Haven i Utah; Jane Fjeldsted, dirigent; Linda Margetts, organist: »On This Day of Joy and Gladness«, *Hymns*, nr. 64, ikke udgivet arrangement af Fjeldsted/Margetts; »Jeg ved, Jesus, han elsker mig«, Oplæg til fællestid 2010, af Bell og Creamer, ikke udgivet arrangement af Fjeldsted/Margetts; »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81; »Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190, ikke udgivet arrangement af Fjeldsted/Margetts.

LØRDAG AFTEN, 5. OKTOBER 2013, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Paul E. Koelliker.
Afslutningsbøn: Ældste Walter F. González.
Musik ved et kor af bærere af Det Aronske Præstedømme fra stave i Murray i Utah; Kelly DeHaan, dirigent, Richard Elliott, organist: »Sing Praise to Him«, *Hymns*, nr. 70, ikke udgivet arrangement af Kempton; »Like Ten Thousand Legions Marching«, *Hymns*, nr. 253, ikke udgivet arrangement af Elliott; »Gør hvad er ret«, *Salmer og sange*, nr. 153; »O Gud, din hånd«, *Salmer og sange*, nr. 35, ikke udgivet arrangement af Huff.

SØNDAG FORMIDDAG, 6. OKTOBER 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Cheryl A. Esplin.
Afslutningsbøn: Ældste Francisco J. Viñas.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: »Det er så skønt, min Gud, min Drot«, *Salmer og sange*, nr. 83; »O, glæd dig nu vor jord«, *Salmer og sange*, nr. 28; »Mester, se uvejret truer«, *Salmer og sange*, nr. 54, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166; »O Divine Redeemer«, af Gounod; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 6. OKTOBER 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: David L. Beck.
Afslutningsbøn: Ældste Claudio R.M. Costa.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe, organist: »They, the Builders of the Nation«, *Salmer og sange*, nr. 36, arrangement af Wilberg, udgivet af Jackman; »Når Jesus atter kommer her«, *Børnenes sangbog*, s. 46, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Tjenerne for himlens konge«, *Salmer og sange*, nr. 164; »O bliv hos mig i denne nat«, *Salmer og sange*, nr. 4598, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG AFTEN, 28. SEPTEMBER 2013, HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Linda K. Burton.
Indledningsbøn: Laraine Swenson.
Afslutningsbøn: Ana De Agostini.
Musik ved et hjælpeforeningskor fra missionærskolen i Provo; Emily Wadley, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: »Nu Israels Gennløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Gå frem med tro«, *Salmer og sange*, nr. 174; »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200, ikke udgivet arrangement af Sally DeFord; »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178, diskant, ikke udgivet arrangement af Wadley; »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63, arrangement af Lyon, udgivet af Jackman.

KONFERENCETALER ER TILGÆNGELIGE

Der er adgang til konferencetaler på internet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org. Vælg derpå et sprog. Generelt bliver lydoptagelser også tilgængelige på distributionscentre inden for to måneder efter konferencen.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Cody Bell
Bagsiden: Foto: Cody Bell

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith og Byron Warner; i Arraiján i Panama af Josué Peña; i Brasília i Brasilien af Tomé Siqueira; i Cavite i Filippinerne af Danilo Soleta; i Colleyville i Texas af Mark Mabry; i Foz do Iguaçu i Brasilien af Lincoln Parmezan de Melo; i Guatemala City i Guatemala af Don Searle; i Lima i Peru af Stephanie Navarette; i London af Preston Judy; i Lyon af Carolyn Carter; i Panama City i Panama af Josué Peña; i Rom af Massimo Criscione; og i Santiago i Chile af Cristian F. Castro Marin.

**NOVEMBER 2013, ÅRGANG 162, NR. 11
LIAHONA 10791 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun.

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Redaktion: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementpris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 162 No. 11. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

TALERE

Andersen, Neil L., 92
Ballard, M. Russell, 43
Bednar, David A., 17
Burton, Linda K., 111
Caussé, Gérald, 49
Christofferson, D. Todd, 29
Cook, Quentin L., 88
Dube, Edward, 15
Dyches, Timothy J., 37
Eyring, Henry B., 25, 58, 69
Funk, Randy D., 52
Hales, Robert D., 6
Hamilton, Kevin S., 99
Holland, Jeffrey R., 40
Maynes, Richard J., 79
McConkie, David M., 96
Monson, Thomas S., 4, 61, 85, 110, 121
Nelson, Russell M., 106
Nielsen, S. Gifford, 33
Oaks, Dallin H., 72
Ochoa, Adrián, 102
Oscarson, Bonnie L., 76
Packer, Boyd K., 26
Perry, L. Tom, 46
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 82
Soares, Ulisses, 9
Stephens, Carole M., 12, 115
Uchtdorf, Dieter F., 21, 55
Valenzuela, Arnulfo, 35
Vinson, Terence M., 104

EMNEINDEKS

Aktivering, 12, 21, 35
Befalinger, 72
Bøn, 121
Depression, 40
Enighed, 15, 49
Familie, 29, 69, 72, 88, 106
Forberedelse, 102
Fred, 26
Frelsesplanen, 72
Fællesskab, 21, 49
Generalkonference, 6, 110
Handlefrihed, 106
Helbredelse, 37
Helligånden, 96
Hjemmeundervisning, 61
Inspiration, 6, 58
Israels hus, 88
Jesu Kristi forsoning, 52, 55, 69, 82, 118
Jesus Kristus, 9, 15, 37, 82, 102, 111
Jordisk legeme, 106
Joseph Smith, 96, 102
Kirkekaldelser, 15, 69
Kirkeledere, 25
Kirkemøder, 15, 99
Kirkens vækst, 4
Konvertering, 76
Kraft, 92, 96
Kvinder, 29
Kyskhed, 29, 72
Kærlighed, 12, 35, 43, 49, 69, 104, 111, 121
Lykke, 69, 85
Medfølelse, 40
Medier, 102
Mildhed, 9
Mirakler, 43
Missionering, 4, 33, 35, 43, 52

Missionærer, 33
Moderskab, 29, 72
Modgang, 40, 55, 79, 85, 104, 118, 121
Mormons Bog, 82
Nadver, 99, 118
Næstekærlighed, 58
Offer, 76
Omvendelse, 26, 52, 55, 82, 118
Ordinancer, 92, 115
Pagter, 12, 82, 99, 111, 115, 118
Profeter, 6
Præstedømme, 46, 58, 92, 115
Religionsfrihed, 88
Retskaffenhed, 79
Sabbatten, 99
Selvbeherskelse, 9
Sidste dage, 26
Skrifterne, 26
Studium af skrifterne, 46, 96, 121
Taknemlighed, 85
Templer, 17, 115, 118
Tiende, 17
Tilgivelse, 37
Tilknytning, 21
Tjeneste, 12, 58, 61, 82, 96, 111
Tro, 15, 21, 43, 104
Trosartiklerne, 46
Trældom, 88
Udholdenhed, 40, 79, 85, 99
Undervisning, 96
Velsignelser, 17
Vidnesbyrd, 76, 79, 102
Vor himmelske Fader, 69
Ægteskab, 69, 72, 106

Præsident Thomas S. Monson

Velkommen til konference

Det er min bøn, at vi må være fyldt med Herrens ånd, mens vi lytter og lærer.

Hvor er det godt, mine elskede brødre og søstre, atter at være sammen. Det er lidt over 183 år siden, at Kirken under Herrens ledelse blev organiseret af profeten Joseph Smith. Ved det møde den 6. april 1830 var der seks medlemmer af Kirken til stede.¹

Det glæder mig meget at kunne bekendtgøre, at Kirkens medlemstal for to uger siden nåede 15 millioner. Kirken vokser fortsat stabilt og forandrer tilværelsen for flere og flere mennesker hvert år. Den breder sig over den ganske jord i takt med, at vores missionærstyrke finder frem til dem, der søger efter sandheden.

Der er knap gået et år, siden jeg bekendtgjorde en sænkning af alderen for at kunne tjene som missionær. Siden da er antallet af fuldtidsmissionærer vokset fra 58.500 i oktober 2012 til 80.333 i dag. Vi har set en fabelagtig og inspirerende reaktion!

Den hellige skrift indeholder ingen proklamation, der er mere relevant, intet ansvar, der er mere bindende, ingen instruktion, der er mere direkte end den formaning, som

den opstandne Herre gav, da han viste sig i Galilæa for de 11 disciple. Han sagde: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.«² Profeten Joseph Smith erklærede: »Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at forkynde evangeliet.«³ Nogle her i dag kan stadig huske præsident David O. McKays ord. Han formulerede de velkendte ord: »Ethvert medlem en missionær!«⁴

Til deres ord tilføjer jeg mine egne. Det er nu tiden til, at medlemmer og missionærer går sammen for at arbejde sammen, for at virke i Herrens vingård for at bringe sjæle til ham. Han har forberedt midlerne for os til at fortælle om evangeliet på mangfoldige måder, og han vil hjælpe os i vores arbejde, hvis vi vil handle i tro for at fuldføre hans værk.

For at bevare vores stadig voksende missionærstyrke har jeg tidligere bedt vore medlemmer om at bidrage i forhold til deres evner til deres menigheds missionsfond eller

til Kirkens missionsfond. Reaktionen på denne anmodning har været meget tilfredsstillende og har været med til at støtte tusinder af missionærer, hvis forhold ikke muliggør, at de kan støtte sig selv. Jeg takker jer for jeres gavmilde bidrag. Behovet til hjælp er konstant, for at vi fortsat

kan hjælpe dem, hvis ønske om at tjene er stort, men som ikke selv har midlerne til at gøre det.

Nuvel, brødre og søstre, vi er kommet her for at blive undervist og inspireret. Mange taler, som dækker en lang række evangeliske emner, bliver holdt de næste to dage.

De mænd og kvinder, som vil tale til jer, har søgt himlens hjælp i forbindelse med de taler, som de vil holde.

Det er min bøn, at vi må være fyldt med Herrens Ånd, mens vi lytter og lærer. I vor Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Selvom op til flere dusin mennesker var til stede den dag, hvor Kirken blev stiftet, blev seks personer officielt registreret som de stiftende medlemmer.
2. Matt 28:19.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 327.
4. David O. McKay, i Conference Report, apr. 1959, s. 122.

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Generalkonference: Styrk troen og vidnesbyrdet

Hvor har vi dog brug for generalkonferencen! Under konferencer styrkes vores tro, og vores vidnesbyrd udvikles.

Tak, præsident Monson, for din belæring om og dit eksempel på kristuslignende tjeneste og for at give os alle opgaven med at være missionær. Du er altid i vore bønner.

I vores uddeling har Frelseren Jesus Kristus henvist til de helliges forsamling som »*min* generalkonference«. ¹

Uanset hvor vi er i denne verden, uanset hvordan vi får disse taler, vidner jeg om, at vi er samlet til *hans* konference. Jeg vidner også om, at vi skal høre hans ord, for han har sagt: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.« ²

Konferencer har altid været en del af Jesu Kristi sande kirke. Adam samlede sine efterkommere og profeterede om det, der skulle komme. Moses samlede israelitterne og belærte dem om de befalinger, han havde modtaget. Frelseren underviste menneskeskaber, der var forsamlet både i det hellige land og på det amerikanske kontinent. Peter samlede de troende i Jerusalem. Den første generalkonference i disse de sidste dage blev

afholdt blot to måneder efter Kirkens organisering, og konferencer fortsætter den dag i dag.

Disse konferencer er altid under Herrens ledelse, vejledt af hans Ånd. ³ Vi får som talere ikke tildelt et bestemt emne. Gennem uger og måneder, ofte med søvnløse nætter, venter vi på Herren. Gennem faste, bøn, studium og at grunde får vi det budskab, som *han* ønsker, vi skal give.

Nogle spørger måske: »Hvorfor kommer inspirationen ikke lettere og hurtigere?« Herren forklarede Oliver Cowdery: »Du må gennemtænke det i dit sind; dernæst må du spørge mig, om det er rigtigt.« ⁴ Konferencebudskaberne kommer til os efter bønssom forberedelse ved Helligånden.

Dette princip er sandt for alle medlemmer af Kirken, når vi forbereder os på at deltage i menigheds-, stavs- og generalkonferencer. Vi gennemtænker i vores sind det, som vi har brug for og ønsker fra vor himmelske Fader, og vi beder for at forstå og anvende det, vi belæres om. Når tiden for konference nærmer sig, ofrer vi andre aktiviteter

og »lægger denne verdens ting til side [for at] søge dem, der hører en bedre til.« ⁵ Så samler vi vores familie for at høre Herrens ord, på samme måde som kong Benjamins folk. ⁶

Børn og unge elsker at være med. Vi begår en alvorlig fejltagelse, hvis vi antager, at konferencen er over deres intellekt og åndelige følsomhed. Jeg lover Kirkens unge medlemmer, at hvis I vil lytte, vil I føle Ånden vælde frem i jer. Herren vil fortælle jer, hvad han ønsker, I skal gøre med jeres liv.

Ved konferencer kan vi modtage Herrens ord, bestemt nøjagtigt til os. Et medlem har vidnet om følgende: »Da jeg lyttede til din tale, blev jeg lamslået ... Din tale var en personlig åbenbaring direkte fra Herren til min familie. Jeg har aldrig oplevet en så stærk tilkendegivelse fra Ånden i mit liv som i det øjeblik, hvor Helligånden talte direkte til mig.«

En anden sagde: »Jeg har aldrig før følt så indgående, at en tale var til mig.«

Dette er muligt, fordi Helligånden overfører Herrens ord til vores hjerte på en måde, så vi kan forstå. ⁷ Når jeg tager noter i løbet af en konference, skriver jeg ikke altid præcis det ned, som taleren siger. Jeg noterer den personlige vejledning, som Ånden giver mig.

Det, der *siges*, er ikke så vigtigt, som det vi *hører*, og det vi *føler*. ⁸ Det er derfor, vi gør noget ud af at opleve konferencen i omgivelser, hvor Åndens stille sagte stemme tydeligt kan høres, føles og forstås.

Hvor har vi dog brug for generalkonferencen! Under konferencer styrkes vores tro, og vores vidnesbyrd udvikles. Og når vi vender om, styrker vi hinanden, så vi står stærkere blandt disse sidste dages brændende pile. ⁹

I de seneste årtier er Kirken i det store og hele blevet skånet for de

frygtelige misforståelser og forfølgelser, som de tidlige hellige oplevede. Sådan vil det ikke altid være. Verden fjerner sig hurtigere og længere væk fra Herren end nogensinde. Modstanderen er blevet sluppet løs på jorden. Vi ser, hører, læser, studerer og fortæller om profeternes ord for at blive advaret og beskyttet. Fx blev »Familien: En proklamation til verden« udsendt, længe før vi oplevede de udfordringer, familien nu står overfor. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd« blev udarbejdet forud for det tidspunkt, hvor vi har haft mest brug for den.

Vi kender måske ikke alle årsagerne til, at profeterne og konferencetalerne taler til os om visse emner ved konferencer, men det gør Herren. Præsident Harold B. Lee har sagt: »Den eneste sikkerhed, vi har som medlemmer af denne kirke, er at ... give agt på de ord og befalinger, som Herren fremsætter gennem sin profet. Der vil være noget, som kræver tålmodighed og tro. Måske synes I ikke om det, som kommer fra Kirkens ledelse. Det er måske imod jeres [personlige] synspunkter. Det er måske imod jeres sociale synspunkter. Det griber måske ind i en del af jeres sociale liv. Men hvis I lytter til det, som om det kom fra Herrens egen mund, med tålmodighed og tro, så bliver I lovet, at »helvedes porte ikke [skal] få overhånd over jer ... og Gud Herren vil sprede mørkets magter foran jer og få himlene til at bæve til jeres gavn og sit navns ære: (L&P 21:6).«¹⁰

Hvordan kunne præsident Lee vide, hvad vi skulle opleve i vor tid? Han vidste det, fordi han var profet, seer og åbenbarer. Og hvis vi lytter til og adlyder profeterne nu, herunder dem, der skal tale ved denne konference, vil vi blive styrket og beskyttet.

De største velsignelser ved general-konferencen får vi, når konferencen er

overstået. Husk den fremgangsmåde, der hyppigt står i skrifterne: Vi samles for at høre Herrens ord, og vi tager hjem for at efterleve dem.

Da kong Benjamin havde undervist sit folk, »lod han mængden gå, og de vendte hver især efter slægtskab tilbage til deres eget hus.«¹¹ På sin tid sagde kong Limhi det samme.¹² Efter at have undervist og betjent folket ved templet i Overflod bad Frelseren folket om følgende: »Gå derfor til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn om, at I må forstå, og bered jeres sind til morgendagen, så kommer jeg til jer igen.«¹³

Vi tager imod Frelserens opfordring, når vi overvejer og beder for at forstå det, vi er blevet belært om og derpå bevæger os fremad og gør hans vilje. Husk præsident Spencer W. Kimballs ord: »Jeg har gjort op med mig selv, at når jeg tager hjem fra denne general-konference ... er der mange, mange områder i mit liv, som jeg kan fuldkommengøre. Jeg har i tankerne lavet en liste over dem, og jeg regner med at gå i gang, lige så snart vi er færdige med konferencen.«¹⁴ Præsident Monson har for nylig sagt: »Jeg opfordrer jer til at læse talerne ... og til at overveje de budskaber, de indeholder.

Jeg har personligt erfaret, at jeg opnår endnu mere fra disse inspirerede taler, når jeg studerer dem nøje.«¹⁵

Udover at opfordre os til personligt skriftstudium og skriftstudium med familien ønsker vor himmelske Fader, at vi regelmæssigt studerer og anvender det, vi har lært under konferencen. Jeg vidner om, at de, der sætter deres lid til Herren og giver agt på dette råd i tro, vil opnå stor styrke til velsignelse for dem selv og deres familie og kommende generationer.

Vor himmelske Fader har sørget for muligheden. Ved denne konference kan 97 procent af Kirken høre disse budskaber på deres eget sprog. Millioner af medlemmer i 197 lande ser denne konference på 95 sprog. Om blot to eller tre dage begynder budskaberne at dukke op på LDS.org på engelsk, og i løbet af en uge findes de på 52 sprog. Nu får vi de trykte kirketidsskrifter inden for tre uger fra generalkonferencen. Vi behøver ikke længere vente i månedsvis på, at talerne kommer med posten. På en computer, telefon eller anden elektronisk anordning kan vi læse, lytte til, se og formidle profeternes belæringer. Når som helst og hvor som helst kan vi udvide vores kundskab, styrke vores tro og

vidnesbyrd, beskytte vores familie og lede dem sikkert hjem.

Denne konferences budskaber bliver også flettet ind i de unges læsematerialer på nettet. Forældre, I kan selv få adgang til de unges læsematerialer på lds.org. Find ud af, hvad jeres børn lærer, og gør det til genstand for jeres eget studium, familiesamtaler, familieaften, familieråd og for personlige interview med hvert eneste af jeres børn om det, de hver især har brug for at lære.

Jeg opfordrer alle medlemmer til at anvende materialerne på Kirkens hjemmesider og app til mobiltelefoner. De forbedres konstant, så de er lettere at bruge og mere relevante for os. På lds.org kan I finde hjælpemidler til at studere evangeliet, styrke jeres hjem og familie og tjene i jeres kaldelse. I kan også finde jeres forfædre, som har brug for tempelordinancer, samt hjælpemidler til at støtte jer i arbejdet med frelse, deriblandt at fortælle andre om evangeliet. Forældre kan føre an i at forberede deres børn til dåb, præstedømmet og en fuldtidsmission og templet. De kan hjælpe os til at gå på tempelordinancernes og pagternes lige og snævre sti og gøre os egnede til det evige livs velsignelser.

Ved den seneste aprilkonference talte jeg ved præstedømmemødet om min far, der lavede en tegning af en ridder i rustning for at belære mig om at tage Guds fulde rustning på samt den åndelige beskyttelse, den giver.

Da mødet var forbi, fortalte en far sin familie, hvad han havde lært. Inspireret af det søgte deres unge søn Jason på lds.org for selv at høre budskabet. Et par dage senere mødte han op til familieaften for at give sine søskende lektionen. Her er han.

Et enkelt conferencebudskab, inspireret af Herren, modtaget af et barn, blev givet til en familie på en personlig og stærk måde. Jeg elsker hans brynje af retfærdighed. Jeg elsker hans skjold af tro, der

Jason i »Guds fulde rustning«.

hindrer modstanderens brændende pile. Dette er velsignelserne ved en konference.

Mine brødre og søstre, jeg bærer mit særlige vidnesbyrd om, at Herren Jesus Kristus lever og er denne kirkes overhoved. Dette er *hans* general-konference. Jeg lover jer i hans navn, at hvis I beder med et oprigtigt ønske om at høre jeres himmelske Faders røst i denne konferences budskaber, vil I opdage, at han har talt til jer for at hjælpe jer, styrke jer og lede jer hjem til sin nærhed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 124:88; fremhævelse tilføjet.
2. L&P 1:38.
3. Se L&P 46:2.
4. L&P 9:8.
5. L&P 25:10.
6. Se Mosi 2:5.
7. Se 2 Ne 33:1.
8. Se Spencer W. Kimball, i Conference Report, områdekonference i Tonga, 1976, s. 27.
9. Se Luk 22:31–32.
10. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 84.
11. Mosi 6:3.
12. Se Mosi 8:4.
13. 3 Ne 17:3.
14. Spencer W. Kimball, »Talt fra hjertets«, *Stjernen*, apr. 1976, s. 92.
15. Thomas S. Monson, »Gud vær' med dig, til vi ses igen«, *Liahona*, nov. 2012, s. 110.

Ældste Ulisses Soares
De Halvfjerds' Præsidium

Vær sagtmodig og ydmyg af hjertet

At være sagtmodig betyder ikke at være svag, men det betyder at have en god og venlig adfærd.

Mormon har undervist om, at en mand »ikke kan have tro og håb, medmindre han er sagtmodig og ydmyg af hjertet.«¹ Han tilføjede, at uden sådanne egenskaber »er hans tro og håb forgæves; for ingen bortset fra den sagtmodige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud.«²

Sagtmodighed er en egenskab hos dem, der er »gudfrygtig[e], ydmyg[e], lærevillig[e] og tålmodig[e] under trængsler.«³ De, der besidder denne egenskab er villige til at følge Jesus Kristus, og deres indstilling er mild, rolig, tolerant og fordragelig.

Apostlen Paulus forklarede, at sagtmodighed, eller mildhed, er en af Åndens frugter.⁴ Derfor kan det let opnås, hvis vi »lever i Ånden.«⁵ Og for at leve i Ånden må vores levevis afspejle retskaffenhed over for Herren.

Når vi påtager os Kristi navn, forventes det, at vi stræber efter at efterligne hans egenskaber og ændrer vores personlighed til at blive mere som ham hver dag. Frelseren formåede sine disciple og sagde: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!«⁶ Hvis vi »kom[mer] til Kristus ... fornægter [os] selv al gudløshed og elsker Gud«, så kommer den

dag, hvor vi ved Kristi nåde kan blive fuldkommengjorte i ham.⁷

»Kristne egenskaber er gaver fra Gud. [Disse egenskaber] opnås, [når vi] bruger [vores] handlefrihed retfærdigt ... med et ønske om at behage Gud [må vi] erkende [vore] svagheder og være villig[e] og ivrig[e] efter at forbedre [os].«⁸

Sagtmodighed er afgørende, for at vi kan blive mere kristuslignende. Uden sagtmodighed kan vi ikke udvikle andre væsentlige dyder. At være sagtmodig betyder ikke at være svag, men det betyder at have en god og venlig adfærd, vise styrke, sindsro, sundt selvværd og selvkontrol.

Sagtmodighed er en af de egenskaber i Frelserens liv, som han besad i overflod. Han sagde selv til sine disciple: »Lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.«⁹

Vi er velsignede med at blive født med sagtmodighedens frø i vores hjerte. Vi er nødt til at forstå, at det ikke er muligt at få dette frø til at vokse og udvikle sig på et øjeblik, men at det kommer med tiden. Kristus beder os om »daglig [at] tage [vores] kors op«,¹⁰ hvilket betyder, at det bør være et konstant mål og ønske.

Præsident Lorenzo Snow, vores uddelings 5. profet, har sagt: »Det er vores pligt at forsøge at være fuldkomne ... at forbedre os hver dag og se på den foregående uge og gøre tingene bedre i denne uge; at gøre tingene bedre i dag, end vi gjorde i går.«¹¹ Altså er det første skridt til at blive sagtmodig dag for dag at blive bedre. Hver dag har vi brug for at prøve at blive bedre end den foregående, mens vi bevæger os fremad i denne proces.

Præsident Snow tilføjede:

»Vi har vore små tåbeligheder og svagheder; vi bør prøve at overvinde dem så hurtigt som muligt, og vi bør indprente denne følelse i hjertet hos vore børn, således at ... de kan lære at opføre sig passende over for ham i alle situationer.

Dersom en ægtemand kan leve med sin hustru én dag uden at skændes eller behandle nogen uvenligt eller uden at bortstøde Guds ånd på nogen måde ... så er han udadledig for så vidt. Lad ham så prøve at gøre det samme den næste dag. Men dersom han skulle fejle i sit forsøg den næste dag, er der ingen grund til, at han ikke skulle få held med det den tredje dag.«¹²

Som anerkendelse af vores hengivenhed og udholdenhed giver Herren os det, som vi ikke selv er i stand til at opnå på grund af vore ufuldkommenheder og menneskelige svagheder.

Et andet vigtigt skridt til at blive sagtmodig er at lære, hvordan vi kontrollerer vores temperament. Eftersom det naturlige menneske bor i os hver især, og eftersom vi lever i en verden, der presser os meget, kan kontrol af vores temperament blive en af vores livs udfordringer. Tænk et øjeblik på, hvordan I reagerer, når nogen ikke retter sig efter jeres ønsker i det øjeblik, I ønsker, de gør det. Hvad nu, hvis mennesker er uenige i jeres forslag,

selv om I er absolut sikre på, at det er den rigtige løsning på et problem? Hvad er jeres reaktion, når nogen fornærmer jer, kritiserer jeres indsats eller er uvenlige, blot fordi de er i dårligt humør? I de øjeblikke og andre vanskelige situationer må vi lære at kontrollere vores temperament og udtrykke vore følelser med tålmodighed og mild overtalelse. Det er yderst vigtigt i vores hjem og i vores forhold med vores evige ledsager. I de 31 år, jeg har været gift med min udkårne, har hun ofte givet mig milde påmindelser om dette, når vi har oplevet livets foruroligende udfordringer.

Apostlen Paulus har blandt belæringerne i sit andet brev til Timotheus sagt:

»Og en Herrens tjener skal ikke strides med nogen. Han skal være venlig mod alle, være en god lærer og finde sig i ondt.

Han skal med mildhed irettesætte dem, der siger imod, om dog Gud vil få dem til at omvende sig, så de kommer til erkendelse af sandheden

og igen besinder sig og slipper ud af den fælde.«¹³

Ved at kontrollere vore reaktioner og være rolige og beherskede og undgå strid begynder vi at gøre os egnede til sagtmodighedens gave. Præsident Henry B. Eyring har engang sagt: »Når vi med tro kontrollerer vores temperament og betvinger vores stolthed, giver Helligånden sin godkendelse, og hellige løfter og pagter sikres.«¹⁴

Endnu et skridt til at opnå sagtmodighed er at blive ydmyg. Herren belærte Thomas B. Marsh gennem profeten Joseph Smith ved at sige: »Vær du ydmyg, så skal Herren din Gud lede dig ved hånden og give svar på dine bønner.«¹⁵

Jeg tror, brødre og søstre, at kun de ydmyge er i stand til at erkende og forstå Herrens svar på deres bønner. De ydmyge er lærevillige, anerkender hvor afhængige de er af Gud og ønsker at underordne sig hans vilje. De ydmyge er sagtmodige og har en evne til at påvirke andre til at være det samme. Guds løfte til de ydmyge er, at han vil lede dem ved hånden. Jeg tror virkelig på, at vi undgår omveje og bedrøvelse i vores liv, så længe vi går hånd i hånd med Herren.

Et af de smukkeste eksempler på sagtmodighed i vor tid, som jeg kender til, er bror Moses Mahlangu. Hans omvendelse begyndte i 1964, da han fik en Mormons Bog. Han blev fascineret, da han læste denne bog, men det var først i begyndelsen af 1970'erne, at han så et skilt med Kirkens navn på en bygning i Johannesburg i Sydafrika, da han gik ned ad en gade. Bror Mahlangu blev nysgerrig og trådte ind i bygningen for at lære mere om Kirken. Han fik venligt at vide, at han ikke kunne deltage i møderne eller blive døbt, fordi landets love på det tidspunkt ikke tillod det.

Bror Mahlangu accepterede denne beslutning med sagtmodighed, ydmyghed og uden fortørnelser, men han havde stadig et stærkt ønske om at lære mere om Kirken. Han spurgte kirkelederne, om de kunne lade et af kirkens vinduer være åbent under søndagsmøderne, så han kunne sidde udenfor og lytte til dem. I flere år deltog bror Mahlangus familie og venner regelmæssigt i kirkens møder »gennem vinduet«. En dag i 1980 fik de at vide, at de kunne gå ind i kirken og også

blive døbt. Hvilken herlig dag for bror Mahlangu.

Senere organiserede Kirken en gren i hans nabolag i Soweto. Det var kun muligt på grund af den beslutsomhed, det mod og den trofasthed hos mennesker som bror Mahlangu, der forblev trofaste i så mange år under vanskelige omstændigheder.

En af bror Mahlangus venner, der havde tilsluttet sig Kirken på samme tid, fortalte mig denne historie, da jeg besøgte Soweto Stav. Ved slutningen af vores samtale gav han mig et kram. I det øjeblik følte jeg det, som om jeg var omsluttet af Frelserens kærlige arme. Sagtmodighed udstrålede fra denne gode brors øjne. Han spurgte med et hjerte fuldt af godhed og dyb taknemlighed, om jeg kunne fortælle præsident Thomas S. Monson, hvor taknemlige og velsignede han og mange andre var for at have det sande evangelium i deres liv. Bror Mahlangus og hans venners eksempel på sagtmodighed har i sandhed påvirket mange mennesker positivt – især mig.

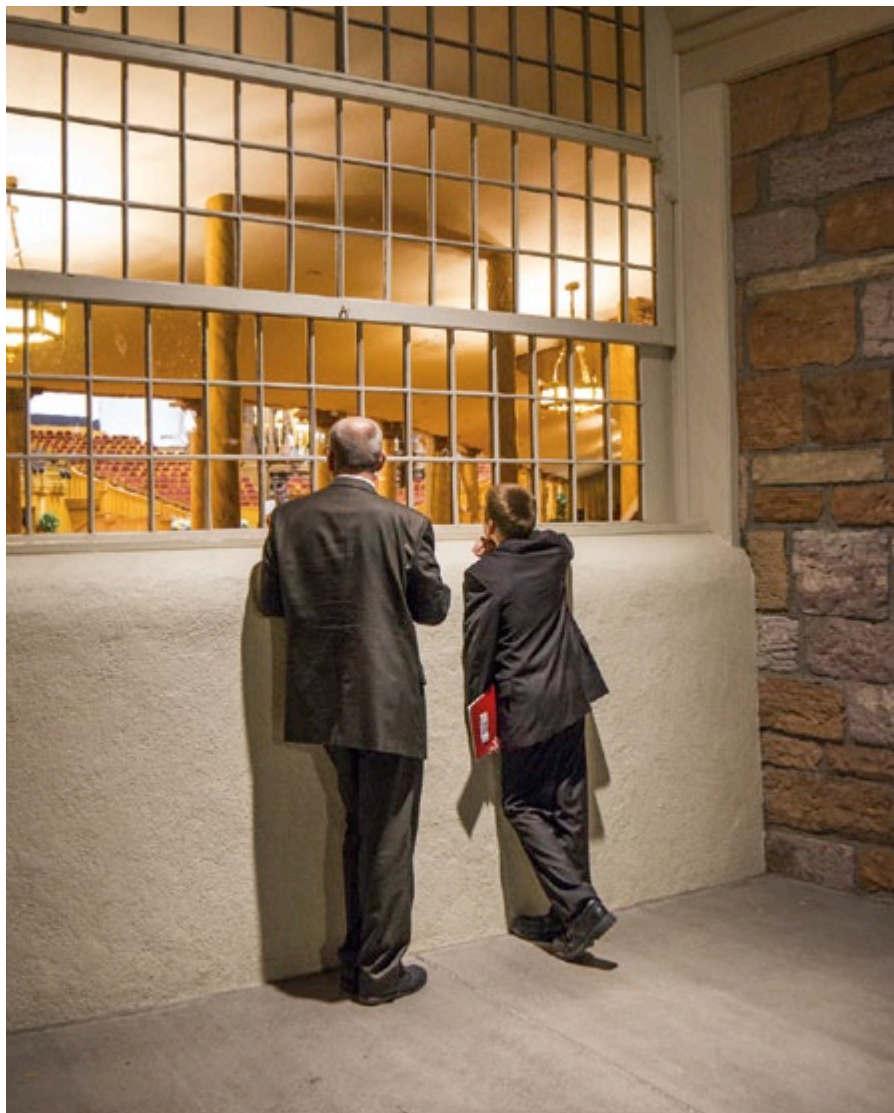
Søskende, jeg tror på, at Frelseren Jesus Kristus er det ypperligste eksempel på sagtmodighed. Selv i sin sidste stund af sit jordiske liv efter at være blevet falsk anklaget og dømt, med smerte at have båret sit kors til Golgata, være blevet hånet og forbandet af sine venner og forladt af mange, som kendte ham og havde vidnet om hans mirakler, blev han naglet til korset.

Selv efter den mest intense fysiske lidelse henvendte Herren sig til sin Fader og udtrykte inderligt fra sit sagtmodige og ydmyge hjerte: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«¹⁶ Kristus oplevede ekstrem fysisk og åndelig lidelse og gav derved os mulighed for at ændre vores åndelige karakter og blive sagtmodig ligesom han.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er vor Frelser. Jeg vidner for jer om, at det takket være hans kærlighed er muligt at ændre sig. Det er muligt at lægge vore svagheder bag os. Det er muligt at afvise dårlige påvirkninger i vores tilværelse, kontrollere vores vrede, blive sagtmodige og udvikle vor Frelseres egenskaber. Han viste os vejen. Han var det fuldkomne eksempel og befalede os alle at blive, som han er. Hans opfordring til os er at følge ham, følge hans eksempel og blive som han. Om disse sandheder bærer jeg vidnesbyrd i hans hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moro 7:43.
2. Moro 7:44.
3. Guide til Skrifterne, »Sagtmodighed«, scriptures.lds.org.
4. Se Gal 5:22–23.
5. Gal 5:25.
6. Matt 5:48.
7. Moro 10:32.
8. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2004, s. 115.
9. Matt 11:29.
10. Luk 9:23.
11. Lorenzo Snow, i Conference Report, apr. 1898, s. 13.
12. *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*, 2012, s. 99–100.
13. 2 Tim 2:24–26.
14. Henry B. Eyring, »Familier i pagten«, *Liahona*, maj 2012, s. 65.
15. L&P 112:10.
16. Luk 23:34.

Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Ved vi, hvad vi har?

Præstedømmeordinancer og -pagter giver adgang til fylden af de velsignelser, som Gud har lovet os, hvilke er gjort mulige gennem Frelserens forsoning.

»Familien: En proklamation til verden« udtaler Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum: »Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Vi er hver især en åndelig søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder.«¹ For at opnå disse guddommelige muligheder har hver af Guds sønner og døtre brug for præstedømmets ordinancer og pagter.

Vi har brug for dåb. Når vi nedsænkes i dåbens vande, indgår vi pagt om at påtage os Kristi navn, altid erindre ham, holde hans befalinger og tjene ham til enden, så vi altid kan have hans Ånd hos os.²

Vi har brug for Helligåndsgaven. Gennem denne ordinance kan vi få adgang til Åndens stadige følgeskab. Præsident Wilford Woodruff har sagt: »Enhver mand eller kvinde, som har sluttet sig til Guds kirke og er blevet døbt til syndernes forladelse, har ret til åbenbaring, har ret til, at Guds Ånd bistår dem i deres arbejde, i deres betjening af deres børn samt i deres rådgivning af deres børn og af dem, som de er kaldet til at præsidere over. Helligånden er ikke forbeholdt mænd, ej heller apostle eller profeter. Den tilhører enhver trofast mand og kvinde

og ethvert barn, som er gammelt nok til at tage imod Kristi evangelium.«³

Vi har brug for at modtage tempelbegavelsen. Ældste M. Russell Ballard har sagt: »Når mænd og kvinder tager til templet, begaves de begge med den samme kraft, som pr. definition er præstedømmets kraft ... Begavelsen er bogstaveligt talt en gave af kraft.«⁴

Vi har brug for beseglingsordinancen, som fører til evigt liv, »den største af alle Guds gaver.«⁵ Denne præstedømmeordinance modtages kun af en mand og kvinde sammen. Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Præstedømmemyndigheden er blevet gengivet, for at familier kan blive beseglet for al evighed.«⁶

Vi har brug for muligheden for at forny vore pagter hver uge, når vi nyder nadveren. Profeter og apostle i de sidste dage har belært om, at når vi værdigt tager del i nadveren, fornyer vi ikke blot vores dåbspagt, men »alle pagter indgået med Herren.«⁷

Disse præstedømmeordinancer og -pagter giver adgang til fylden af de velsignelser, som Gud har lovet os, hvilke er gjort mulige gennem Frelserens forsoning. De udruster Guds sønner og døtre med kraft, Guds kraft,⁸ og giver os mulighed for at modtage evigt liv – at vende tilbage

til Guds nærhed og bo sammen med ham i hans evige familie.

For nylig besøgte jeg fire kvinder i deres hjem sammen med nogle præstedømmeledere. Disse søstre og deres familie havde brug for præstedømmenøgler og myndighed, præstedømmets ordinancer og pagter og præstedømmets kraft og velsignelser.

Vi besøgte en dejlig søster, som er gift og har to søde børn. Hun er trofast og aktiv i Kirken, og hun underviser sine børn om at vælge det rette. Hendes mand støtter hendes aktivitet i Kirken, men han er ikke medlem.

Deres familie er stærk, men for at nyde endnu større styrke har de brug for yderligere præstedømmevelsignelser. De har brug for, at faderen modtager ordinancerne dåb og Helligåndsgaven og får overdraget præstedømmet. De har brug for den præstedømmekraft, der kommer i kraft af begavelse og besegling.

Vores næste besøg var hos to enlige søstre, kvinder med stor tro. Den ene søster har en søn, der forbereder sig til sin mission. Den anden søster får behandling for cancer. I stunder med modløshed og fortvivlelse husker de Frelserens forsoning og fyldes med håb og tro. De har begge brug for de yderligere velsignelser og den yderligere kraft, som opnås gennem tempelordinancerne. Vi opmuntrede dem til sammen med den kommende missionær i deres hjem at forberede sig til at modtage disse ordinancer.

Vores sidste besøg var hos en søster, hvis mand for nylig var død i en tragisk ulykke. Som nyomvendt til Kirken havde hun ikke forstået, at hun kunne få sin egen begavelse og blive beseglet til sin mand. Da vi forklarede hende, at hun og hendes afdøde mand kunne opnå disse velsignelser, fyldtes hun med håb. Eftersom hun

ved, at hendes familie i kraft af tempeleordinancer og -pagter kan besegles til hinanden, har hun tro til og er besluttet på at møde de prøvelser, der venter forude.

Denne enkes søn forbereder sig til at modtage Det Aronske Præstedømme. Hans ordination bliver en stor velsignelse for hende og familien. De får en præstedømmebærer i deres hjem.

Da jeg mødte disse trofaste kvinder i Honduras, kunne jeg se, at de kæmpede for at holde deres familie aktiv i evangeliet. De udtrykte taknemlighed for medlemmer i menigheden, der holder deres pagter, og som omsorgsfuldt våger over dem og støtter dem i deres timelige og åndelige behov. Men hver af disse søstre havde behov, der endnu ikke var blevet imødekommet til fulde.

I hvert af de tre hjem, vi besøgte, spurgte en klog præstedømmeleder hver søster, om hun havde fået en præstedømmevelsignelse. Hver gang var svaret nej. Hver søster bad om og fik en præstedømmevelsignelse den dag. Alle græd de, da de udtrykte taknemlighed for den trøst, vejledning, opmuntring og inspiration, som kom fra vor himmelske Fader gennem en værdig præstedømmebærer.

Disse søstre inspirerede mig. De viste ærbødighed over for Gud og hans magt og myndighed. Jeg var også taknemlig for de præstedømmeledere, der besøgte disse hjem sammen med mig. Efter vi havde forladt hvert hjem, drøftede vi, hvordan vi kunne hjælpe disse familier til at modtage de ordinancer, de havde brug for, så de kunne gå fremad på pagtens vej og styrke deres hjem.

Der findes i dag et stort behov for, at mænd og kvinder nærer respekt for hinanden som Guds sønner og døtre samt ærbødighed over for vor Fader i himlen og hans præstedømme – hans magt og myndighed.

Han har en plan for os, og når vi udøver tro på og tillid til hans plan, styrkes vores ærbødighed over for ham og hans præstedømmemagt og -myndighed.

I det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet*, har vi fået at vide, at søstre, der ikke har en præstedømmebærer i hjemmet, aldrig behøver at føle sig alene. De velsignes og styrkes gennem de ordinancer, de har modtaget, og de pagter, de holder. De bør aldrig tøve med at række ud, når der er brug for hjælp. Ældste M. Russell Ballard har sagt, at alle kvinder i Kirken skal vide, at de har en biskop, en ældsternes kворumspræsident, en hjemmelærer og andre værdige præstedømmebærere, som

de kan stole på, og som kan komme i deres hjem og bistå dem og, som søster Rosemary M. Wixom tilføjede, for at »give en velsignelse.«⁹

Ældste Ballard har også sagt: »Vor himmelske Fader er gavmild med sin kraft. Alle mænd og alle kvinder har adgang til denne kraft til at få hjælp i deres tilværelse. Alle, der har indgået hellige pagter med Herren, og som ærer disse pagter, er berettigede til at få personlig åbenbaring, blive velsignede med englebetjening og nyde fællesskab med Gud.«¹⁰

Vi har alle brug for hinanden. Guds sønner har brug for Guds døtre, og Guds døtre har brug for Guds sønner.

Vi har forskellige gaver og forskellige stærke sider. Første Korinther kapitel 12 understreger behovet for, at Guds sønner og døtre, os hver især, opfylder vore individuelle roller og ansvarsområder i henhold til Herrens plan, så alle må have gavn deraf.¹¹

Guds sønner, ved I, hvem I er? Ved I, hvad I har? Er I værdige til at udøve præstedømmet og modtage præstedømmets kraft og velsignelser? Opfylder I jeres rolle og ansvar

med at styrke hjemmet som far, bedstefar, søn, bror og onkel? Viser I respekt for kvinder, kvindelighed og moderskab?

Guds døtre, ved vi, hvem vi er? Ved vi, hvad vi har? Er vi værdige til at modtage præstedømmets kraft og velsignelser? Tager vi imod de gaver, vi får, med taknemlighed, elskværdighed og værdighed? Opfylder vi vores rolle og ansvar med at styrke hjemmet som mor, bedstemor, datter, søster og tante? Viser vi respekt for mænd, mandighed og fædres rolle?

Har vi som sønner og døtre i pagten tro på vor himmelske Fader og hans evige plan for os? Har vi tro på Jesus Kristus og hans forsoning? Tror vi på, at vi har guddommelige egenskaber og muligheder? Og forstår vi betydningen af at modtage præstedømmets ordiancer og indgå, holde og forny pagter med Herren i vore bestræbelser på at opnå disse muligheder og modtage alt det, Faderen har?¹²

Vi er vor himmelske forældres højt elskede åndelige sønner eller døtre, og hver enkelt besidder guddommelige egenskaber og muligheder. Vor

Frelser, Jesus Kristus, elskede os så meget, at han gav sit liv for os. Hans forsoning gør det muligt for os at gå fremad på vejen til vores himmelske hjem ved hjælp af hellige præstedømmeordinancer og -pagter.

Disse præstedømmeordinancer og -pagter blev gengivet til jorden gennem profeten Joseph Smith, og i dag har præsident Thomas S. Monson alle præstedømmets nøgler på jorden.

Ældste D. Todd Christofferson har sagt: »Præstedømmets myndighed findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til at administrere de ordiancer, hvorved vi kan indgå bindende pagter med vor himmelske Fader i hans hellige Søns navn ... Gud vil holde sine løfter til jer, når I ærer jeres pagter med ham.«¹³

Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Se Moro 4:3; 6:3.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2004, s. 48.
4. M. Russell Ballard, »Let Us Think Straight«, foredrag fra uddannelsesuge på BYU, 20. aug. 2013; speeches.byu.edu.
5. L&P 14:7; se også L&P 131:1–4.
6. Russell M. Nelson, »At nære ægteskabet«, *Liahona*, maj 2006, s. 37–38; eller *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 134.
7. Delbert L. Stapley, i Conference Report, okt. 1965, s. 14; citeret i L. Tom Perry, »Nu, hvor vi tager del i nadveren«, *Liahona*, maj 2006, s. 41; se også *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 220.
8. Se L&P 109:22.
9. Se M. Russell Ballard og Rosemary M. Wixom, »Velsignelser ved præstedømmet i hvert hjem«, i *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet*, verdensomspændende oplæring for ledere, mar. 2013, lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, »Let Us Think Straight«, speeches.byu.edu.
11. Se også L&P 46:9, 12.
12. Se L&P 84:38.
13. D. Todd Christofferson, »Styrken i pagter«, *Liahona*, maj 2009, s. 22.

Ældste Edward Dube
De Halvfjerds

Se fremad og tro

I Herrens øjne drejer det sig ikke så meget om, hvad vi har gjort, eller hvor vi har været, men langt mere om, hvor vi er villige til at gå.

Da jeg som dreng arbejdede i markerne sammen med min mor, lærte hun mig en af de vigtigste lektier i livet. Det var sidst på formiddagen, solen stod højt, og vi havde hakket i noget, som jeg syntes tog meget lang tid. Jeg standsede for at se tilbage på det, vi havde udrettet, og sagde til min mor: »Se alt det, vi har gjort!« Mor svarede ikke. Jeg tænkte, at hun ikke havde hørt mig, så jeg gentog lidt højere det, jeg havde sagt. Hun svarede stadig ikke. Jeg gentog det lidt højere. Endelig vendte hun sig mod mig og sagde: »Edward, se aldrig tilbage. Se fremad på det, vi stadig skal gøre.«

Mine kære brødre og søstre, den pagt, vi indgik med Herren, da vi blev døbt, nemlig at »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os]« (Mosi 18:9), er en livslang forpligtelse. Præsident Dieter F. Uchtdorf har rådet os: »De, der har været i dåbens vande og har modtaget Helligåndsgaven, står på den sti, der hører Kristi disciple til, og de er formanet til støt og trofast at følge i vor Frelasers fodspor« (»Hellige til alle tider«, *Liahona*, sep. 2013, s. 5). Herren kalder gennem sine tjenere os til at tjene i forskellige kaldelser, som vi tager imod med fuldstændig forpligtelse. Når vi bliver afløst og modtager

en kaldelse til en anden opgave, tager vi med glæde imod den, idet vi ved, som vore forfædre vidste, at »i Herrens tjeneste drejer det sig ikke om, hvor man tjener, men hvordan« (J. Reuben Clark jun., i Conference Report, april 1954, s. 154).

Så når en stavspræsident eller biskop bliver afløst, accepterer han med glæde sin afløsning, og når der kommer en kaldelse om at tjene på enhver måde, som Herren gennem sine tjenere »finder det tjenligt« (Mosi 3:19), så er han ikke optaget af sin tidligere erfaring, og han ser heller ikke tilbage og tænker, at han har tjent tilstrækkeligt. Han er ikke træt »af at gøre godt«, for han ved, at han »lægger grundvolden til et stort værk« med en klar vision om, at en sådan indsats velsigner mange i evigheden. Så ud »af det, som er småt, udspringer det, som er stort« (L&P 64:33).

Vi bør alle »være ivrigt engageret i en god sag og gøre meget af egen fri vilje og udvirke megen retfærdighed« (L&P 58:27).

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har rådet os: »Vi kan lære af fortiden, men ikke leve i den. Vi ser os tilbage for at hente gløderne fra strålende oplevelser, men ikke asken. Og når vi har lært det, vi

skulle, og har taget de bedste oplevelser med os, så ser vi fremad og husker på, at *tro altid peger mod fremtiden*« (»Det bedste venter forude«, *Liahona*, jan. 2010, s. 18).

Selv om min mors lektie med at se fremad var rettet mod det synlige ukrudt på marken, så var den udfordring mindre i sammenligning med det, de første hellige gennemgik. Ældste Joseph B. Wirthlin har beskrevet denne oplevelse rigtig godt: »I 1846 forlod flere end 10.000 mennesker den driftige by Nauvoo, de havde opbygget ved Mississippiflodens bredder. Med tro på deres profetiske ledere forlod disse tidlige kirkemedlemmer deres »skønne by« og drog ud i det amerikanske grænselands ødemarker. De vidste ikke præcist, hvor de skulle hen, eller hvor mange kilometer de skulle vandre, hvor lang tid rejsen ville tage, eller hvad fremtiden ville bringe dem. Men de *vidste*, at de blev ledt af Herren og hans tjenere« (»Vore fædres tro«, *Stjernen*, juli 1996, s. 34).

De vidste, hvad det vil sige at se fremad og tro. Femten år tidligere var nogle af disse medlemmer til stede, da en åbenbaring blev modtaget:

»For sandelig siger jeg jer: Velsignet er den, som holder mine befalinger, det være sig i liv eller død, og den, som er trofast i modgang, hans belønning er større i Himmeriget.

I kan med jeres naturlige øjne ikke i øjeblikket se Guds forehavende med hensyn til det, som skal komme herafter, og den herlighed, der skal følge efter megen modgang« (L&P 58:2–3).

Vi kan også se fremad og tro. Vi kan modtage vor Herres invitation, han, der med udstrakte arme inviterer os:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet,

så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28–30).

Vores kære profet, præsident Thomas S. Monson, hans rådgivere og De Tolv Apostles Kvorum har givet os alle en opfordring om at deltage i arbejdet med frelse. De nyomvendte, de unge, de unge voksne, de, der er pensioneret fra deres arbejdsliv samt fuldtidsmissionærerne må i ligeligt omfang trække læsset i fremskyndelsen af arbejdet med frelse.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, overværede engang en konkurrence, hvor okser trak et læs. Han lærte denne analogi. Om oplevelsen sagde

han: »En træslæde blev læsset med cementblokke: 4.500 kg ... Målet var, at okserne flyttede slæden 3 fod (91 cm) ... Jeg lagde mærke til et flot par af meget store, brogede, blågrå dyr ... de store blå okser fra gamle dage.«

Om resultatet af konkurrencen sagde han: »Parrene blev elimineret et efter et ... De store, blå okser nåede ikke særlig langt! Et par små ubeskriveligt udseende dyr, som størrelsesmæssigt var dårligt matchet, flyttede slæden alle tre gange.«

Han fik så en forklaring på det overraskende resultat: »De store blå var større og stærkere og bedre matchet i størrelse end det andet par. Men de mindre okser havde bedre

samarbejde og koordinering. De ramte åget sammen. Begge dyr trak fremad på nøjagtig samme tid, og styrken flyttede læsset« («Equally Yoked Together», uddrag fra en tale til regionalrepræsentanternes seminar, 3. apr. 1975; i *Teaching Seminary: Preservice Readings*, 2004, s. 30).

Når vi ser fremad og tror, har vi brug for det samarbejde i at fremskynde arbejdet med frelse, når vi inviterer andre til at komme til Kristus. I vores personlige indsats er vi nødt til at følge præsident Dieter F. Uchtdorfs råd, om at stå »tæt sammen ... og løfte der, hvor vi står« («Løft, hvor I står», *Liahona*, nov. 2008, s. 56). Vi kan opnå vores fulde potentiale, som

ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har set det: »Når jeg rejser rundt i Kirken, forundres jeg over alt det gode, der sker. Men alligevel føler jeg aldrig, at vi som folk lever op til vore virkelige muligheder. Jeg har på fornemmelsen, at vi ikke altid samarbejder, at vi stadig er for interesseret i at søge personlig ære og succes, og viser for lidt interesse for vores fælles mål – at opbygge Guds rige« (»Opbyg i forening Guds rige«, *Stjernen*, juli 1987, s. 30).

Må vi alle være forenet med et fælles mål om »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Vor Frelser, Jesus Kristus, som ser fra begyndelsen til enden, kendte udmærket den vej, som han skulle gå til Getsemane og Golgata, da han proklamerede: »Ingen, der lægger sin hånd på ploven og ser sig tilbage, er egnet for Guds rige« (Luk 9:62). I Herrens øjne drejer det sig ikke så meget om, hvad vi har gjort, eller hvor vi har været, men langt mere om, hvor vi er villige til at gå.

Profeten Joseph Smith forkyndte vore vejledende principper for os: »Vores religions grundlæggende princip er apostlenes og profeternes vidnesbyrd angående Jesus Kristus, nemlig at han døde, blev begravet og opstod igen på tredjedagen og opsteg til himlen; alt andet, som vedrører vores religion, er blot tillæg til dette« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50).

Jeg vidner om, at når vi følger vor Frelseres, Jesu Kristi eksempel, løfter vore hænder til en ret vinkel og med handling opretholder vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, finder vi fred, tryghed og glæde, og vi »skal i disse sidste dage spise Zions lands goder« (L&P 64:34). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Himlens vinduer

Vi får åndelige og timelige velsignelser, når vi efterlever tiendeloven.

Jeg vil gerne fortælle om to vigtige lektier, jeg har lært om tiendeloven. Den første handler om de velsignelser, der kommer til de individer og familier, som trofast adlyder denne befaling. Den anden fremhæver vigtigheden af tiende for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges vækst verden over. Jeg beder til, at Helligånden for os alle vil bekræfte sandheden af de principper, jeg vil tale om.

Lektie nr. 1 – Væsentlige omend undseelige velsignelser

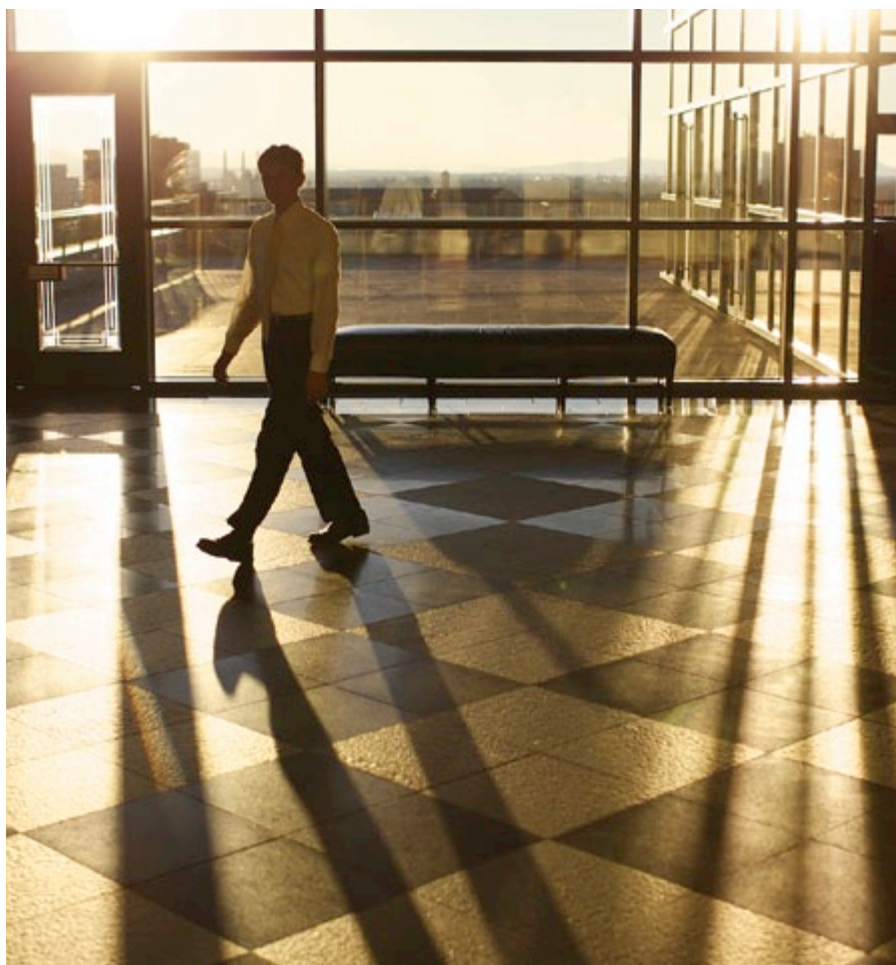
Søster Bednars mor er en trofast kvinde og en gudbenådet husholder. Fra de tidligste dage i sit ægteskab har hun holdt nøje regnskab med husholdningen. I årtier har hun omhyggeligt gjort rede for familiens indtægter og udgifter ved brug af en meget enkel regnskabsbog. Den information hun har samlet igennem årenes løb er omfattende og informativ.

Da søster Bednar var ung, brugte hendes mor oplysningerne i regnskabsbogen til at fremhæve grundlæggende principper om sparsommelig levevis og fornuftig husførelse. En dag, hvor de sammen gennemgik forskellige udgiftsposter, bemærkede hendes mor et interessant mønster. Udgifterne til lægebesøg og medicin til familien var langt lavere, end de havde

regnet med. Hun relaterede så denne opdagelse til Jesu Kristi evangelium og forklarede sin datter den mægtige sandhed, at når vi efterlever tiendeloven, modtager vi ofte væsentlige omend undseelige velsignelser, som vi ikke forventer og let kan overse. Familien havde ikke modtaget nogen pludselig eller betydelig øget indkomst. Derimod havde en kærlig himmelsk Fader velsignet dem på en tilsyneladende ordinær måde. Søster Bednar har altid husket den vigtige lektie, som hun lærte af sin mor, om den hjælp, vi modtager gennem himlens vinduer, som det loves i Malakias i Det Gamle Testamente (se Mal 3:10).

Når vi underviser og vidner om tiendeloven, fremhæver vi ofte de umiddelbare, dramatiske og meget iøjnefaldende timelige velsignelser, som vi modtager. Og sådanne velsignelser forekommer absolut. Dog er nogle af de forskelligartede velsignelser, som vi modtager, når vi adlyder denne befaling, væsentlige omend undseelige. Sådanne velsignelser opdages kun, hvis vi er åndeligt agtpågivende og opmærksomme (se 1 Kor 2:14).

Malakias' brug af billedsproget »himlens vinduer« er meget beskrivende. Vinduer slipper lyset ind i en bygning. På samme vis strømmer der åndeligt lys og perspektiv ud gennem

Gud om at styrke dem og udfri dem af fjendens hænder. Det er interessant, at svaret på disse bønner ikke resulterede i flere våben eller soldater. Derimod forsikrede Gud disse trofaste krigere om, at han ville udfri dem, indgyde fred i deres sjæl, skænke dem stor tro og håb om, at han ville udfri dem (se Alma 58:11). Således fattede Helamans sønner mod, og de var opsatte på at sejre, og de gik frem mod lamanitterne af hele deres styrke (se Alma 58:12–13). Tillid, fred, tro og håb synes måske ikke lige at være det, som krigere i kamp ønsker sig, men det var præcis de velsignelser, disse tapre unge mænd havde brug for til at kunne kæmpe igennem og sejre fysisk og åndeligt.

Sommetider beder vi Gud om succes, og så giver han os fysisk og mental udholdenhed. Vi trygler måske om fremgang, og så får vi et bredere perspektiv og større tålmodighed. Vi kan også bede om vækst og velsignes med nådens gave. Han kan skænke os overbevisning og tillid, når vi stræber efter at opnå værdige mål. Og når vi trygler om lindring af fysiske, mentale og åndelige vanskeligheder, kan han give os mere beslutsomhed og modstandskraft.

Jeg lover jer, at når vi iagttager og holder tiendeloven, vil himlens vinduer blive åbnet og åndelige og timelige velsignelser vil tilstrømme os i en grad, så der ikke vil være plads til at modtage dem (se Mal 3:10). Vi vil også huske Herrens ord:

»For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren;

for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer« (Es 55:8–9).

Jeg vidner om, at når vi er åndeligt agtpagivende og opmærksomme, vil

himlens vinduer og ind i vores liv, hvis vi ærer tiendeloven.

For eksempel kan en af de undseelige, men væsentlige velsignelser, vi modtager, være den åndelige gave taknemlighed, som øger vores påskønnelse for det, vi har, og begrænser vores begær efter det, vi ønsker. Et taknemligt menneske er rigt på tilfredshed. Et utaknemligt menneske lider af den endeløse utilfredsheds fattigdom (se Luk 12:15).

Vi kan have brug for og bede om hjælp til at finde passende beskæftigelse. Øjne og ører af tro (se Eter 12:19) er dog påkrævet for at kunne erkende den åndelige gave til bedre at kunne skelne, som kan gøre os i stand til at finde de jobmuligheder, som mange mennesker ellers ville overse – eller velsignelsen ved en større personlig beslutsomhed om at søge mere og lede længere efter en stilling end andre mennesker vil eller er i stand til. Vi kan ønske og forvente et jobtilbud,

men velsignelsen, der kommer til os gennem himlens vinduer, kan være en større evne til selv at handle og ændre vores situation frem for bare at forvente, at vores situation ændres af nogen eller noget.

Vi kan nære et passende ønske og arbejde på at modtage en lønforhøjelse for vores arbejde for lettere at kunne skaffe livets fornødenheder. Øjne og ører af tro er dog også påkrævet for at bemærke en øget åndelig og timelig evne (se Luk 2:52) til at få mere ud af mindre, en skærpet evne til at prioritere og forenkle og en forbedret evne at tage vare på de materielle goder, vi allerede har erhvervet os. Vi kan ønske og forvente en større løn, men velsignelsen fra de himmelske vinduer kan være en større formåen til selv at ændre vores situation frem for at forvente, at vores situation ændres af nogen eller noget.

De unge krigere i Mormons Bog (se Alma 53; 56–58) bad oprigtigt

vi blive velsignet med øjne, som ser mere klart, og ører, som hører mere konsekvent, og hjerter, som bedre forstår både væsentligheden og undseeligheden ved hans veje, tanker og velsignelser i vores liv.

Lektie nr. 2 – Herrens enkle måde

Inden jeg blev kaldet til at tjene som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, læste jeg mange gange i Lære og Pagter om det råd, som blev udpeget for at føre tilsyn og disponere over de hellige tiendemidler. Rådet, der forvalter tiende, blev grundlagt ved åbenbaring og består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd (se L&P 120). Da jeg i december 2004 forberedte mig på at deltage i mit første møde i dette råd, havde jeg store forventninger om en mulighed for at lære.

Jeg husker stadig de ting, jeg oplevede og følte i det råd. Jeg fik en større påskønnelse af og ærbødighed for Herrens finansielle love for individer, familier og hans kirke. Det grundlæggende finansielle program for både indtægter og udgifter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige defineres i afsnit 119 og 120 i Lære og Pagter. Der er to udtalelser i disse åbenbaringer, der udgør grundvolden for Kirkens finansielle anliggender.

I afsnit 119 lyder det ganske enkelt til alle medlemmer, at de skal »betale en tiendedel af hele deres indkomst årligt, og dette skal være en stående lov for dem for evigt ... siger Herren« (vers 4).

Og omkring den bemyndigede disposition af tiendemidlerne sagde Herren: »Der skal disponeres over den af et råd, som består af Det Første Præsidentskab for min kirke og af biskoppen og hans råd og af mit højråd og ved min egen røst til

dem, siger Herren« (L&P 120:1). I denne åbenbaring er »biskoppen og hans råd« og »mit højråd« det, der i dag kendes som henholdsvis Det Præsiderende Biskopråd og De Tolv Apostles Kvorum. Disse hellige midler bruges i en hurtigt voksende kirke til at velsigne enkeltpersoner og familier åndeligt. Det gøres ved at opføre og vedligeholde templer og kirkebygninger, understøtte missionering, oversætte og udgive skrifter, støtte slægtsforskning, finansiere skoler og religiøs uddannelse i Kirken og til at opnå mange af Kirkens øvrige mål,

som Herrens kaldede tjenere nu bliver vejledt til.

Jeg fryder mig over klarheden og kortheden i disse to åbenbaringer i forhold til de komplicerede finansielle retningslinjer og administrative procedurer, man finder hos mange virksomheder og offentlige forvaltninger rundt om i verden. Hvordan kan de timelige anliggender i så stor en organisation som Jesu Kristi genoprettede Kirke overhovedet fungere over hele verden ved brug af så kortfattede instruktioner? For mig er svaret ganske ligetil. Dette er Herrens værk, og han

er i stand til at udføre sit værk (se 2 Ne 27:20), og Frelseren inspirerer og leder sine tjenere, når de anvender hans råd og arbejder for hans sag.

Ved det første møde i rådet blev jeg imponeret over enkelheden i de principper, der ledte vore overvejelser og beslutninger. Der er to grundlæggende og faste principper, der iagttages i Kirkens finansielle drift. For det første sætter Kirken tæring efter næring og bruger ikke mere, end den modtager. For det andet bliver en del af den årlige indkomst sat til side til uforudsete udgifter. I årtier har Kirken undervist sine medlemmer i princippet om at samle forråd af mad, brændsel og penge til de uforudsete ting, der kan dukke op. Kirken følger som institution ganske enkelt de samme principper, som medlemmerne er blevet undervist i gentagne gange.

Under mødet tog jeg mig selv i at ønske, at alle Kirkens medlemmer ville iagttage den samme enkelhed, klarhed, ordentlighed, næstekærlighed og styrke, som Herren selv benytter sig af (se L&P 104:16) til at ordne de timelige anliggender i hans kirke på. Jeg har nu deltaget i rådet, der forvalter tiende, i mange år. Min taknemlighed

og ærbødighed for Herrens anvisning er vokset år for år, og de lektier jeg har lært, er blot blevet større.

Mit hjerte svulmer af kærlighed og beundring for de trofaste og lydige medlemmer af Kirken blandt alle nationer, folkeslag, tungemål og folk. Når jeg rejser rundt om på jorden, lærer jeg om jeres håb og drømme, om jeres forskellige livsvilkår og forhold og jeres kampe. Jeg har deltaget i kirkesamlinger med jer og besøgt nogle af jer i jeres hjem. Jeres tro styrker min tro. Jeres hengivenhed gør mig mere hengiven. Og jeres godhed og velvillige lydighed mod tiendeloven inspirerer mig til at blive et bedre menneske, ægtemand, far og leder i Kirken. Jeg husker og tænker på jer, hver gang jeg deltager i rådet, der forvalter tiende. Tak for jeres godhed og trofasthed i jeres overholdelse af jeres pagter.

Lederne i Herrens genoprettede kirke føler et enormt ansvar for at tage passende vare på de hellige midler fra Kirkens medlemmer. Vi er yderst opmærksomme på helligheden i enkens gave.

»Jesus satte sig over for tempelblokken og så på, hvordan folkeskaren lagde penge i tempelblokken.

Så kom der en fattig enke, som gav to småmønter af et par øres værdi.

Jesus kaldte da disciplene hen til sig og sagde til dem: »Sandelig, siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre, som lægger penge i tempelblokken.

For de har alle givet af deres overflod, men hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af« (Mark 12:41–44).

Jeg ved af egen erfaring, at rådet, der forvalter tiende, er meget årvågne med anvendelsen af enkens gave. Jeg vil gerne give udtryk for påskønnelse af præsident Thomas S. Monson og hans rådgiveres effektive ledelse i varetagelse af dette hellige hverv. Og jeg påskønner Herrens røst (se L&P 120:1) og hånd, som støtter sine ordnede tjenere i deres kald til at repræsentere ham.

En opfordring og et vidnesbyrd

En ærlig tiendebetaling er så meget mere end en pligt. Det er et vigtigt skridt i processen mod personlig helliggørelse. Jeg roser jer, som betaler jeres tiende.

De af jer, som i øjeblikket ikke adlyder tiendeloven, opfordrer jeg til at overveje det og omvende jer. Jeg vidner om, at himlens vinduer vil åbne sig for jer, hvis I er lydige mod Herrens lov. Udsæt ikke jeres omvendelses dag.

Jeg vidner om, at vi får åndelige og timelige velsignelser, når vi efterlever tiendeloven. Jeg bærer vidnesbyrd om, at sådanne velsignelser ofte er væsentlige omend undseelige. Jeg erklærer også, at enkelheden ved Herrens anvisninger for Kirkens timelige anliggender er et mønster til anvendelse for os som enkeltpersoner og familier. Jeg beder om, at vi hver især må lære og drage nytte af disse vigtige lektier. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Kom, slut jer til os

Uanset jeres situation, personlige baggrund eller styrken af jeres vidnesbyrd er der plads til jer i Kirken.

Der var engang en mand, der drømte, at han stod i en stor sal, hvor alle religioner i verden var samlet. Han indså, at hver religion havde meget, som virkede ønskeligt og værdigt.

Han mødte et venligt par, som repræsenterede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og spurgte: »Hvad kræver I af jeres medlemmer?«

»Vi kræver ikke noget,« svarede de. »Men Herren beder os om at ofre alt.«

Parret gik i gang med at forklare om kirkekaldelser, hjemme- og besøgsundervisning, fuldtidsmissioner, ugentlige familieaftener, templetjeneste, velfærd og humanitær tjeneste og undervisning af klasser.

»Betaler I jeres medlemmer for al det arbejde, de udfører?« spurgte han.

»Ih nej,« forklarede parret. »De giver villigt af deres tid.«

»Og hver sjette måned bruger medlemmerne en weekend på at deltage i eller se 10 timers generalkonference,« fortsatte de.

»Ti timer med taler?« spurgte manden forbløffet.

»Hvad med jeres ugentlige møder? Hvor lang tid varer de?«

»Tre timer hver søndag!«

»Jamen, du godeste,« sagde manden. »Gør medlemmer af jeres kirke virkelig alt det, I nævner?«

»Det og mere til. Vi har endnu ikke nævnt slægtshistorie, ungdomslejre, foredrag, studium af skriften, lederskabstræning, ungdomsaktiviteter, morgenseminar, vedligeholdelse af kirkebygninger og så selvfølgelig Herrens sundhedslov, den månedlige faste til gavn for de fattige og tiende.«

»Jeg er lidt forvirret,« sagde manden. »Hvorfor er der nogen, der ønsker at tilslutte sig sådan en kirke?«

Parret smilede og sagde: »Vi var bange for, at du aldrig ville spørge.«

Hvorfor er der nogen, der ønsker at tilslutte sig sådan en kirke?

I en tid, hvor mange kirker verden over oplever en markant tilbagegang i medlemstallet, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – selvom den er lille sammenlignet med mange andre – en af de hurtigst voksende kirker i verden. Her i september 2013 har Kirken flere end 15 millioner medlemmer rundt om i verden.

Det er der mange årsager til, men lad mig nævne et par.

Frelserens kirke

For det første blev denne kirke genoprettet af Jesus Kristus selv. Her finder I myndigheden til at handle i hans navn – til at døbe til syndernes

forladelse, bekræfte Helligåndsgaven og besegle på jorden og i himlen.¹

De, der tilslutter sig Kirken, elsker Frelseren Jesus Kristus, og de ønsker at følge ham. De fryder sig over at vide, at Gud har talt til menneskeheden igen. Når de modtager hellige præstedømmeordinancer og indgår pagter med Gud, kan de mærke hans kraft i deres liv.² Når de indtræder i templet, kan de mærke hans nærhed. Når de læser de hellige skrifter³ og efterlever profeternes lærdomme, kommer de den Frelser, de elsker så højt, nærmere.

En aktiv tro

En anden årsag er, at Kirken giver mulighed for at gøre godt.

Tro på Gud er prisværdigt, men de fleste mennesker ønsker at gøre mere end at lytte til en inspirerende prædiken eller drømme om himmels borg.⁴ De vil omsætte deres tro i praksis. De ønsker at smøge ærmerne op og engagere sig i denne store sag.

Og det, der sker, når de slutter sig til os – er, at de får mange muligheder for at omsætte deres talenter, medfølelse og tid til gode gerninger. Eftersom vi ikke har betalte præster, varetager vore medlemmer selv alle opgaver i menigheden. De kaldes ved inspiration. Somme tider melder vi os frivilligt, andre gange *bliver* vi »opfordret«. Vi ser ikke opgaver som byrder, men som muligheder for at opfylde pagter, som vi gladeligt indgår med Gud og hans børn.

Dyrebare velsignelser

En tredje årsag til, at folk tilslutter sig Kirken er for at vandre på den vej, som Kristus viste, og som fører til dyrebare velsignelser.

Vi anser dåb for at være indgangsporten til den vej. Vores daglige vandring med Jesus Kristus fører til

fred og et formål med livet og en uendelige glæde og evig frelse i den tilkommende verden.

De, som trofast følger denne vej, kan undgå mange faldgruber, sorger og ærgrelser i livet.

Den fattige i ånden og den ærlige af hjertet finder store skatte af kundskab her.

De, som lider eller sørger, finder lindring her.

De, som tynges af synd, finder tilgivelse, frihed og hvile.

Til dem der forlader os

Søgen efter sandhed har ført millioner af mennesker til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Der er dog nogle, som forlader den kirke, de engang elskede.

Man kan spørge: »Hvorfor er der nogen, der vil forlade evangeliet, hvis det er så vidunderligt?«

Somme tider går vi bare ud fra, at de er blevet stødt, er dovne eller syndige. Det er bare ikke så enkelt. Der er rent faktisk ikke nogen enkel forklaring på det.

Nogle af vore kære medlemmer kæmper i årevis med spørgsmålet om, hvorvidt de skal vælge Kirken fra.

I denne kirke, hvor den personlige handlefrihed vægtes så højt, og som blev gengivet af en ung mand, som havde spørgsmål og søgte svar, har vi respekt for dem, der oprigtigt søger sandheden. Det skærer os i hjertet, når deres rejse fører dem væk fra Kirken, som vi elsker, og den sandhed, vi har fundet, men vi respekterer deres ret til at dyrke den almægtige Gud, som deres samvittighed byder dem. Akkurat som vi påberåber os samme rettighed.⁵

Ubesvarede spørgsmål

Nogle kæmper med ubesvarede spørgsmål om ting, der er sket eller sagt for mange år siden. Vi anerkender åbent, at der i Kirkens næsten 200-årige historie – tillige med en ubrudt kæde af inspirerede, hæderlige og guddommelige begivenheder – er blevet sagt og gjort ting, som har forårsaget spørgsmål.

Somme tider opstår spørgsmålene

blot, fordi vi ikke har al information, og vi har blot brug for en smule mere tålmodighed. Når hele sandheden kommer frem, er der ofte en tilfredsstillende forklaring på ting, som ikke gav mening for os tidligere.

Somme tider hersker der forskellige meninger om, hvad de »fakta« så betyder. Et spørgsmål, der vækker tvivl hos nogle, kan efter nøje undersøgelse fremme troen hos andre.

Ufuldkomne menneskers fejltagelser

Og for at være helt ærlig har der været gange, hvor medlemmer og ledere i Kirken ganske enkelt har begået fejl. Der kan være sagt eller gjort noget, som ikke var i harmoni med vore værdier, principper eller lære.

Jeg formoder, at Kirken kun kan være fuldkommen, hvis det er fuldkomne mennesker, der leder den. Gud er fuldkommen, og hans lære er ren. Men han arbejder gennem os – hans ufuldkomne børn – og ufuldkomne mennesker begår fejl.

På titelbladet i Mormons Bog læser vi: »Og se, hvis der er fejl, da

er de menneskers fejl; fordøm derfor ikke det, der hører Gud til, så I må blive fundet uplettede for Kristi dommersæde.⁶

Sådan har det altid været, og sådan vil det være indtil den fuldkomne dag, hvor Kristus selv vil regere på jorden.

Det er desværre sådan, at nogle er snublet over andre menneskers fejltrin. Men trods dette, så er det gengivne evangeliums evige sandhed i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke plettet, formindsket eller ødelagt.

Som Herren Jesu Kristi apostel og som en, der på egen hånd har set Kirkens råd og virke, vidner jeg højtideligt om, at ingen væsentlig beslutning, der påvirker denne kirke eller dens medlemmer, nogensinde træffes uden en oprigtig søgen efter inspiration, vejledning og godkendelse fra vor evige Fader. Dette er Jesu Kristi Kirke. Gud vil ikke tillade, at hans kirke driver bort fra sin fastsatte kurs eller ikke opfylder sin guddommelige skæbne.

Der er plads til jer

Jeg siger til dem, der har forladt Kirken: Mine kære venner, der er stadig plads til jer her.

Kom og bidrag med jeres talenter, gaver og energi. Det vil vi alle kun blive bedre af.

Nogle vil måske sige: »Hvad så med min tvivl?«

Det er naturligt at have spørgsmål – et frø i form af oprigtig søgen er ofte spiret og blevet til træer af forståelser. Der er kun få medlemmer af Kirken, som ikke fra tid til anden har kæmpet med alvorlige eller følsomme spørgsmål. Et af formålene med Kirken er at modne og fremelske troens frø – også dem i tvivlens og uvishedens sandede jord. Tro er et »håb om det, som ikke ses, men som er sandt«.⁷

Mine kære brødre og søstre, betvivl derfor først jeres tvivl, før I betvivler

Guatemala City i Guatemala

jeres tro.⁸ Vi må aldrig lade vores tvivl tage os til fange og holde os væk fra den guddommelige kærlighed og fred eller de gaver, som kommer af tro på Herren Jesus Kristus.

Nogle siger måske: »Jeg passer bare ikke sammen med medlemmerne af Kirken.«

Hvis I kunne se ind i hjertet på os, ville I højst sandsynligt se, at I passer bedre ind, end I tror. I ville nok blive overrasket over at opdage, at vore længsler, kampe og håb ligner jeres. Jeres baggrund eller opvækst kan virke meget forskellig fra mange sidste dages helliges, men det kan være en velsignelse. Brødre og søstre, kære venner, vi har brug for jeres særlige talenter og måde at se tingene på. Den forskellighed, som mennesker og folk har verden over, er en styrke for Kirken.

Nogle vil måske sige: »Jeg tror ikke, at jeg kan leve op til jeres standarder.«

Så meget desto bedre grund til at komme! Kirken er udformet til at nære den ufuldkomne, kæmpende og udmattede. Den er fuld af mennesker,

som af hele deres hjerte *ønsker* at holde budene, selvom de stadig ikke *mestrer* dem.

Nogle siger måske: »Jeg kender et hyklerisk medlem af jeres kirke. Jeg har ikke lyst til at være medlem af en kirke med medlemmer som ham.«

Hvis man definerer *hykler*, som en for hvem det ikke helt lykkes at leve op til det, man tror på, så er vi alle hylkere. Ingen af os er helt så kristuslignende, som vi gerne ville være. Men vi nærer et oprigtigt ønske om at overvinde vore fejl og ønske om at synde. Med vores hjerte og sjæl længes vi efter at blive bedre gennem Jesu Kristi forsoning.

Hvis det også er jeres ønske, så er der, uanset jeres situation, personlige baggrund eller styrken af jeres vidnesbyrd, plads til jer i Kirken. Kom, slut jer til os!

Kom, slut jer til os!

Til trods for vore menneskelige ufuldkommenheder er jeg sikker på, at I blandt medlemmerne af denne kirke vil finde de fineste sjæle på

denne jord. Jesu Kristi Kirke synes at tiltrække de venlige, omsorgsfulde, ærlige og flittige.

Hvis I forventer at finde fuldkomne mennesker her, vil I blive skuffede. Men hvis I søger Kristi rene lære, Guds ord, »der læger den sårede sjæl«⁹ og Helligåndens forædlende

indflydelse, så finder I den her. I en tid med vigende tro – i en tidsalder, hvor mange føler sig distanceret fra himlens favntag – vil I her finde et folk, som længes efter at lære Frelseren at kende og komme ham nærmere ved at tjene Gud og deres medmennesker, ligesom I gør. Kom, slut jer til os!

Vil I også gå jeres vej?

Jeg kommer i tanke om, at Frelseren oplevede, at mange forlod ham.¹⁰ Jesus spurgte endda sine tolv disciple:

»Vil I også gå jeres vej?«

Simon Peter svarede ham: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.«¹¹

Der kommer tidspunkter, hvor vi må besvare det samme spørgsmål. Vil vi også gå vores vej? Eller skal vi ligesom Peter holde fast i det evige livs ord?

Hvis I søger sandheden og en vej, som kan omsætte tro til gerninger, hvis I leder efter et tilhørssted: Kom, slut jer til os!

Hvis I har opgivet den tro, I engang favnede: Kom tilbage igen. Slut jer til os!

Føler I jer fristede til at give op? Bliv lidt længere. Der er plads til jer her.

Jeg trygler alle, som hører disse ord: Kom, slut jer til os! Kom, giv agt på Kristi milde kalden. Tag jeres kors op, og følg ham.¹²

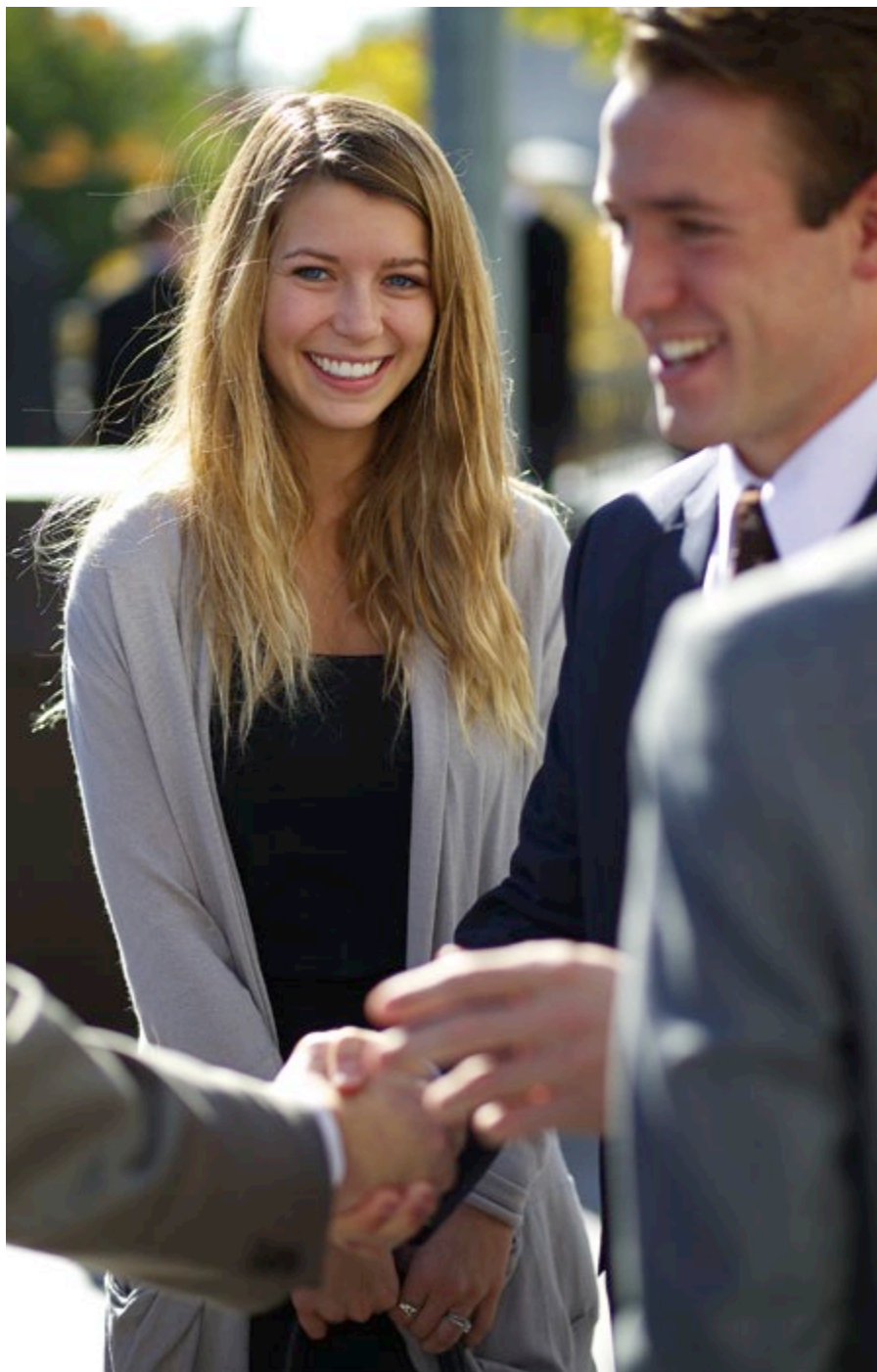
Kom, slut jer til os! For her vil I finde det, der ikke kan købes for penge.

Jeg vidner om, at I her vil finde det evige livs ord, et løfte om forløsning og glæde og vejen til fred og lykke.

Jeg beder oprigtigt til, at jeres personlige søgen efter sandhed vil skabe et ønske i jeres hjerte om at slutte jer til os. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matt 16:18–19; Hel 10:7.
2. Se L&P 84:20.
3. Se 2 Ne 33:10.
4. Se »Har jeg gjort noget godt«, *Salmer og sange*, nr. 143.
5. Se TA 1:11.
6. Titelblad til Mormons Bog; se Morm 8:17.
7. Se Hebr 11:1; Alma 32:21.
8. Se F.F. Bosworth, *Christ the Healer*, 1924, s. 23.
9. Jakob 2:8.
10. Se Joh 6:66.
11. Joh 6:67–68.
12. Se Matt 16:24.

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser ældsterne John B. Dickson, Paul E. Koelliker og F. Michael Watson som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum og udpeger dem til emeritus-generalautoriteter.

Det foreslås også, at vi afløser ældste Kent D. Watson som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Vi ønsker ligeledes at anerkende og takke ældsterne César H. Hooker og Craig T. Wright, der er blevet afløst fra deres virke som områdehalvfjerdere.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed til disse brødre for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdere: Julio A. Angulo, Peter F. Evans og Gennady N. Podvodov.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Randall L. Ridd som andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse og for jeres fortsatte tro og bønner for os. ■

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Nøglen til åndelig beskyttelse

Fred kan fæste sig i hjertet på den, som vender sig til skrifterne og åbner for løfterne deri om beskyttelse og forløsning.

For kort tid siden besøgte jeg et ungt par i templet. Dette par havde holdt sig værdige til at komme på den vidunderlige dag, hvor en søn og en datter forlader deres barndomshjem og bliver ægtemand og hustru. Ved denne hellige lejlighed var de rene. Når tiden kommer, vil de opdrage deres egne børn i overensstemmelse med det mønster, vor himmelske Fader har anvist. Deres lykke og fremtidige generationers lykke afhænger af efterlevelse af de standarder, som Frelseren har fastlagt og fremsat i skrifterne.

Forældre spekulerer over, hvor det er sikkert at opdrage børn i dag. Der findes et sikkert sted. Det er i et hjem centreret om evangeliet. I Kirken har vi fokus på familien, og vi råder forældre alle vegne til at opdrage deres børn i retfærdighed.

Apostlen Paulus profeterede og advarede om, at der »i de sidste dage skal ... komme hårde tider.

For da vil mennesker blive egenkærlige, pengeglade, pralende, overmodige, fulde af hån, u lydige mod deres forældre, utaknemlige, spottere, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, brutale, fjender af det gode,

forrædere, fremfusende, hovmodige, de vil elske nydelser højere end Gud;

i det ydre har de guds frygt, men de fornægter dens kraft. Hold dig fra dem!¹

Paulus profeterede også: »Onde mennesker og bedragerer vil komme længere og længere ud i det onde, føre andre vild og selv fare vild.«²

Disse vers tjener som advarsel og viser, hvad vi skal undgå. Vi må altid være opmærksomme og påpasselige. Vi kan gennemgå alle disse profetier og krydse dem af, som vi genkender og bekymrer os over i verden i dag:

Hårde tider – kryds ud for den. Vi lever i en farlig tid.

Pengeglade, pralende og overmodige – lever iblandt os.

Fulde af hån, u lydige mod deres forældre, utaknemlige, spottere – dem har vi også hørt en del om.

Frembrusende, forrædere og så videre – kan også afkrydses som noget, der eksisterer omkring os.

Moroni talte også om ugudelighed i vor tid, da han advarende sagde:

»Når I ser dette komme blandt jer, skal [I] vågne op til en erkendelse af jeres forfærdelige stilling ...

Derfor er jeg, Moroni, blevet befaleet at skrive dette, for at det onde kan blive afskaffet, og for at den tid må komme, da Satan ingen magt skal have over menneskenes børns hjerte, men at de må blive formået til bestandigt at gøre godt, så de må komme til al retfærdigheds kilde og blive frelst.«³

Den beskrivelse, Paulus og Moroni giver af vor tid, er så præcis, at man ikke kan affærdige den. For mange kan det være ganske foruroligende, ja, endog forstemmende. Men når jeg tænker på fremtiden, er jeg ikke desto mindre overvældet af optimisme.

Paulus' åbenbaring rummer udover listen over udfordringer og problemer også en anvisning på, hvordan vi kan beskytte os:

»Men du, bliv ved det, du har lært og er blevet overbevist om! Du kender dem, du har lært det af,

og fra barnsben kender du De hellige Skrifter, der kan give dig visdom til frelse ved troen på Kristus Jesus.«⁴

Skriften rummer nøglerne til åndelig beskyttelse. De indeholder den lære og de love og ordinancer, som vil føre hvert eneste af Guds børn til et vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Frelseren og Forløseren.

Med mange års forberedelse er der blevet lagt en enorm indsats i at frembringe skrifter på alle sprog med fodnoter og krydshenvisninger. Vi søger at gøre dem tilgængelige for alle, som ønsker at lære. De lærer os, hvor vi skal hen, og hvad vi skal gøre. De giver os håb og kundskab.

For mange år siden lærte ældste S. Dilworth Young fra De Halvfjerds mig en lektie om at læse skriften. Der var en stav, der kæmpede med spændinger og problemer medlemmerne imellem, og der var brug for gode råd.

Jeg spurgte præsident Young: »Hvad skal jeg sige?«

Han svarede ganske enkelt: »Bed dem om at læse skrifterne.«

Jeg spurgte: »Hvilke skrifter?«

Han sagde: »Det betyder ikke så meget. Bed dem fx om at åbne Mormons Bog og begynde at læse. Snart vil der falde en fred og inspiration over dem, og så vil løsningen vise sig.«

Gør studium af skriften til en fast rutine, så følger velsignelserne. Skriften rummer en advarselsrøst, men den rummer også stor næring.

Hvis sproget i skriften virker mærkeligt til at begynde med, så fortsæt med at læse. Snart vil I opdage den skønhed og kraft, der findes på disse sider.

Paulus sagde: »Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed.«⁵

I kan selv afprøve dette løfte.

Vi lever i hårde tider, men der er stadig håb og fred at finde for os selv og vores familie. De, der lever i sorg og desperation over, hvordan børn mon kan reddes derfra, hvor verden

har ført dem, må aldrig give op. »Frygt ikke, tro kun!«⁶ Retfærdigheden er stærkere end ugudeligheden.

Børn, som tidligt i livet får en forståelse af skrifterne, vil lære om den sti, de bør følge, og vil være mere motiverede til at blive på den sti. De, som falder fra den, vil få mulighed for at vende tilbage, og med hjælp kan de finde tilbage.

Mosijas sønner kæmpede i en tid mod Kirken, men de omvendte sig senere og gennemgik en dramatisk forandring. I Alma læser vi: »Disse, Mosijas sønner ... havde vokset sig stærke i kundskaben om sandheden, for de var mænd med en sund forståelse, og de havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord.«⁷

Præsident Joseph F. Smith var fem år gammel, da hans far Hyrum blev dræbt i fængslet i Carthage. Senere drog Joseph med sin mor tværs over sletterne.

Da han var 15 år, blev han kaldet til at tage på mission i Hawaii. Han følte sig fortabt og ensom og sagde: »Jeg

var meget nedtrykt ... Jeg følte, jeg var i en så nedværdigende situation på grund af fattigdom, mangel på kundskab og indsigt, og blot en dreng, at jeg knap turde se nogen i øjnene.«

Da den unge Joseph tænkte over sin kval den aften, drømte han, at han var ude og rejse, og han rejste så hurtigt, han kunne. Han havde en lille bylt med sig. Endelig kom han til det vidunderlige store hus, der var hans bestemmelsessted. Da han nærmede sig, så han et skilt, hvor der stod: »Bad«. Han gik hurtigt ind og vaskede sig. Han åbnede sin lille bylt og fandt rent, hvidt tøj – »noget«, sagde han, »som jeg ikke havde set i lang tid.« Han tog det hurtigt på og løb hen til det flotte hus.

»Jeg bankede på,« sagde han, »og døren blev åbnet, og manden, som stod i døren, var profeten Joseph Smith. Han så lidt bebrejdende på mig og sagde så: Joseph, du er sent på den. Jeg tog mod til mig og sagde: Ja, men jeg er ren, jeg er ren.«⁸ Sådan kan det blive for os alle.

Panama City i Panama

Hvis I har sat kursen mod tro og aktivitet i Kirken, så hold den og jeres pagter. Fortsæt fremad, indtil Herrens velsignelser kommer over jer, og Helligånden bliver afsløret som en tilstrømmende kraft i jeres liv.

Hvis I for øjeblikket holder en kurs, som fører jer væk fra de pejlemærker, der er udstukket i skriften, så lad mig forsikre jer om, at der er en vej tilbage.

Jesus Kristus har anvist en meget klar måde, som vi kan omvende os og finde heling i livet på. Kuren mod de fleste fejltagelser kan findes ved at søge tilgivelse i sine personlige bønner. Der er dog visse åndelige sygdomme, særligt når det gælder overtrædelse af moralloven, der absolut kræver hjælp og behandling af en kvalificeret, åndelig læge.

For år tilbage kom en ung kvinde og hendes aldrende far til mit kontor. De havde rejst meget langt for at finde lindring for den skyld, han følte. Som ung mand havde han begået en alvorlig fejl, og mindet om den var kommet tilbage og plagede ham

i hans høje alder. Han kunne ikke ryste skyldfølelsen af sig. Han kunne ikke gå tilbage og gøre ungdommens fejltrin om, men han kunne begynde, hvor han var, og med bistand blive den skyldfølelse kvit, som havde fulgt ham i mange år.

Jeg var taknemlig for, at den enorme byrde kunne løftes af hans skuldre ved at belære ham om principperne fra Mormons Bog. Da han og datteren kørte den lange vej hjem igen, havde den ældre mand lagt skylden over tidligere tiders overtrædelse bag sig.

Hvis I »vågne[r] op til en erkendelse af jeres forfærdelige stilling«⁹ og ønsker at vende tilbage til åndelig helse, så besøg jeres biskop. Han har nøglerne og kan hjælpe jer ad omvendelsens sti.

Omvendelse er individuel, og det er tilgivelsen også. Herren kræver kun, at man vender sig bort fra sin synd, så »tilgiver [han] deres skyld og husker ikke længere på deres synd.«¹⁰

Når omvendelsesprocessen er fuldført, vil I komme til at forstå

Esajas' løfte om forsoningen: »Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlaggen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld.«¹¹

Ligesom kridt kan viskes af en tavle, kan virkningen af vore overtrædelser også ved oprigtig omvendelse fjernes gennem Jesu Kristi forsoning. Det løfte gælder i alle forhold.

Evangeliet lærer os at være lykkelige, at vi skal have tro frem for frygt. Det lærer os, at vi skal overvinde mismodet, forlade mørket og vende os mod det evige evangeliums lys.

Paulus og andre advarede om prøverne i vor tid og de dage, der skal komme. Men fred kan fæste sig i hjertet på den, som vender sig til skrifterne og åbner for løfterne deri om beskyttelse og forløsning. Vi indbyder alle til at komme til Frelseren Jesus Kristus, til hans lære som findes i Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at skrifterne vitterligt er en nøgle til åndelig beskyttelse. Jeg bærer også vidnesbyrd om den helende kraft i Jesu Kristi forsoning for, at »alle ... kunne blive frelst ved ham.«¹² Herrens kirke er atter blevet etableret på jorden. Jeg vidner om sandheden i dette evangelium. Om ham vidner jeg, I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Tim 3:1–5.
2. 2 Tim 3:13.
3. Eter 8:24, 26.
4. 2 Tim 3:14–15.
5. 2 Tim 3:16.
6. Mark 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 458–459.
9. Eter 8:24.
10. Jer 31:34.
11. Es 1:18.
12. L&P 76:42.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Kvindens moralske styrke

I er disponeret for at gøre godt og være gode, og når I følger Helligånden, vil jeres moralske myndighed og påvirkning vokse.

Umindelige tider har samfundet sat deres lid til kvinders moralske styrke. Selvom kvinders moralske grundvold ikke er den eneste positive indflydelse i samfundet, har den vist sig at være til enestående gavn for det fælles bedste. Måske fordi kvinders bidrag har været så vidt udbredt, bliver det tit undervurderet. Jeg vil gerne takke for den indflydelse, som gode kvinder har, identificere nogle af de filosofier og tendenser, som truer kvinders styrke og anseelse samt opfordre kvinderne til at styrke deres medfødte moralske styrke.

Kvinder bringer en vis dyd med sig ind i verden, en guddommelig gave, som gør dem gode til at indgyde kvaliteter som tro, mod, empati og til at forbedre forhold og kulturer. Da Paulus priste den »oprigtige tro«, som han fandt i Timotheus, bemærkede han, at denne tro havde »din mormor Lois og din mor Eunike [allerede]«. ¹

For mange år siden, da jeg boede i Mexico, så jeg selv, hvad Paulus mente. Jeg kan huske en bestemt ung mor, en af de mange kvinder i Kirken i Mexico, hvis tro på Gud begunstige deres liv så naturligt, at de ikke

syntes at være opmærksom på det. Denne elskelige kvinde udstrålede en moralsk myndighed, der kom af godhed, som påvirkede alt omkring hende til det gode. Sammen med sin mand ofrede hun flere fornøjelser og ejendele til fordel for noget, de prioriterede højere, tilsyneladende uden at tænke over det. Hendes evne til at løfte, tilpasse og imødekomme sine børns behov var næsten overmenneskelig. Der var mange krav til hende, og hendes opgaver var ofte ensformige og trivielle, men under det hele var der en smuk sindsro, en fornemmelse af at være en del af Guds værk. Ligesom med Frelseren blev hun forædlet ved at velsigne andre ved tjeneste og offer. Hun var indbegrebet af kærlighed.

Jeg har i høj grad været velsignet af kvinders moralske indflydelse, især fra min mor og min hustru. En anden kvinde, som jeg er taknemlig for, er Anna Daines. Anna og hendes mand Henry og deres fire børn var blandt Kirkens pionerer i New Jersey i USA. Begyndende i 1930'erne, da Henry tog sin doktorgrad ved Rutgers University, arbejdede han og Anna utrætteligt

med skoler og borgerorganisationer i Metuchen, hvor de boede, for at overvinde de dybt forankrede fordomme mod mormonerne og gøre lokalsamfundet til et bedre sted for alle forældre at opdrage deres børn.

Anna meldte sig fx som frivillig til KFUM i Metuchen og gjorde sig selv uundværlig. I løbet af et år blev hun udpeget som præsident for mødrenes organisation og blev derefter »bedt om at stille op til en af de tre poster for kvinder i KFUM's bestyrelse. Hun vandt uden modstand, og hun blev en del af den bestyrelse, som kun nogle få år forinden havde nægtet de hellige at mødes i deres bygning.« ²

Min familie flyttede til New Brunswick Menighed, da jeg var teenager. Søster Daines tog sig af mig og udtrykte ofte sin tillid til mine evner og mit potentiale, hvilket inspirerede mig til at stræbe højt – højere end jeg ellers ville have gjort uden hendes opmuntring. Engang undgik jeg på grund af en betænksom og betimelig advarsel fra hende en situation, som helt sikkert ville have ledt til fortrydelse. Selv om Anna Daines ikke længere er her, så føles og afspejles hendes indflydelse stadig i hendes efterkommeres og utallige andres liv, også i mit.

Min mormor Adena Warnick Swenson lærte mig at være samvittighedsfuld, når jeg tjente i præstedømmet. Hun tilskyndte mig til at lære nadverbønnerne for brød og vand udenad og forklarede, at på denne måde kunne jeg sige dem med større forståelse og følelse. Når jeg så, hvordan hun støttede min morfar, som var stavspatriark, fremkaldte det en ydmyghed for hellige ting i mig. Mormor Swenson lærte aldrig at køre bil, men hun vidste, hvordan hun skulle hjælpe drenge til at blive mænd af præstedømmet.

En kvindes moralske indflydelse er intet sted mere kraftfuld eller udøves mere gunstigt end i hjemmet. Der findes ingen bedre omgivelser til at opfostre den nye generation end den traditionelle familie, hvor en far og en mor i harmoni arbejder på at sørge for, undervise og opdrage deres børn. Hvor dette ideal ikke eksisterer, stræber folk efter at kopiere dets fordele på bedste måde i deres særlige omstændigheder.

I alle tilfælde kan en mor udøve en indflydelse, der er uden sidestykke sammenlignet med nogen anden person i noget andet forhold. Ved hendes eksempel og undervisning lærer hendes sønner at respektere kvindeligheden og indarbejde disciplin og høje moralske standarder i deres eget liv. Hendes døtre lærer at styrke deres egen dyd og gang på gang forsvare det, der er rigtigt, uanset hvor upopulært det måtte være. En mors kærlighed og høje forventninger gør, at hendes børn opfører sig ansvarligt uden undskyldninger, at de er alvorlige med hensyn til uddannelse og personlig

udvikling, og at de vedvarende bidrager til, at alle omkring dem har det godt. Ældste Neal A. Maxwell sagde engang: »Når menneskehedens virkelige historie engang til fulde afsløres, vil der så lyde ekko af geværild eller inspirerende vuggesang? De store våbenstilstande, der er skabt af militærpersoner, eller de fredsskabende kvinder i hjemmene og i lokalsamfundet? Vil det, der skete i vugger og køkkener, vise sig af større betydning end det, der skete i de lovgivende forsamlinger?«³

Allerhelligst er kvindens rolle i skabelsen af liv. Vi ved, at vores fysiske legemer har en guddommelig oprindelse,⁴ og at vi skal gennemgå både en fysisk fødsel og en åndelig genfødsel for at nå de højeste riger i Guds celestiale rige.⁵ Kvinder spiller derfor (nogle gange med risiko for deres eget liv) en afgørende rolle i Guds gerning og herlighed med at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«. ⁶ Som bedstemødre, mødre og rollemodeller har kvinder stået som vogtere ved livets kilde og har understøttet hver generation om vigtigheden

af seksuel renhed – om kyskhed før ægteskabet og troskab i ægteskabet. På denne måde har de haft en god indflydelse på samfundet, de har fået det bedste frem i mænd og de har bevaret sunde omgivelser, hvor man kan opdrage trygge og sunde børn.

Søstre, jeg vil ikke overkomplimentere jer, som vi måske gør nogle gange på mors dag, hvilket får jer til at krumme tæer. I behøver ikke at være perfekte,⁷ det hævder jeg ikke, at I er (med en mulig undtagelse, som for øjeblikket sidder lige i nærheden). Det, som jeg gerne vil sige, er, at hvad enten I er enlige eller gifte, hvad enten I har født børn eller ej, hvad enten I er gamle, unge eller midt i mellem, er jeres moralske myndighed afgørende, og vi er måske begyndt at tage det eller jer for givet. Der er bestemt tendenser og kræfter i gang, som vil svække og endda fjerne jeres indflydelse til skade for enkeltpersoner, familier og samfundet i almindelighed. Lad mig advare om tre skadelige ting.

En ødelæggende filosofi, der underminerer kvinders moralske indflydelse, er devalueringen af ægteskab

og af moderskab og det at være hjemmegående. Nogle ser på det at være hjemmegående med fuldstændig foragt og hævder, at det nedværdiger kvinder, og at de ubarmhjertige krav, når man opdrager børn, er en form for udnyttelse.⁸ De latterliggør dem, som vælger at se moderskabet som en karriere. Det er ikke retfærdigt eller i orden. Vi nedtoner ikke værdien af det, kvinder og mænd opnår i deres værdige bestræbelser eller karriere – vi nyder alle godt af disse præstationer – men vi anerkender stadig, at der ikke er noget højere gode end moderskab og faderskab i ægteskabet. Der er ikke nogen bedre karriere, og hverken penge, magt eller offentlig anerkendelse overgår den ultimative belønning, som familien er. Hvad en kvinde end måtte opnå, opnår hun aldrig større moralsk indflydelse end her.

Holdninger angående menneskets seksualitet truer kvinders moralske myndighed på flere fronter. Abort på grund af personlig eller social bekvemmelighed rammer midt i kvindens mest hellige kræfter og ødelægger hendes moralske myndighed. Det samme gælder seksuel umoral og afslørende tøj, som ikke kun fornædler kvinder, men som styrker løgneren om, at det er kvindens seksualitet, der definerer hendes værd.

Der har i lang tid været en kulturel dobbeltstandard, der forventer, at kvinder skal være seksuelt forsigtige, mens mændenes umoral bliver undskyldt. Uretfærdigheden ved sådan en dobbeltstandard er tydelig, og den er med rette blevet kritiseret og afvist. I den afvisning ville man have håbet, at mænd ville hæve sig til den højst tænkelige standard, men det modsatte er sket – kvinder og piger bliver nu opfordret til at være promiskuøse, ligesom dobbeltstandarderne forventer, at mænd er. Hvor kvinders højere standard

engang krævede forpligtelse og ansvar fra mændene, har vi nu seksuelle forhold uden samvittighed, faderløse familier og stigende fattigdom. Ligestilling med hensyn til promiskuitet frarøver simpelthen kvinderne deres moralske indflydelse og fornædler samfundet.⁹ I denne hule handel er det mændene, der er »frie«, og kvinderne og børnene, der lider mest.

Et tredje område, der giver anledning til bekymring, kommer fra dem, der i lighedens navn ønsker at udlette alle forskellene mellem det maskuline og det feminine. Det sker ofte ved, at man prøver at få kvinder til at tilegne sig flere maskuline egenskaber – være mere aggressive, hårde og konfronterende. Det er nu normalt i film og videospil at se kvinder i meget voldelige roller, som efterlader døde kroppe og ødelæggelse i deres kølvand. Det er ødelæggende for sjælen at se mænd i sådanne roller, og det bliver ikke mindre ødelæggende, når det er kvinder, der udøver og er mål for volden.

Tidligere hovedpræsident for Unge Piger Margaret D. Nadauld har sagt: »Verden har kvinder nok, som er hårde; vi har brug for kvinder, som er blide. Der er kvinder nok, som er grove; vi har brug for kvinder, som er venlige. Der er kvinder nok, som er uhøflige; vi har brug for kvinder, som er dannede. Vi har kvinder nok, som er berømte og rige; vi har brug for flere kvinder, som har tro. Vi har grådighed nok; vi har brug for mere godhed. Vi har forfængelighed nok; vi har brug for mere dyd. Vi har popularitet nok; vi har brug for mere renhed.«¹⁰ Når man udvisker forskellene mellem det feminine og maskuline, mister vi kvinder og mænds særskilte, komplimenterende gaver, som sammen danner et stort hele.

Min bøn til kvinder og piger i dag er, at I beskytter og nærer den

moralske kraft, som I har inden i jer. Bevar den medfødte dyd og de enestående gaver, som I bringer med ind i verden. I er disponeret for at gøre godt og være gode, og når I følger Helligånden, vil jeres moralske myndighed og påvirkning vokse. Til de unge piger siger jeg: Mist ikke den moralske kraft, endnu før I har modtaget den fuldt ud. Vær især opmærksomme på, at jeres sprog er rent, ikke groft, at I er sømmelige, ikke forfængelige i jeres påklædning, og at jeres opførsel er ren, ikke promiskuøs. I kan ikke løfte andre op til dyd med den ene hånd, mens I handler umoralsk med den anden.

Søstre, I alle jeres forhold er det jeres forhold til Gud, jeres himmelske Fader, kilden til jeres moralske kraft, som I altid skal sætte først i jeres liv. Husk på, at Jesu kraft kom gennem hans målbevidste hengivenhed over for Herrens vilje. Han afveg aldrig fra det, som behagede hans Fader.¹¹ Stræb efter at følge Faderen

og Sønnen, og så vil jeres indflydelse aldrig forsvinde.

Og vær ikke bange for at bruge den indflydelse uden frygt eller undskyldninger. »[Vær] altid ... rede til forsvar over for [alle mænd, kvinder og børn], der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«¹² »Prædik ordet, stå frem i tide og utide, overbevis, irettesæt, forman, tålmodigt og med stadig undervisning!«¹³ »[Opdrag] jeres børn i lys og sandhed.«¹⁴ »[Lær dem] at bede og at vandre retskaffent for Herren.«¹⁵

Lad ingen bevidst misforstå disse formaninger til kvinder. Ved at prise og opmuntre kvinders moralske kraft siger jeg ikke, at mænd og drenge på nogen måde er fritaget fra deres pligt til at stå for sandhed og ret, at deres ansvar for at tjene, ofre og betjene på nogen måde er mindre end kvinders eller kan blive overladt til kvinder. Brødre, lad os stå sammen med kvinderne, tage del i deres byrder og styrke den moralske myndighed i ægteskabet.

Kære søstre, vi stoler på den moralske kraft, som I bringer til verden, til ægteskabet, til familien, til Kirken. Vi stoler på de velsignelser, I nedkalder fra himlen ved jeres bønner og tro. Vi beder for jeres sikkerhed, velfærd og lykke og for at jeres indflydelse må blive opretholdt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Tim 1:5.
2. Orson Scott Card, »Neighborliness: Daines Style«, *Ensign*, apr. 1977, s. 19.
3. Se Neal A. Maxwell, »Guds kvinder«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 16.
4. Se Moses 2:27.
5. Se Moses 6:57–60.
6. Moses 1:39.
7. »For hundrede år siden fandt psykoanalytikeren John Bowlby ud af, at båndet, der skabes gennem de utallige omsorgsfulde interaktioner mellem en mor og hendes barn, er den vigtigste grundvold for den sociale og følelsesmæssige udvikling ... og kvindeforskeren Sara Ruddick fandt ud af, at en mors »opmærksomme kærlighed« er kernen i virksomhedsfuld forældreomsorg. Mødre udvikler gennem »kærlig tålmodighed« en særlig viden om

deres børn – en viden, der giver dem en unik indsigt i, hvad der i sandhed er »det bedste« for hvert barn« (Jenet Jacob Erickson, »Love, Not Perfection, Root of Good Mothering«, *Deseret News*, 12. maj 2013, s. G3).

8. Det er sandt, at mange kvinder i mange generationer er blevet udnyttet eller belemret med uretfærdige byrder både i familien og i arbejdslivet, men uselvviskhed og offervilje bør ikke og skal ikke misbruges eller udnyttes. Ældste Bruce C. Hafen har sagt: »Hvis det at være »uselvvisk« betyder, at en kvinde skal opgive sin egen indre identitet og personlige vækst, så er forståelsen af uselvviskhed forkert ... Men kvindefrigørelsesmodellen i vore dage strækker sig alt for langt den anden vej og sætter kvinder i bås som værende fuldstændig *uafhængige* af deres familie. Et mere fornuftigt syn er, at ægtemænd og hustruer er *indbyrdes afhængige* af hinanden ... Den kritik, som har flyttet mødre fra afhængighed til *uafhængighed*, har sprunget den frugtbare middelevj over, nemlig indbyrdes afhængighed. De, der har flyttet mødre fra uselvviskhed til selvviskhed, sprang den frugtbare middelevj over, som består af selvalgt tjeneste, der bidrager til en kvindes personlige udvikling. På grund af disse udskjelser har debatter om værdien af moderskabet ironisk nok forårsaget, at samfundet har ladet ikke blot mødre, men kvinder generelt, ude af betragtning« (»Motherhood and the Moral Influence of Women«, bemærkninger ved World Congress of Families II, Geneva, Plenary Session IV, 16. nov. 1999, http://worldcongress.org/wcf2_spkr/wcf2_hafen.htm).
9. En mor skrev i en leder i *Wall Street Journal*: »Med undtagelse af nogle mormoner, evangeliske kristne og ortodokse jøder, så ved mange af os ikke, hvordan vi skal undervise vore egne sønner og døtre i ikke at tilbyde sin krop så villigt ... Der er stadig i min egen kreds af veninder et stærkt ønske om at ændre noget. Der er ikke en af dem, som ikke føler et vedvarende ubehag angående sin egen seksuelle fortid. Og ikke en eneste kvinde, som jeg nogensinde har talt med om emnet, har sagt, at hun ønskede, at hun havde »eksperimenteret« noget mere« (Jennifer Moses, »Why Do We Let Them Dress Like That?«, *Wall Street Journal*, 19. mar. 2011, s. C3).
10. Margaret D. Nadauld, »Glæden ved at være kvinde«, *Liahona*, jan. 2001, s. 18.
11. Se Joh 8:29.
12. 1 Pet 3:15.
13. 2 Tim 4:2.
14. L&P 93:40.
15. L&P 68:28.

Ældste S. Gifford Nielsen
De Halvfjerds

Fremskynd Herrens spilleplan!

Vi må hver især udarbejde og gennemføre vores egen personlige spilleplan med begejstring for at tjene side om side med fuldtidsmissionærerne.

For adskillige år siden skulle jeg tale med hustruen til en af biskopperne i vores stav, så jeg ringede til deres hjem. Deres lille søn tog telefonen. Jeg sagde: »Goddag. Er din mor hjemme?»

Hans svar var: »Ja, det er hun. Jeg får fat i hende. Hvem er det?»

Jeg svarede: »Sig til hende, det er præsident Nielsen.»

Der blev en kort pause, og så hørte jeg en meget spændt stemme sige: »Moar, præsident *Hinckley* er i telefonen!»

Jeg kan ikke forestille mig, hvad hun må have tænkt. Det må have været hendes længste tur til telefonen nogensinde. Tanken strejfede mig: »Skal jeg?» Det gjorde jeg ikke, men vi grinte ad det. Nu, hvor jeg tænker over det, må hun have været meget skuffet over bare at skulle tale med mig.

Hvad ville I gøre, hvis Herrens profet virkelig ringede til jer? Det har han faktisk gjort! Præsident Thomas S. Monson har igen til formiddag kaldet os hver især til et meget vigtigt arbejde. Han har sagt: »Det er nu, at medlemmer og missionærer skal gå sammen og arbejde sammen i Herrens

vingård for at bringe sjæle til ham« (»Tro i arbejdet med frelse«, Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, juni 2013; lds.org/broadcasts).

Har vi hørt efter?

Over hele verden ses der i stave, distrikter og missioner et nyt niveau af energi, mens Frelserens erklæring til Joseph Smith i 1832 bliver opfyldt: »Jeg vil fremskynde mit værk, når tiden er inde« (L&P 88:73).

Brødre og søstre, tiden er inde *nu!* Jeg kan mærke det, og det er jeg sikker på, at I også kan.

Jeg ville gerne omsætte min begejstring for min tro på Jesus Kristus til handling. Da jeg spillede amerikansk fodbold, tænkte jeg i form af spilleplaner. Der var ingen tvivl om, at vores hold ville klare sig godt, hvis vi var forberedte med den rigtige strategi. For nylig talte jeg med Brigham Young-universitetets legendariske træner LaVell Edwards om vores taktik, og han sagde: »Jeg var ligeglad med, hvilken taktik du brugte, bare vi scorede et touchdown!« Som en af hans quarterbacks troede jeg, at det var langt mere indviklet end det, men måske er hans enkle filosofi årsagen

til, at han har fået opkaldt et stadion efter sig.

Eftersom vi alle er på Herrens hold, har vi da hver især vores egen plan for at opnå sejr? Er vi klar til at spille? Hvis vi som medlemmer virkelig elsker vores familie, venner og kolleger, ønsker vi så ikke at bære vores vidnesbyrd om det gengivne evangelium for dem?

Ved seminaret for nye missionspræsidenter i juni fik en ny rekord på 173 præsidenter med hustruer de sidste instruktioner, før de begyndte på deres nye tjeneste. Alle 15 medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum talte til denne særlige gruppe.

Ældste L. Tom Perry kom med de afsluttende bemærkninger: »Dette er den mest bemærkelsesværdige tid i Kirkens historie. Den er på lige fod med tidligere, store begivenheder i historien som det første syn, gaven ved Mormons Bog, evangeliets gengivelse samt alt det, der bygger på den grundvold, hvorpå vi kan gå fremad og fortælle om vor himmelske Faders rige« (»Afsluttende bemærkninger«, tale holdt ved Seminar for New Mission Presidents, 26. juni 2013, s. 1, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City).

Vi er nødt til at involvere os som aldrig før for at komme op på siden af vore ledes begejstring og vore fuldtidsmissionærers forpligtelse. Værket kommer ikke til at gå fremad, som Herren har tænkt det, uden os! Som præsident Henry B. Eyring har sagt: »Uanset alder, evne, kirkekaldelser eller sted er vi som ét kaldet til værket med at hjælpe ham i hans høst af sjæle« (»Vi er ét«, *Liahona*, maj 2013, s. 62).

Må jeg fortælle jer om en spilleplan, jeg har følt mig tilskyndet til at iværksætte efter at have bedt, læst kapitel 13 i *Forkynd mit evangelium* og tænkt over tidligere oplevelser? Jeg opfordrer

jer til at overveje disse tre punkter, når I tænker over jeres egen plan.

Bed for det første specifikt om at bringe en eller anden nærmere til Frelseren og hans evangelium hver dag. Det kan I gøre ved at betragte alle mennesker som Guds sønner og døtre, der hjælper hinanden på rejsen hjemad. Tænk på de nye venner, I får.

Bed dernæst for de missionærer, der tjener i jeres område, og deres undersøgere ved navn hver dag. Den eneste måde at gøre det på er ved at hilse på dem, se på deres skilt, kalde dem ved navn og spørge dem, hvem de underviser. Ældste Russell M. Nelson kom med en klog kommentar: »Indtil I kender en persons navn og ansigt, kan Herren ikke hjælpe jer til at kende hans eller hendes hjerte.«

Jeg var til dåb for en vidunderlig søster, som bar sit vidnesbyrd. Jeg vil altid huske hende for at sige: »Aldrig før har så mange mennesker bedt for mig, og aldrig før har jeg følt så megen kærlighed! Jeg ved, at dette værk er sandt!«

For det tredje så inviter en ven til en aktivitet i hjemmet eller et andet sted. Uanset, hvor I tager hen, eller hvad I gør, så overvej, hvem der

kunne have glæde af aktiviteten og lyt derpå til Ånden, når han vejleder jer.

Frelseren har lært mig en diskret lektie i min personlige læring om evangeliet, som jeg mener passer smukt sammen med »at fremskynde«. Når jeg bliver følelsesmæssigt berørt af noget, kommer det til udtryk i det, jeg skriver, og jeg slutter ofte af med et udråbstegn, som pr. definition »er ment som et udråb, en ordre eller et ønske« (*Politikens Nudansk Ordbog*, 1. bogklubudgave, 1. oplag, 1999, »udråbstegn«).

Min interesse blev vakt, da skriftsteder om »indsamlingen«, der sluttede med dette skilletegn, begyndte at dukke op, som fx i Almas inderlige bøn: »O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, at jeg kunne drage ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at ryste, og råbe omvendelse til hvert eneste folk!« (Alma 29:1).

I min søgen har jeg fundet 65 skriftsteder, der udtrykker stærke følelser for missionering, bl.a. disse:

»Hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig! ...

Og dersom I skulle arbejde alle

jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!« (L&P 18:13, 15–16).

Min opmærksomhed på disse fantastiske vers spillede en vigtig rolle i min første opgave som områdehalvfjerdser. Jeg var lidt nervøs over at være ledsager til en apostel, ældste Quentin L. Cook, ved en stavskonference. Da jeg gik ind på stavspræsidentens kontor til det indledende møde den weekend, lagde jeg mærke til et par udrådte, bronze-rede sko på hylden bag skrivebordet vedhæftet et skriftsted, der sluttede med et udråbstegn. Da jeg læste det, følte jeg, at Herren kendte til mit studium og havde besvaret mine bønner, og at han præcist vidste, hvad der skulle til for at berolige mit ængstelige hjerte.

Jeg bad stavspræsidenten om at fortælle mig historien bag disse sko.

Ældste Arnulfo Valenzuela
De Halvfjeds

Han sagde:

»Disse sko har tilhørt en ung omvendt til Kirken, som kom fra trange kår, alligevel var han besluttet på at tjene på en vellykket mission, og det gjorde han i Guatemala. Jeg mødtes med ham, da han kom hjem, for at give ham en værdig afløsning, og jeg lagde mærke til hans helt udtrådte sko. Denne unge mand havde givet alt til Herren uden ret meget støtte, om nogen overhovedet, fra sin familie.

Han så, at jeg stirrede på hans sko og spurgte: »Præsident, er der noget galt?»

Jeg svarede: »Nej, ældste, alting er i orden! Må jeg få dine sko?»

Stavspræsidenten fortsatte: »Min respekt for og kærlighed til denne hjemvendte missionær var overvældende! Jeg ønskede at forevige oplevelsen, så jeg fik hans sko bronzeret. Når jeg kommer ind på dette kontor, minder de mig om den indsats, vi alle må yde uanset vore omstændigheder. Verset kom fra Esajas: »Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene! Han forkynder fred, han bringer godt budskab og forkynder frelse. Han siger til Zion: »Din Gud er konge!« (Es 52:7).«

Mine kære søskende, den gode biskops hustru har måske undret sig over, hvorfor profeten ringede til hende. Jeg vidner om, at hun og vi ikke mere behøver at undre os – UDRÅBSTEGN!

Jeg ved, at vi hver især må udarbejde og gennemføre vores egen personlige plan for at tjene med begejstring side om side med fuldtidsmissionærer – UDRÅBSTEGN!

Jeg tilslutter mig profeten Joseph Smiths vidnesbyrd: »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: At han lever!« (L&P 76:22). I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Små og enkle ting

Lad os række ud til andre i tro og med kærlighed.

Mine elskede brødre og søstre, for blot et par uger siden var jeg på missionærskolen i Mexico City for at give missionærerne et budskab. Min hustru og jeg kom med vilje adskillige timer for tidligt. Mens vi udforskede missionærskolens smukke haver og velholdte veje, kunne vi ikke undgå at bemærke den glæde, som hundredvis af unge ældsters og søstres ansigt udstrålede. Hver eneste var koncentreret om at lære et nyt sprog og påskønne sit formål som missionær mere.

Da jeg stoppede op for at nyde dette bemærkelsesværdige skue i fulde drag, tænkte jeg over Almas ord, da han befalede sin søn Helaman at opbevare sit folks historie som en del af de optegnelser, han var blevet betroet og at bevare alle disse i hellighed, så de en dag kunne komme ud til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.

Derefter fortalte Alma ham:

»Se, du mener måske, at dette er tåbeligt af mig, men se, jeg siger dig, at ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting; og små midler beskæmmer i mange tilfælde de vise.

Og Gud Herren virker ved midler for at opnå sine store og evige formål; og ved meget små midler beskæmmer Herren de vise og tilvejebringer mange sjæles frelse« (Alma 37:6–7).

Vore missionærers uskyld og unge alder er et eksempel på Herrens måde med, at de, der er ydmyge, kan »indbyde andre til at komme til Kristus ved at hjælpe dem til at modtage det gengivne evangelium ved tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåb, modtagelse af Helligåndsgaven samt at holde ud til enden« (Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering, 2005, s. 1).

Som medlemmer af Kirken kan vi gennem vore egne små og enkle ting få »overbevist mange om vildfarelsen af deres veje« og hjælpe »dem til [at bringe] kundskab om deres Gud til deres sjæles frelse« (Alma 37:8).

Ved en bestemt lejlighed fulgtes jeg med en stavspræsident og biskop til et besøg hos et mindre aktivt medlem. Vi forklarede ham på en meget enkel måde om sabbattens velsignelser. Vi gav udtryk for vores oprigtige kærlighed til ham. Han svarede: »Alt, hvad jeg havde brug for, var, at nogen kom og gav mig et *abrazo*, eller en omfavelse.« Jeg rejste mig straks og omfavnede ham. Dagen efter var det søndag. Den omtalte bror kom til nadvermødet sammen med hele sin familie.

Under et besøg som besøgs lærer bad Martha, et medlem af vores menighed, min hustru og hendes makker om aldrig at komme tilbage igen. Hun havde besluttet sig for at

holde op med at komme i kirke. En af besøglærerne spurgte Martha, om de måtte synge en salme sammen en sidste gang, og det indvilligede hun i. Mens de sang, skete der noget særligt. Lidt efter lidt begyndte Ånden at fylde stuen. De følte det hver især. Marthas hjerte begyndte at blive blødgjort. Med tårefyldte øjne udtrykte hun sit hjertes følelser over for sine besøglærere. I det øjeblik blev hun klar over, at hun vidste, at evangeliet var sandt. Hun takkede nu sine besøglærere og udtrykte sit ønske om, at de kom tilbage. Siden den dag har hun taget imod dem med glæde.

Martha begyndte at komme i Kirken sammen med sin lille datter. I årevis kom de regelmæssigt, og

Martha mistede aldrig håbet om, at hendes mand en dag ville slutte sig til dem. Endelig kom den dag, da Herren rørte hans hjerte, og han begyndte at følges med dem, ligesom deres anden datter også snart gjorde. Denne familie begyndte at mærke den sande glæde, der følger af at have evangeliets velsignelser i hjemmet. Martha har sidenhen tjent trofast som vores menigheds hjælpeforeningspræsident, og hendes mand har tjent godt i adskillige kaldelser i staven. Alt dette begyndte ved at synge en salme, en lille og enkel ting, som rørte Marthas hjerte.

Na'aman var hærfører for Syriens konges hær, en hæderlig mand, en mægtig og tapper mand, men han led også af spedalskhed (se 2 Kong 5:1).

Efter mislykkede forsøg på at finde et middel mod sin spedalskhed hos Israels konge rejste Na'aman til profeten Elisas hus. Elisa sendte en budbringer ud til ham, der sagde:

»Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver din krop rask, og du bliver ren.

Men Na'aman blev vred og tog af sted. Han sagde: »Jeg tænkte, at han selv ville være kommet ud og have stillet sig op og påkaldt Herren sin Guds navn og ville have svinget sin hånd over det syge sted, så spedalskheden var forsvundet ...»

Men hans tjenere kom hen til ham og sagde: »Fader, hvis profeten havde sagt noget svært til dig, ville du så ikke have gjort det? Så meget mere nu, da

han blot har sagt: Bad dig, og bliv ren! Så gik han ned og dyppede sig syv gange i Jordan, som gudsmanden havde sagt, og hans krop blev så rask som en lille drengs, og han blev ren« (2 Kong 5:10–11, 13–14).

Vores profet, præsident Thomas S. Monson, har opfordret os alle til at gå ud og redde vore brødre eller søstre. Han har sagt: »Verden har brug for jeres hjælp. Der er fødder, der skal støttes, hænder, der skal holdes, sind, der skal opmuntres, hjerter, der skal inspireres, og sjæle, der skal frelses. Evighedens velsignelser venter jer« (»Til undsætning«, *Liahona*, July 2001, 57).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at mange af dem, der har brug for vores hjælp, er der og venter på os. De er klar til, at deres modige brødre og søstre rækker ud mod dem og redder dem ved små og enkle midler. Jeg har personligt tilbragt mange timer med at besøge mindre aktive medlemmer af Kirken, hvis hjerte Herren allerede har blødgjort, som nu er klar til at tage imod vores vidnesbyrd og oprigtige udtryk for kærlighed. Når vi rækker ud mod og inviterer dem, kommer de uden tøven tilbage til Kirken.

Lad os række ud mod andre i tro og med kærlighed. Lad os huske Herrens løfte:

»Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!« (L&P 18:15–16).

Jeg bærer vidnesbyrd om Herrens kærlighed til alle sine børn. Jeg ved, at han lever, og at han er vor Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Timothy J. Dyches
De Halvfjeds

Vil du være rask?

Når vi omvender os og bliver omvendt til Herren, bliver vi helbredt, og vores skyld bliver fejlet bort.

Under en af jødernes fester i Jerusalem forlod Frelseren folkemængden for at finde dem i størst nød. Han fandt dem ved Betesda, en dam med fem søjler ved Fåreporten. Den var kendt for at tiltrække syge.

I Johannesevangeliet læser vi, at der nær dammen lå »en mængde syge, blinde, lamme og krøblinge, som ventede på, at der skulle komme bevægelse i vandet.

Til tider fór Herrens engel nemlig ned i dammen og bragte vandet i oprør. Den første, der kom ned i vandet, efter at det var bragt i oprør, blev rask, hvilken sygdom han end led af« (Joh 5:3–4).

Frelserens besøg skildres af Carl Bloch på det smukke maleri, *Kristus helbreder en syg ved Betesdas dam*. Bloch fanger, hvordan Jesus forsigtigt letter på en nødtørftig baldakin over »en syg mand« (Joh 5:7), der ligger og venter nær dammen. Frelseren vidste, at manden var *kraftsløs*, og det understreger Frelserens nåde og mildhed, idet han stille kom og hjalp dem, der ikke kunne hjælpe sig selv.

På billedet ligger den plagede mand sammenkrøben på gulvet i skyggen. Han var udmattet og modløs efter at have lidt af sin sygdom i 38 år.

Da Frelseren løfter stoffet med sin ene hånd, rækker han samtidig den anden frem og spørger direkte: »Vil du være rask?«

Manden svarer: »Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig« (Joh 5:6–7).

Manden havde en tilsyneladende umulig udfordring, men Jesus kom med et storladent og uventet svar:

»Rejs dig, tag din bære og gå!

Straks blev manden rask, og han tog sin bære og gik omkring« (Joh 5:8–9).

I en anden rørende hændelse fortæller Lukas os, at Frelseren er på vej til Jerusalem og møder 10 spedalske. På grund af deres lidelse stod de »langt fra ham« (Luk 17:12). De var udstødte – urene og uønskede.

»Jesus, Mester, forbarm dig over os!« råbte de (Luk 17:13). De antydede med andre ord: »Er der ikke *et eller andet*, du kan gøre for os?«

Den store Læge, som var fuld af medfølelse og kærlighed, vidste, at tro må gå forud for mirakler, og sagde derfor til dem: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« (Luk 17:14).

Da de gik i tro, skete miraklet. Kan I forestille jer den overvældende glæde, de må have følt for hvert skridt,

da de mærkede, at deres krop blev ren, helbredt og gendannet for øjnene af dem?

»Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst

og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham ...

Og [Jesus] sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig« (Luk 17:15–16, 19).

Som tidligere læge og kirurg var mit virke fokuseret på at helbrede og rette det fysiske. Jesus Kristus helbreder krop, sind og ånd, og hans helbredelse begynder med tro.

Husker I, da jeres tro og glæde fyldte jer til randen? Husk det øjeblik, hvor I fik jeres vidnesbyrd, eller da Gud bekræftede for jer, at I er hans søn eller datter, og at han elsker jer meget højt – og I følte jer fuldendte. Hvis den erindring er forsvundet, kan den findes igen.

Frelseren rådgav os om, hvordan vi bliver raske – fuldendte eller helbredte:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28–30).

»Og kom så og følg mig!« (Luk 18:22). Han opfordrer os til at lægge det gamle liv og det verdslige begær bag os, blive et nyt menneske, for hvem »det gamle er forbi [og] noget nyt er blevet til« (2 Kor 5:17) og med et nyt, trofast hjerte. Og vi er fuldendte igen.

»Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, så skal I få, bank på, så skal der blive lukket op for jer« (L&P 88:63).

Når vi kommer ham nærmere, vil vi indse, at det var meningen, at jordelivet skulle være svært, og at »modsatning i alt« (2 Ne 2:11) ikke er en brist i frelsesplanen. Modsatninger er snarere en uundgåelig del af jordelivet, som vil styrke vores vilje og forædle vore valg. Livets omskiftelighed hjælper os til at skabe et evigt forhold til Gud – og indprente os Guds billede, når vi ser hen til ham med et rent hjerte (se Alma 5:19).

»Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19) er det, som vor Frelser bad om, da han indstiftede det, vi kalder nadveren. Denne ordinance med brød og vand fornyer hellige pagter, som vi har indgået med Gud og indbyder forsoningens kraft i vores tilværelse. Vi bliver helbredt ved at aflægge de vaner og den livsstil, som forhærder hjertet og gør nakken stiv. Når vi nedlægger »oprørsvåbnene« (se Alma 23:7), kan vi handle »på egne vegne« (L&P 58:28) og vil ikke længere være forblændet af Satans sofisteri eller overdøvet af verdens skurrende larm.

Når vi omvender os og bliver omvendt til Herren, bliver vi helbredt, og vores skyld bliver fejlet bort. Vi kan som Enosh spekulere over: »Hvordan sker det?« Og Herren svarer: »På grund af din tro på Kristus ... se, din tro har gjort dig ren« (En 1:7–8).

Corrie ten Boom, en oprigtig kristen, hollandsk kvinde, oplevede en sådan helbredelse, på trods af at hun havde været i koncentrationslejr under Anden Verdenskrig. Hun led forfærdeligt, men i modsætning til sin elskede søster, Betsie, som døde i lejren, overlevede Corrie.

Efter krigen talte hun ofte offentligt om sine oplevelser og om helbredelse og tilgivelse. Ved en lejlighed kom en tidligere nazivagt, der havde været involveret i Corries frygtelige indespærring i Ravensbrück i Tyskland, hen til hende og udtrykte glæde over hendes budskab om Kristi tilgivelse og kærlighed.

»Hvor er jeg glad for Deres budskab, *Fraulein*, sagde han. »At tænke sig, at han, som De sagde, har vasket mine synder rene!«

Hans hånd var rakt frem for at give mig hånden,« mindedes Corrie. »Og jeg som så ofte havde prædikeret om ... behovet for tilgivelse, rakte ikke min hånd frem.

Selvom vreden og mine hævngerige tanker rasede i mig, indså jeg synden i det ... Herre Jesus, bad jeg, tilgiv mig og hjælp mig til at tilgive ham.

Jeg prøvede at smile og kæmpede for at række hånden frem. Jeg kunne ikke. Jeg følte ingenting, ikke den mindste gnist af varme eller barmhjertighed. Og igen bad jeg en stille bøn. Jesus, jeg kan ikke tilgive ham. Skænk mig din tilgivelse.

Da jeg rakte ham hånden, skete der noget helt utroligt. Fra min skulder og ned langs min arm og gennem min hånd syntes en strøm at gå igennem mig og ind i ham, og i mit hjerte udsprang en kærlighed til denne fremmede, som næsten overvældede mig.

Og jeg opdagede, at det hverken er vores tilgivelse eller vores godhed, som verdens helbredelse afhænger af, men Frelserens. Når han siger, at vi skal elske vore fjender, så giver han os, tillige med befalingen, selve kærligheden.«¹

Corrie ten Boom blev helbredt.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Der er et liv, som opretholder dem, der er prøvet eller opfyldt af sorg og græmmelse – ja, Jesu Kristi liv.«²

Hvis I føler jer urene, uelskede, ulykkelige, uværdige, ufuldstændige eller syge, så husk, at »alt, hvad der virker urimeligt ved livet, kan blive gjort godt igen ved Jesu Kristi forsoning.«³ Hav tålmodighed og tro på Frelserens timing og plan for jer. Jesus sagde: »Frygt ikke, tro kun!« (Matt 5:36).

Vær forvisset om, at Frelseren stadig søger at hele vores sjæl og helbrede vores hjerte. Han venter ved døren og banker på. Lad os åbne døren ved på ny at begynde at bede, omvende os, tilgive og glemme. Lad os elske Gud og tjene vores næste og stå på hellige steder med et liv, der er rensset for synd. Den kraftsløse mand ved Betesdas Dam, den spedalske på vejen til Jerusalem og Corrie ten Boom blev helbredt. »Vil du være rask?« Rejs dig og gå. Hans »nåde er

dig nok« (2 Kor 12:9), og du vil aldrig være alene.

Jeg har erfaret, at Gud lever. Jeg ved, at vi alle er hans børn, og at han elsker os for dem, vi er og det, vi kan blive. Jeg ved, at han sendte sin Søn til verden for at være et sonoffer for hele menneskeheden, og at de, der vil modtage hans evangelium og følge ham, vil blive hele og fuldendte – »til hans egen tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje« (L&P 88:68) gennem hans milde barmhjertighed. Dette er mit vidnesbyrd til jer i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place*, 1971, s. 215.
2. Thomas S. Monson, »At møde livets udfordringer«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 67.
3. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 51.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Som et kar, der kastes bort

Hvordan reagerer man mest hensigtsmæssigt, når mentale eller følelsesmæssige udfordringer rammer en eller dem, man elsker?

Apostlen Peter skrev, at de, der følger Jesus Kristus skal have »barmhjertighed«. ¹ I den ånd ønsker jeg at tale til dem, der lider af en form for mental sygdom eller følelsesmæssig forstyrrelse, uanset om disse lidelser er store eller små, korte eller livsvarige. Vi fornemmer, hvor komplekst dette emne er, når vi hører fagfolk tale om neuroser og psykoser, om genetiske tilbøjeligheder og kromosomfejl, om bipolar lidelse, paranoia og skizofreni. Uanset hvor forvirrende det alt sammen kan være, så er disse sygdomme en del af realiteterne i dette liv på jorden, og der bør ikke være nogen skam i at anerkende dem i forhold til det at anerkende en kamp mod for højt blodtryk eller den pludselige fremkomst af en ondsindet tumor.

I vores stræben efter lidt fred og forståelse i forbindelse med disse svære anliggender, er det afgørende at huske, at vi lever – og vælger at leve – i en falden verden med et himmelsk formål, hvor vores stræben mod guddommelighed bliver prøvet og udfordret igen og igen. Den største trøst i Guds plan er løftet om en Frelser, en Forløser, der gennem vores

tro på ham triumferende kan løfte os over de prøvelser og udfordringer, selv om prisen for at gøre dette ville være ufattelig for både Faderen, som sendte ham, og for Sønnen, som kom. Det er blot en påskønnelse af denne guddommelige kærlighed, der til at begynde med vil gøre vores egen mindre lidelse udholdelig, derpå forståelig og til sidst forløsende.

Lad mig forlade de sjældne sygdomme, som jeg har nævnt, og koncentrere mig om MDD →svær depression« – eller mere almindeligt blot kaldt »depression«. Når jeg taler om dette, så taler jeg ikke om dage, hvor håret ikke vil sidde ordentligt, aflevering af selvangivelser eller andre triste stunder, som vi alle har. Alle vil til tider være ængstelige eller modløse. I Mormons Bog står der, at Ammon og hans brødre på et meget svært tidspunkt var nedtrykte, ² og det kan vi alle være. Men i dag taler jeg om noget langt mere alvorligt, om en sygdom så alvorlig, at den væsentligt kan begrænse et menneskes evne til at fungere normalt, et krater i sindet, der er så dybt, at ingen forsvarligt vil kunne hævde, at det helt sikkert vil

gå væk, hvis disse ofre bare ranker ryggen og tænker mere positivt – også selv om jeg er en stor fortaler af at ranke ryggen og tænke positivt!

Nej, denne mørke nat i sindet og ånden er langt mere end almen modløshed. Jeg har set det ske for en fuldstændig engleblid mand, da hans elskede hustru døde efter 50 års ægteskab. Jeg har set det hos nybakte mødre, hvor det formildende blev omtalt som »en lille hormonal ubalance«. Jeg har set det ramme ivrige studerende, krigsveteraner og bedste-mødre, der bekymrer sig over deres voksne børns velbefindende.

Og jeg har set det hos unge fædre, der forsøger at forsørge deres familie. Og jeg har tilmed engang meget skræmmende set det hos mig selv. På et tidspunkt i vores ægteskab, hvor økonomiske bekymringer kolliderede med en overvældende træthed, blev jeg ramt psykisk. Det var lige så uventet, som det var virkeligt. Jeg kunne med Guds barmhjertighed og familiens kærlighed fortsat fungere og arbejde, men selv efter alle disse år har jeg fortsat en dyb sympati for andre, der lider kronisk eller i sværere grad er ramt af en sådan tristhed, som jeg var. Under alle omstændigheder bliver vi alle opmuntret ved tanken om dem, der med profeten Josephs ord har søgt »ind til og [grublet] over den mørkeste afgrund«, ³ og som kom over på den anden side af den. Blandt disse er Abraham Lincoln, Winston Churchill og en af de mest milde og kristuslignende mænd i vores udde-ling, ældste George Albert Smith. I en årrække kæmpede han med en tilbagevendende depression for senere at blive elsket verden over som den 8. profet og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Hvordan reagerer man så mest hensigtsmæssigt, når mentale eller

følelsesmæssige udfordringer rammer en eller dem, man elsker? Hav frem for alt tro på jeres Fader i himlen, som elsker jer mere, end I kan fatte. Præsident Monson sagde meget bevægende til søstrene i Hjælpeforeningen sidste lørdag: »Den kærlighed ændrer sig aldrig ... Den er der, når I er kede af det eller glade, mismodige eller forhåbningsfulde. Guds kærlighed er der for jer, hvad enten man føler, at man fortjener den, eller ej. Den er der bare altid.«⁴ Tvivl aldrig nogensinde på det, og forhærd aldrig jeres hjerte. Følg trofast de velafprøvede åndelige vaner, der bringer Herrens Ånd ind i jeres tilværelse. Søg råd hos dem, der holder nøglerne til jeres åndelige velbefindende. Bed om og påskøn præstedømmevelsignelser. Tag nadveren hver uge, og hold fast i Jesu Kristi forsonings løfter om fuldkommenhed. Tro på mirakler. Jeg har set så mange mirakler ske, når andre indikatorer siger, at alt håb var ude. Håbet er *aldrig* ude. Hvis disse mirakler ikke sker lige nu, kun

delvist eller tilsyneladende slet ikke, så husk Frelserens eget pinefulde eksempel. Hvis det bitre bæger ikke går os forbi, så drik det og vær stærk og stol på bedre dage forude.⁵

Ved forebyggelse af sygdom hold da øje med stressindikatorer, når som helst det er muligt, hos dig selv og hos andre, som du måske kan hjælpe. Vær ligesom med jeres bil på vagt over for stigende temperaturer, for høj fart eller en tank, der er ved at løbe tør. Når I oplever »en udmattelses-depression«, så foretag de nødvendige justeringer. Udmattelse er vores alles fælles fjende – sæt farten ned, få tilstrækkelig hvile, slap af og fyld op. Lægerne forsikrer os om, at hvis vi ikke afsætter tid til at være raske, så vil vi helt sikkert senere skulle afsætte tid til at være syge.

Hvis vi fortsætter med at være svækkede, så søg hjælp hos velrenommerede mennesker med dokumenterede kvalifikationer, professionelle færdigheder og gode værdier. Vær ærlig over for dem, og fortæl dem om

din baggrund og dine udfordringer. Overvej bønsmøt og alvorligt de råd, som de giver, og de løsninger, som de kommer med. Hvis I havde blindtarmsbetændelse, ville Gud forvente, at I bad om en præstedømmevelsignelse og fik den bedst mulige lægehjælp. Det samme gælder for følelsesmæssige forstyrrelser. Vor himmelske Fader forventer, at vi virkelig gør brug af *alle* de vidunderlige gaver, som han har givet os i denne strålende uddeling.

Hvis det er jer, der lider, eller hvis I tager vare på en, der gør, prøv da at lade være med at blive overvældet af jeres opgave. Tro ikke, at I kan ordne det hele. Gør det, I kan. Selv om det kun er små sejre, så vær taknemlig for dem og vær tålmodig. Herren befaler snesevis af gange i skrifterne nogen at »være stille« eller »være rolig« – og afvente.⁶ Det at udholde noget med tålmodighed er en del af vores jordiske uddannelse.

I, der passer andre, skal passe på, at I i jeres hengivne bestræbelser på

at hjælpe andre med deres helbred ikke ødelægger jeres eget. Gør alt med visdom. Løb ikke hurtigere, end I har styrke til.⁷ Uanset, hvad vi ellers kan eller ikke kan, kan vi bede om og yde »uskrømtet kærlighed.«⁸ »Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den ... hidser sig ikke op ... Den tåler alt ... håber alt, udholder alt. Kærligheden hører *aldrig* op.«⁹

Og lad os huske, at der stadig er meget at glæde sig over og være taknemlig for, uanset hvilken sygdom eller udfordring man lider af. Vi er uendeligt meget mere end vore begrænsninger og lidelser! Stephanie Clark Neilson og hendes familie har været vore venner i mere end 30 år. Den 16. august 2008 var Stephanie og hendes mand Christian ude for en flyulykke og en efterfølgende brand, der skæmmede hende så voldsomt, at kun neglelakken på tærerne var genkendelig, da familien kom for at identificere ofrene. Der var reelt ingen chance for, at Stephanie kunne overleve. Efter tre måneder i kunstigt koma vågnede hun op og så sig selv. Så fulgte voldsomme ar i sindet og en forfærdelig depression. Stephanie havde fire børn under syv år

og ønskede ikke, at de nogensinde så hende igen. Hun følte, at det var bedre, hvis hun døde. »Jeg tænkte, at det ville være lettere,« fortalte Stephanie mig engang på mit kontor, »hvis de blot glemte alt om mig, og at jeg stille gled ud af deres liv.«

Men til hendes evige ære og på grund af bønner fra hendes mand, familie, venner, fire smukke børn og et femte, der nu er blot 18 måneder, kæmpede Stephanie sig tilbage fra den selvødelæggende afgrund og blev en af de mest populære »mødreblogger« i USA, som åbent erklærede til de fire millioner, der følger hendes blog, at hendes »guddommelige formål« i livet er at være mor og at påskønne *hver eneste dag*, som hun får på denne smukke jord.

Uanset hvad jeres kamp er, mine brødre og søstre – mental, følelsesmæssig, fysisk eller noget andet – så stem ikke imod det dyrebare i livet ved at afslutte det! Stol på Gud. Hold fast i hans kærlighed. Vær forvisset om, at en dag kommer et strålende daggry, og alle livets skygger må flygte. Selv om vi kan føle, at vi er »som et kar, der kastes bort«, som salmisten skrev,¹⁰ må vi huske, at det kar

er i den guddommelige pottemagers hænder. Knuste sind kan helbredes, ligesom knuste knogler og knuste hjerter kan helbredes. Mens Gud arbejder og udfører disse reparationer, så kan resten af os hjælpe til ved at være barmhjertige, venlige og ufordømmende.

Jeg bærer vidnesbyrd om den hellige opstandelse og den ubeskrivelige og grundlæggende gave, som Herren Jesu Kristi forsoning er. Jeg vidner tillige med apostlen Paulus om, at det, der blev sået i forgængelighed, en dag vil opstå i uforgængelighed, og det, der blev sået i vanære, vil i sidste ende opstå i herlighed.¹¹ Jeg bærer vidnesbyrd om den dag, hvor dem vi elsker med jordiske svagheder, vil stå foran os ophøjede og storslåede, fuldkomne og betagende i krop og sind. Det vil være et fantastisk øjeblik! Jeg ved ikke, om vi vil være mest glade på egne vegne, fordi vi har bevidnet sådan et mirakel, eller på deres vegne, fordi de er fuldkomne på enhver måde og »endelig frie.«¹² Må vi alle leve i tro, holde fast i håbet og udvise »barmhjertighed,«¹³ indtil den stund, da Kristi fuldendte gave er tydelig for os alle. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Pet 3:8.
2. Se Alma 26:27; se også Alma 56:16.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 264.
4. Thomas S. Monson, »Vi er ikke alene«, *Liahona*, nov. 2013, s. 123, 124.
5. Se Matt 26:39.
6. Se fx Sl 4:5; L&P 101:16.
7. Se Mosi 4:27.
8. L&P 121:41.
9. 1 Kor 13:4, 7–8; fremhævelse tilføjet; se også Moro 7:45–46.
10. Sl 31:13.
11. Se 1 Kor 26:42–43.
12. »Free at Last«, i John W. Work, komp., *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular*, 1998, s. 197.
13. 1 Pet 3:8.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Sæt din lid til Herren

Bliv ivrigt engageret i at gøre det, I kan for at fortælle andre om det storslåede budskab om gengivelsen af Jesu Kristi evangelium.

Søster Ballard og jeg vendte for nylig hjem fra en opgave, der omfattede fem lande i Europa. Der havde vi privilegiet at mødes med mange af vore missionærer, måske jeres sønner og døtre. Lige siden præsident Monson bekendtgjorde nedsættelsen af alderen for vore unge mænd og unge kvinder, der ønsker at tjene, har jeg haft privilegiet af at mødes med over 3.000 af dem. Deres ansigter stråler af Kristi lys, og de er ivrige efter at lede værket frem – at finde og undervise, døbe og aktivere og styrke og opbygge Guds rige. Når man mødes med dem, opdager man dog hurtigt, at de ikke kan udføre dette værk alene. I dag ønsker jeg at tale til alle Kirkens medlemmer, eftersom der er et påtrængende behov for, at vi hver især bliver involveret i at fortælle om evangeliet.

Profeten Joseph Smith er mange gange blevet citeret for at udtale, at »efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at forkynde evangeliet« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 327).

I 1974 sagde præsident Spencer W. Kimball dette: »Måske er den største grund til missionering at give verden en chance for at høre og acceptere

evangeliet. Skrifterne er fulde af befalinger og løfter, kaldelser og belønninger i forbindelse med at undervise om evangeliet. Jeg bruger bevidst ordet *befalinger*, for det synes at være et gennemgående direktiv, som vi ikke kan undslå os for, hverken den enkelte eller Kirken som helhed« (»Når verden engang omvender sig«, *Den danske Stjerne*, sep. 1975, s. 1).

I juli samme år tog søster Ballard og jeg sammen med vore børn af sted for at lede missionen i Toronto i Canada. Præsident Kimballs ord gav genlyd i mine ører, især ordene: »Mine brødre, jeg tænker på, om vi mon gør alt, hvad vi kan. Har vi en tilbagelænet tilgang til at undervise verden? Vi har nu missioneret i 144 år. Er vi beredte til at yde en større indsats? Til at udvide vores vision?« (*Ensign*, okt. 1974, s. 5).

Han bad os også om at sætte farten op og arbejde sammen om at opbygge Kirken og Guds rige.

I juni gentog præsident Thomas S. Monson det nøjagtig samme budskab til Kirkens medlemmer. Præsidenten sagde: »Det er nu, at medlemmer og missionærer skal gå sammen og arbejde sammen i Herrens vingård for at bringe sjæle til ham. Han har forberedt midlerne for os til, at vi

kan fortælle andre om evangeliet på mange forskellige måder, og han vil hjælpe os i vores indsats, hvis vi vil handle i tro for at udføre hans værk« (»Tro i arbejdet med frelse«, tale afholdt ved en særlig transmission 23. juni 2013; lds.org/broadcasts).

Brødre og søstre, det er godt at reflektere over profeternes lærdomme fra Joseph Smiths tid til i dag. De har opmuntret og kaldet Kirkens lederskab og medlemmer til at være ivrigt engageret i at bringe budskabet om evangeliets gengivelse til alle vor himmelske Faders børn i hele verden.

Mit budskab denne eftermiddag er, at Herren *virkelig* fremskynder sit værk. I vor tid kan dette gøres ved, at hvert eneste medlem af Kirken med kærlighed rækker ud for at fortælle om sandhederne i Jesu Kristi gengivne evangelium. Vi må arbejde sammen med vore 80.000 missionærer, der nu tjener. Oplysninger vedrørende dette store værk, især vedrørende stavs- og menighedsledernes opgaver, står tydeligt beskrevet på hjemmesiden LDS.org under overskriften »Fremskynd arbejdet med frelse«.

Vore egne undersøgelser viser, at de fleste aktive medlemmer af Kirken ønsker, at dem, de holder af, ja, selv dem, de ikke har mødt, må få del i evangeliets velsignelser. Vi ved også, at mange medlemmer tøver med at missionere og fortælle andre om evangeliet af to grundlæggende årsager.

- Den første er frygt. Mange medlemmer beder ikke engang om muligheder for at fortælle andre om evangeliet af frygt for, at de kunne modtage guddommelig tilskyndelse til at gøre noget, de ikke selv synes, at de er i stand til at gøre.
- Den anden årsag er en misforståelse af, hvad missionering er.

Vi ved, at når nogen stiller sig op for at holde en tale ved nadvermødet og siger: »I dag vil jeg tale om missionering«, eller måske endda, når ældste Ballard stiller sig op ved generalkonferencen og siger det samme, vil nogle af jer, der lytter, tænke: »Åh nej, ikke igen, vi har hørt det før.«

Vi ved, at ingen kan lide at føle sig skyldig. Måske føler I, at I vil blive bedt om at gøre noget urealistisk i jeres forhold til venner eller naboer. Lad mig med Herrens hjælp fjerne enhver frygt, som I eller vore fuldtidsmissionærer måtte have ved at fortælle andre om evangeliet.

Træf beslutningen om at gøre det, som Jesus Kristus har bedt os om at gøre. Frelseren har sagt:

»Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for.

Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød,

eller give ham en slange, når han beder om en fisk?

Når da I ... kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!« (Matt 7:7–11).

Brødre og søstre, frygt kan erstattes med tillid og tro, når medlemmer og fuldtidsmissionærer knæler i bøn og

oprigtigt beder Herren velsigne dem med muligheder for at missionere. Når vi så udviser vores tro og er opmærksomme på muligheder for at præsentere Jesu Kristi evangelium for vor himmelske Faders børn, vil de muligheder helt sikkert opstå. Disse muligheder vil aldrig kræve et tvungent eller kunstigt svar. De vil komme som et naturligt resultat af den kærlighed, som vi har til vore brødre og søstre. Vær blot positive, og så vil de, I taler med, føle jeres kærlighed. De vil aldrig glemme den følelse, selvom det måske for dem ikke er det rette tidspunkt til at modtage evangeliet. Det kan måske også ændre sig i fremtiden, når deres omstændigheder ændrer sig.

Det kan umuligt gå galt, hvis vi gør vores bedste, når vi går Herrens ærinde. Mens udfaldet er et resultat af udøvelse af handlefrihed, er det at fortælle andre om evangeliet vores ansvar.

Stol på Herren. Han er den gode Hyrde. Han kender sine får, og hans får kender hans stemme, og i dag er den gode Hyrdes stemme jeres stemme og min stemme. Hvis vi ikke er engagerede, vil mange, der ville have lyttet til budskabet om genoprettelsen, blive forbigået. Kort sagt: Det handler om tro og handling fra vores side. Principperne er ganske enkle – bed, på egen hånd og som familie, om muligheder for at missionere. Herren har i Lære og Pagter sagt, at mange

mennesker holdes borte fra sandheden, blot fordi »de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12).

I behøver ikke være en udadvendt person eller en veltalende og overbevisende underviser. Hvis I har en varig kærlighed og et varigt håb i jer, har Herren lovet, at hvis I vil opløfte »jeres røst for dette folk [og udtale] de tanker, som [han] vil indgive jer i hjertet ... skal I ikke blive beskæmmet for mennesker.

[Og] det skal blive givet jer i samme stund, ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige« (L&P 100:5–6).

Forkynd mit evangelium minder os alle om, at »missioneringen [ikke] skrider fremad, førend [vi] har fundet nogen at undervise. Tal hver dag med så mange mennesker, som du kan. Det er naturligt at være lidt tilbageholdende med at tale med mennesker, men du kan bede om troen og styrken til at være mere frimodig til at åbne din mund og forkynde det gengivne evangelium« (2004, s. 161). I fuldtidsmissionærer, hvis I ønsker at undervise mere, må I hver dag tale med flere mennesker. Dette har altid været det, som Herren har sendt missionærer ud for at gøre.

Herren kender os. Han ved, at vi har vore udfordringer. Jeg er klar over, at nogle af jer bærer tunge byrder, men jeg beder til, at I aldrig vil føle, at det nogensinde vil være en byrde at række ud på en normal og behagelig måde. Det er snarere et privilegium! Der findes ingen større glæde i livet end at være ivrigt engageret i Herrens tjeneste.

Nøglen er at blive inspireret af Gud, at man beder ham om vejledning, og at man så går ud og gør det, som Ånden tilskynder til. Når medlemmer udelukkende anser arbejdet med frelse som deres ansvar, kan det godt være skræmmende. Når de ser det som en invitation til at følge Herren

i at bringe sjæle til ham ved at blive undervist af fuldtidsældsterne og -søstre, er det inspirerende, oplivende og opløftende.

Vi beder ikke alle om at gøre alt. Vi beder blot alle medlemmer om at bede med bevidstheden om, at hvis hvert medlem, unge såvel som ældre, vil række ud til bare »en« person fra nu af og til jul, vil millioner føle Herren Jesu Kristi kærlighed. Hvilken vidunderlig gave det ville være til Frelseren.

For seks uger siden modtog jeg et brev fra en meget succesfuld medlemsmissionærfamilie, familien Munns fra Florida. De skrev:

»Kære ældste Ballard, en halv time efter den verdensomspændende

udsendelse om at fremskynde arbejdet med frelse, afholdt vi vores eget missionærråd i familien. Vi blev henrykte over, at vore børnebørn i teenagealderen gerne ville være med. Vi er glade for at kunne meddele, at vi siden vores rådsmøde har udvidet gruppen af undersøgere i vores familie med 200 procent.

Vi har børnebørn, der har haft venner med i kirke, har nydt nadvermødet med nogle af vore mindre aktive venner, og nogle af vore nye kontakter har forpligtet sig til at blive undervist af missionærerne. En af vore mindre aktive søstre er ikke blot vendt tilbage til Kirken, men har bragt nye undersøgere med sig.

Ingen har takket nej til invitationen om at modtage missionærlektionerne. Det er en spændende tid at være medlem af denne kirke« (personligt brev, 15. aug. 2013).

Følg Åndens tilskyndelser. Bønfald Herren i indtrængende bøn. Bliv ivrigt engageret i at gøre det, I kan for at fortælle andre om det storslåede budskab om gengivelsen af Jesu Kristi evangelium.

Jeg citerer en anden succesfuld medlemsmissionær, Clayton Christensen: »Hver eneste gang du billedligt talt tager en anden ved hånden og præsenterer ham eller hende for Jesus Kristus, vil du føle, hvor højt vor Frelser elsker dig og elsker den person, hvis hånd er i din« (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel*, 2013, s. 1).

Brødre og søstre, må Gud velsigne jer med at finde den store glæde, der kommer af at opleve mirakler gennem jeres tro. Som vi bliver belært i Moroni kapitel 7:

»Kristus har sagt: Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt ...

for det er ved tro, at mirakler udvirkes; og det er ved tro, at engle viser sig og betjener menneskene; ve derfor menneskenes børn, hvis dette er hørt op, for det er på grund af vantrø, og alt er forgæves« (Moro 7:33, 37).

Ud fra min egen erfaring kan jeg vidne for jer om, at Herren vil høre jeres bønner, og I vil få mange muligheder nu og i mange år fremover for at præsentere Jesu Kristi evangelium for vor himmelske Faders dyrebare børn. Præsident Monson, vi har lyttet. Vi vil alle prøve at finde den ene. Jeg beder til, at vi alle må opleve den store glæde, der kommer ved missionering. I Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Eldste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

De læresætninger og principper, som trosartiklerne indeholder

Hver trosartikel tilføjer noget enestående til vores forståelse af Jesu Kristi evangelium.

Da jeg fik til opgave at tale ved generalkonferencens præstedømmemøde, tænkte jeg straks på en fantastisk primarylærer. Hendes største ønske var at forberede os til at blive værdige til at modtage præstedømmet. Hun grillede os over Primarys oprykningskrav – at lære navnene på De Tolv Apostle udenad samt trosartiklerne. Hun gav os også et løfte – hvis vi alle kunne citere den trettende trosartikel udenad, kunne vi vælge et sted at tage hen på udflugt som vores sidste gang sammen.

Vi besluttede os for et bestemt sted ved de stenede skråninger lige oven over den første dæmning ved indgangen til Logan Canyon i det nordlige Utah, hvor vi godt kunne lide at gå ture. Der var et lille fladt sted på disse stenede klippeskrænter, der havde et naturligt bålsted, hvor man kunne riste

pølser og marshmallows. Men da vi valgte stedet, tænkte vi ikke på vores lærer, som var en ældre dame og bestemt ikke den atletiske type. Hvis vi havde tænkt nærmere over det, ville det nok være faldet os ind, at hun ville have svært ved at foretage gåturen. Men hun havde lovet os det, og hun fulgte modigt med os.

Først klatrede vi op ad det lille bjerg. Dengang var der ingen elektriske hegn til at forhindre adgang. Med nogen hjælp klarede vores lærer det op ad bjerget. Da vi var kommet over toppen, gik vi ned langs et stenet højdedrag til et sted, som vi kaldte »Skildpadderyggen«.

Da vi var nået frem, havde vores lærer brug for lidt tid til at få vejret. Da vi var klar til at sidde ned og spise, var hun kommet sig nok til at give os vores sidste lektion. Hun fortalte os, hvor

meget hun havde nydt at undervise os i Primary de forgangne to år. Hun roste os for, at vi havde lært alle trosartiklerne. Hun kunne nævne ethvert nummer, og så kunne vi citere det for hende. Derefter sagde hun, at hvis vi kun kunne sige trosartiklerne udenad, ville det bare være det samme som en masse ord, medmindre vi forstod de læresætninger og principper, de indeholdt. Hun opmuntrede os til at studere de evangeliske læresætninger i hver trosartikel. Hun forklarede, at læresætningerne i trosartiklerne kan deles op.

I. Guddommen og den grundlæggende læresætning om Kristus

Vi lærer i den første trosartikel, at Guddommen består af tre personer: Gud Faderen, Jesus Kristus og Helligånden.

I den anden trosartikel lærer vi, at vi er ansvarlige for vore egne handlinger på jorden.

Den tredje beskriver Frelserens mission med at frelse vor himmelske Faders børn.

Den fjerde forklarer om vigtigheden af grundlæggende principper og ordinancer.

Styrken i vores lærers ord har været en inspirationskilde for mig på grund af den vægt, hun lagde på skriftstudium. Skrifterne vejleder os og giver os en standard for sandhed, hvorved vi kan bedømme, om den viden, vi modtager, er sand eller falsk. Den sande lære kommer fra Gud, kilden til og grundvolden for alle sandheder. Den sande læresætninger og begreber findes i vor Herre og Frelseres evangelium. Falske lærdomme stammer fra Satan, faderen til alle løgne. Hans ønske er at fordreje, forandre og ændre åbenbarede sandheder. Han ønsker at bedrage os, så nogle af os farer vild på rejsen tilbage mod vores himmelske hjem.

Vi lærer i skrifterne, hvordan vi undgår falske lærdomme. Fx læser vi i Paulus' brev til Timotheus:

»Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed,

så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoksen, udrustet til al god gerning« (2 Tim 3:16–17).

Denne lære er for Kirken, hvad et batteri er for en mobiltelefon. Når I fjerner batteriet fra jeres mobiltelefon, bliver den ubrugelig. En kirke, hvori der ikke længere undervises i den sande lære, er ligeledes ubrugelig. Den kan ikke lede os tilbage til vor himmelske Fader og vores evige hjem.

II. Præstedømmets organisering og orden

Nu, hvor vi er begyndt at forstå Kristi grundlæggende lære, lærer vi af den femte og sjette trosartikel om præstedømmets organisering og orden. Under Herrens ledelse organiserede Joseph Smith Frelserens kirke ved brug af præstedømmets myndighed – Guds kraft. Jesu Kristi Kirke af Sidste

Dages Hellige er den samme organisation, som Kristus organiserede og ledte, mens han var på jorden.

Det var en herlig dag for Joseph Smith og Oliver Cowdery i maj 1829, da de gik ud i skoven for at bede om læresætningen om dåb til syndernes forladelse, som de havde læst om, mens de oversatte Mormons Bog. Tidligt i 1800-tallet var der flere kirker, der fremførte mange forskellige lærdomme om dåb, og Joseph og Oliver vidste, at de ikke alle kunne være sande. De ønskede at kende den korrekte dåbsmåde, foruden hvem der havde myndighed til at døbe.

Som svar på deres bønner til Herren viste en himmelsk budbringer, Johannes Døber, sig for dem. Han lagde sine hænder på deres hoved og overdrog dem myndighed til at døbe med disse ord: »Til jer, mine medtjenerere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme« (L&P 13:1).

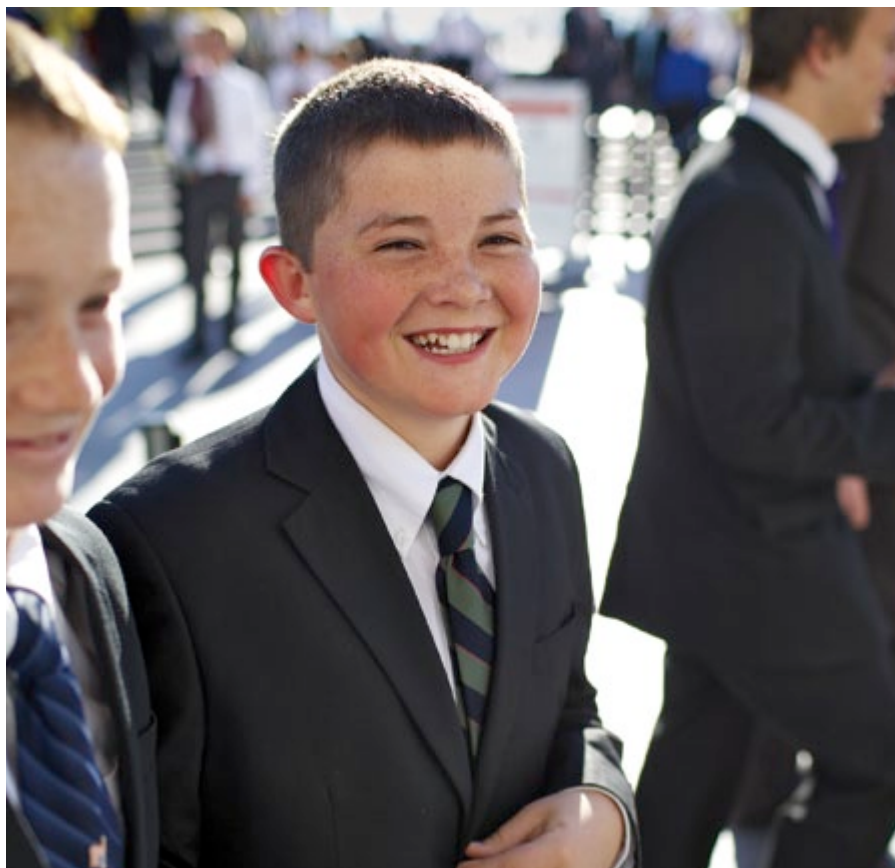
Hvilken herlig dag i verdenshistorien! Præstedømmet blev gengivet til jorden.

Når vi modtager præstedømmet, modtager vi myndigheden til at handle i Guds navn og lede på sandhedens og retfærdighedens veje. Denne myndighed er en afgørende kilde til retfærdig kraft og indflydelse til gavn for Guds børn på jorden og vil vare ud over sløret. Det var nødvendigt, at præstedømmet blev gengivet, før Jesu Kristi Kirke kunne organiseres. Det er den grundlæggende lektie, vi lærer i den femte og sjette trosartikel.

III. Evige hjælpeskilder på en jordisk rejse

De næste tre trosartikler – syv, otte og ni – beskriver de kilder, som vi kan benytte til at få vejledning på vores jordiske rejse. Vi har fået åndelige gaver til at vejlede os, når vi følger Herrens lærdomme, og til at beskytte os mod ondt. Skrifterne er endnu en vejledning; hvis vi omhyggeligt læser Guds ord, vil han vise os vej tilbage til evigt liv.

Den niende trosartikel forklarer os, at Gud har åbenbaret, åbenbarer og i fremtiden vil åbenbare mange

store og vigtige sandheder til sine profeter, seere og åbenbarere. Vi lærer, at endnu en kilde til vejledning, udover at lytte til Åndens stille, sagte stemme og læse i skrifterne, er vore kirkeledere, som er udvalgt, kaldet og indsat for at velsigne os gennem deres belæring.

IV. Medlemsmissionærer

Den tiende, ellefte og tolvte trosartikel fortæller os, hvordan vi skal udføre missioneringen og forkynde evangeliet i en verden med mange nationer og forskellige love. Vi lærer om indsamlingen af Israel som forberedelse til Frelserens andet komme. Vi belæres om, at mænd og kvinder kan handle på egne vegne, og de kan enten antage eller afvise Guds ord i overensstemmelse med deres egen samvittighed. Endelig lærer vi, i forbindelse med at vi spreder Jesu Kristi evangelium til jordens fire hjørner, at vi skal respektere styret i alle de nationer, vi kommer ind i. Vi tror i sandhed på, at vi skal adlyde, ære og holde loven i hvert land.

V. Tilegnelse af egenskaber

Den trettende trosartikel giver en særlig indsigt i, hvordan vi bør leve og omgås andre. Der står: »Vi tror, at vi skal være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende, dydige, og at vi skal gøre godt mod alle mennesker; faktisk kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Hvis noget er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det.«

Vi bør alle stræbe efter at indarbejde disse egenskaber og føre et liv, hvori det udmønter sig. De sandheder, der står i trosartiklerne, bygger på hinanden, ligesom delene i en mobiltelefon indbyrdes underbygger hinanden. Ligesom den detaljerede forsyningskæde, en mobiltelefon opbygges af, giver trosartiklerne os genoprettelsens vigtigste læresætninger. Hver trosartikel tilføjer noget enestående til vores forståelse af Jesu Kristi evangelium.

Min primarylærer indgød mig en beslutning om at studere rigets læresætninger. Hun lærte mig at søge

efter den dybere mening i disse enkle trosartikler. Hun lovede mig, at hvis jeg investerede tid i at lære disse hellige sandheder, ville den kundskab, jeg tilegnede mig, ændre mit liv til det bedre, og jeg vidner for jer om, at det har det.

Efter min lærers storslåede lektion på det bjerg i Logan Canyon opdagede vi, at vi var blevet der lidt længere, end vi havde planlagt. Det var ved at blive aften, og vi indså, at vi havde et problem.

Min lærer havde kæmpet for at komme op til vores sted, men nedturen udgjorde en stor udfordring for os. Dette slog blot fast, hvor dårligt et valg stedet var for vores udflugt. Klatreturen tilbage var vanskelig for os, men endnu mere for en person i hendes alder.

Mens vi arbejdede på at hjælpe hende tilbage ned ad bjerget, dukkede to betjente op. Primarypræsidenten havde sendt dem ud for at finde os, da hun var bange for, at vi var faret vild. Den dramatiske begivenhed og det, vi lærte, gjorde det til en uforglemmelig oplevelse for mig.

I unge mænd – jeg opfordrer jer til at bruge jeres kvikke sind til at studere og lære trosartiklerne og de læresætninger, de indeholder. De er blandt de vigtigste og så afgjort mest kortfattede erklæringer om Kirkens lære. Hvis I vil bruge dem som vejledning til at lede jer i jeres studium af Jesu Kristi evangelium, vil I være beredte til at forkynde jeres vidnesbyrd om den gengivne sandhed til verden. I vil kunne forkynde den grundlæggende tro, der betyder så meget for jer som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, på en enkel, ligefrem og dybsindig måde.

Jeg tilslutter mig sandfærdigheden af de tretten trosartikler i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

Biskop Gérald Caussé
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Så er I da ikke længere fremmede

I denne kirke er der ingen fremmede eller udstødte. Der er kun brødre og søstre.

De fleste af os har på et eller tidspunkt stået i en uvant situation, hvor vi følte os fremmede og usikre. Sådan en situation stod vores familie i for fem år siden, da præsident Thomas S. Monson kaldte mig til at tjene som generalautoritet i Kirken. Det kald nødvendiggjorde, at vores familie flyttede fra det smukke sted, hvor vi havde nydt at bo i over 20 år. Min hustru og jeg husker stadig vore børns umiddelbare reaktion, da de hørte, at vi skulle flytte. Vores 16-årige søn sagde: »Det er slet ikke noget problem. I flytter, jeg bliver her!«

Han besluttede dog hurtigt at ledsage os og trofast tage imod den nye mulighed i livet. Livet i nye omgivelser i de sidste få år har vist sig at være en fornøjelig, lærerig oplevelse for vores familie, særligt på grund af de sidste dages helliges varme og godhed. Vi har påskønnet enigheden blandt Guds folk over hele jorden, når vi har boet i forskellige lande. Den er ægte og håndgribelig.

Mit kald har gjort, at jeg har rejst i mange lande og har givet mig det privilegium at præsidere ved mange møder. Når jeg ser ud over de forskellige forsamlings, ser jeg

ofte medlemmer, som repræsenterer mange lande, sprog og kulturer. Et vidunderligt aspekt ved denne evangeliske uddeling er, at den ikke er begrænset til et bestemt sted eller folk. Den er global og universel. Den skal forberede Guds Søns glørværdige tilbagekomst ved at samle hans »børn fra jordens fire hjørner«. ¹

Selvom Kirkens øgede medlemstal også øger diversiteten, så overstiger vores hellige arv vore forskelligheder. Som medlemmer af Kirken er vi indlemmet i Israels hus. Vi bliver brødre og søstre, lige arvinger i samme åndelige slægt. Gud lovede Abraham, at »så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes ved [hans] navn og skal blive regnet for [hans] efterkommere og skal rejse sig og prise [ham] som deres fader«. ²

Der er givet et løfte til alle, der bliver medlem af Kirken: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand«. ³

Det engelske ord *stranger* (fremmed) stammer fra det latinske ord *extraneus*, der betyder »ydre« eller »udefra«. Generelt betegner det en udenforstående. Det kan skyldes

baggrund, kultur, meninger eller religion. Som Jesu Kristi disciple, der stræber efter at være i verden, men ikke af verden, kan vi sommetider føle os udenfor. Vi ved bedre end mange, at visse døre kan være lukkede for dem, der anses for at være anderledes.

Gennem tiderne er Guds folk blevet befalet at tage sig af alle personer, der er fremmede, eller der virker anderledes. I meget gamle dage havde en fremmed samme krav på gæstfrihed som enker eller forældreløse. Ligesom dem var den fremmede i en meget sårbar situation, og hans overlevelse afhang ofte af den beskyttelse, som den lokale befolkning ydede. Israels folk modtog præcise instrukser om dette emne: »Den fremmede, der bor som gæst hos jer, skal være som en af landets egne, og du skal elske ham som dig selv. I var jo selv fremmede i Egypten.« ⁴

Under sin jordiske mission var Jesus selv et eksempel på en, der gik

Panama City i Panama

Santiago i Chile

langt ud over den basale pligt til at udvise gæstfrihed og tolerance. De, som blev udstødt af samfundet, de, der blev afvist og betragtet som urene af de selvretfærdige, viste han barmhjertighed og respekt. De modtog i samme grad hans lære og tjeneste.

Frelseren gik for eksempel mod de gængse normer på sin tid, da han talte med kvinden fra Samaria og bad om noget vand. Han spiste med syndere og toldere. Han tøvede ikke med at nærme sig den spedalske for at røre og helbrede ham. I beundring for den romerske officers tro sagde han: »Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel.«⁵

Jesus har bedt os om at overholde loven om fuldkommen kærlighed, som er en universel og betingelsesløs gave. Han sagde:

»Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør tolderne også.

Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også.

Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!⁶

I denne kirke er der ingen fremmede eller udstødte. Der er kun brødre og søstre. Den viden, vi har om en evig Fader, hjælper os til at være mere åbne for det broder- og søsterfællesskab, der bør være mellem alle mænd og kvinder på jorden.

En passage i romanen, *De elendige*, viser, hvordan præstedømmebærere kan behandle mennesker, der ellers anses som fremmede. Jean Valjean var lige blevet løsladt fra fængslet. Udmattet efter en lang rejse og døden nær af sult og tørst ankommer han til en lille by og søger efter noget at spise og ly for natten. Da rygtet om, at han var ankommet, spredes, lukker alle byens indbyggere deres dør for ham. Der var ikke et hotel, en kro end ikke et fængsel, der ville lukke ham ind. Han bliver afvist, udstødt og jaget væk. Til sidst falder han kraftsløs sammen foran biskoppens hus.

Den gode præst er godt klar over Valjeans baggrund, men han inviterer vagabonden indenfor og siger medfølelse:

»Dette er ikke mit hus. Det er Jesu Kristi hus. Ved denne dør fordres det

ikke, at den indtrædende har et navn, men at han sørger. Du lider, du er sulten og tørstig, så du er velkommen ... Hvad skal jeg bruge dit navn til? Desuden kendte jeg det allerede, før du fortalte mig det.«

Valjean spærrede forbløffet øjnene op.

»Er det rigtigt? Ved du, hvad jeg bliver kaldt?«

»Ja,« sagde biskoppen, »du kaldes min broder.«⁷

I denne kirke tilhører vore menigheder og kvorummer ikke os. De tilhører Jesus Kristus. Hvem der end indtræder i vore kirkebygninger bør føle sig hjemme. Ansvar for at byde alle velkommen er vigtigere end nogensinde. Vi lever i en verden med store omvæltninger. På grund af forbedrede transportmuligheder, kommunikationshastighed og globalisering af økonomien bliver verden en stor landsby, hvor mennesker og folkeslag mødes, forbindes og omgås som aldrig før.

Disse verdensomspændende ændringer tjener til opfyldelse af den almægtige Guds plan. Indsamlingen af hans udvalgte fra jordens fire hjørner finder ikke kun sted ved at udsende missionærer til fjerntliggende lande, men også ved at mennesker fra andre områder kommer til vores by og nabolag. Mange bliver uden at vide det af Herren ført til steder, hvor de kan høre om evangeliet og indlemmes i hans fold.

Det er meget sandsynligt, at den næste person, der omvendes til evangeliet i jeres menighed, ikke kommer fra jeres sædvanlige omgangskreds. Det kan I måske se på deres fremtoning, sprog, påklædning eller hudfarve. Denne person kan være opvokset med en anden religion, baggrund eller livsstil.

At indføre nogen i fællesskabet

er et vigtigt præstedømmeansvar. De aronske og melkisedekske præstedømmekvorummer skal under biskoppens ledelse arbejde sammen med søstrene for at sikre, at alle bliver mødt med kærlighed og venlighed. Hjemme- og besøglærerne skal holde et vågent øje for at ingen glemmes eller overses.

Vi har alle brug for at arbejde sammen om at opbygge åndelig enighed i vore menigheder. Et eksempel på fuldkommen enighed fandt man blandt Guds folk i Amerika, efter at Kristus havde besøgt dem. Vi læser, at der ikke fandtes »lamanitter eller nogen form for -itter; men de var alle ét, Kristi børn og arvinger til Guds rige.«⁸

Enighed opnås ikke ved at ignorere og isolere de medlemmer, der virker anderledes eller svagere, og kun omgå de mennesker, som ligner os. Tværtimod. Enighed opnås ved at byde nye med særlige behov velkommen og tjene dem. Disse medlemmer er en velsignelse for Kirken og giver

os mulighed for at tjene vores næste og derved blive rene af hjertet.

Så, mine brødre, det er jeres pligt at række ud mod alle, som dukker op ved jeres kirkedør. Byd dem velkommen med taknemlighed og uden fordomme. Hvis folk, I ikke kender, kommer til jeres møder, så hils på dem og indbyd dem til at sidde ved siden af jer. Tag det første skridt for at hjælpe dem til at føle sig velkomne og elsket og vent ikke på, at de kommer til jer.

Og når I har budt dem velkommen, så overvej hvordan I fortsat kan tjene dem. Jeg hørte engang om en menighed, hvor to søstre i Hjælpeforeningen, da to døve søstre blev døbt, besluttede sig for at lære tegnsprog, så de bedre kunne kommunikere med de nyomvendte. Sikke et vidunderligt eksempel på kærlighed til sine søskende i evangeliet!

Jeg bærer vidnesbyrd om, at ingen er fremmed for vor himmelske Fader. Der er ikke en sjæl, som ikke er dyrebar for ham. Ligesom Peter vidner jeg

om, at »Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed.«⁹

Det er min bøn, at Herren, når han samler sine får i de sidste dage, må sige til hver og en af os: »Jeg var fremmed, og I tog imod mig.«

Så vil vi sige til ham: »Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig?«

Og så vil han sige: »Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«¹⁰

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Ne 22:25.
2. Alma 2:10; fremhævelse tilføjet.
3. Ef 2:19.
4. 3 Mos 19:34.
5. Matt 8:10; se også Matt 8:2-3; Mark 1:40-42; 2:15; Joh 4:7-9.
6. Matt 5:46-48.
7. Victor Hugo, *Les misérables*, overs. Isabel F. Hapgood, 5 bind, 1887, 1:73.
8. 4 Ne 1:17.
9. ApG 10:34-35.
10. Matt 25:35, 38, 40.

Ældste Randy D. Funk
De Halvfjerds

Kaldet af ham til at prædike hans ord

Hvis I er ydmyge, lydige og lytter til Åndens røst, vil I finde stor lykke i jeres tjeneste som missionær.

Da jeg blev opretholdt som generalautoritet i april, tjente jeg som missionspræsident i Indien. Jeg observerede på første hånd, hvad en tidligere missionspræsident havde fortalt mig: »Denne kirkes missionærer er simpelthen forbløffende.«¹

En af de mange fantastiske missionærer, som søster Funk og jeg tjente sammen med, var ældste Pokhrel fra Nepal. Da han havde været medlem af Kirken i blot to år, blev han kaldet til at tjene i Bangalore-missionen i Indien, der var en engelsktalende mission. Han sagde selv, at han ikke var godt forberedt. Det var forståeligt. Han havde aldrig set en missionær, før han selv blev det, for der fandtes ingen unge missionærer i Nepal. Han læste ikke engelsk godt nok til, at han kunne forstå den vejledning, der fulgte med hans kaldelse. Da han ankom til missionærskolen, havde han, i stedet for at medbringe pæne bukser, hvide skjorter og slips, med sine egne ord pakket »fem par cowboybukser, nogle T-shirt og en masse hårgelé.«²

Han sagde, at selv efter, at han havde fået fat i passende tøj, følte han sig dagligt utilstrækkelig de første par uger. Han beskriver den del af

sin mission: »Ikke blot var det engelske svært, men arbejdet var lige så udfordrende ... Derudover var jeg sulten, træt og havde hjemve ... selv om omstændighederne var hårde, så var jeg fast besluttet på at fortsætte. Jeg følte mig svag og utilstrækkelig. På sådanne tidspunkter bad jeg om, at vor himmelske Fader ville hjælpe mig. Uden undtagelse blev jeg trøstet, hver gang jeg bad.«³

Selv om missionering var nyt og udfordrende for ældste Pokhrel, tjente han med stor tro og trofasthed, idet han søgte at forstå og følge det, som han lærte fra skrifterne, *Forkynd mit evangelium* og sine ledere i missionen. Han blev en dygtig lærer i evangeliet – på engelsk – og en fremragende leder. Efter missionen og noget tid i Nepal vendte han tilbage til Indien for at fortsætte sin uddannelse. Siden januar har han tjent som grenspræsident i New Delhi. På grund af den virkelige vækst, som han oplevede som missionær, fortsætter han med at bidrage til Kirkens vækst i Indien.

Hvordan kunne en ung mand, der aldrig havde set en missionær, blive en missionær med så stor åndelig

styrke? Hvordan kan I som missionærer modtage åndelig styrke til at åbne døre, indbakker og hjerter hos mennesker i den mission, hvor I kommer til at tjene? Som altid findes svarene i skrifterne og i de levende profeters og apostles ord.

Da evangeliet første gang blev prædikeret i England i juli 1837, åbenbarede Herren: »Hver den, som I sender ud i mit navn ved dine brødre, de tolv, røst, og som er behørigt anbefalet og bemyndiget af jer, skal have magt til at åbne døren til mit rige for en hvilken som helst nation, hvor I end sender dem hen.«⁴

Hvor I end bliver sendt hen, hvilken mission I end bliver kaldet til, så vid, at et medlem af De Tolv behørigt har anbefalet den opgave, og at I er kaldet af Herrens profet. I er kaldet »ved profeti og ved håndspålgelse.«⁵

Derpå gav Herren betingelserne for, at dette løfte skulle opfyldes. Han sagde: »For så vidt [hvilket betyder, at løftet bliver opfyldt, *hvis*] som de [de missionærer, der er udsendt] [1] ydmyger sig over for mig og [2] forbliver i mit ord og [3] lytter til min Ånds røst.«⁶

Herrens løfter er klare. For at have den nødvendige åndelige styrke til at åbne døren til Guds rige i den nation, hvortil I er sendt, skal I være ydmyge, lydige og have evnen til at høre og følge Ånden.

Disse tre egenskaber er tæt forbundet. Hvis I er ydmyge, så ønsker I at være lydige. Hvis I er lydige, vil I følge Ånden. Ånden er afgørende, for som præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Uden Ånden vil du aldrig få succes, *uanset* dit talent og dine evner.«⁷

Som missionspræsident havde jeg til tider interview med missionærer, der havde problemer, fordi de endnu ikke var helt rene. De levede ikke op til deres åndelige potentiale. Lige meget hvor hårdt de arbejdede, og

hvor meget godt de udførte, var de ikke i stand til at føle fred og til fulde at nyde Helligåndens ledsagelse, før de havde ydmyget sig, omvendt sig helt og taget del i Frelserens barmhjertighed og nåde.

Herren beder sine tjenere om at være ydmyge, fordi processen med at blive gjort åndeligt hele begynder med et sønderknust hjerte. Tænk på alt det gode, der kommer af noget, der er brudt ned eller itu. Jorden brydes for at så hvede. Hvede knuses for at lave brød. Brødet brydes for at blive til symboler for nadveren. Når en, der er angrende, tager del i nadveren med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, bliver han eller hun hel.⁸ Når vi omvender os og bliver hele gennem Jesu Kristi forsoning, har vi meget mere at tilbyde Frelseren, når vi tjener ham. »Ja, kom til ham og giv ham jeres hele sjæl som et offer til ham.«⁹

Hvis I er tynget af synd og har brug for at omvende jer, så gør det med det samme. Da Frelseren helbredte dem, der led, bad han dem ofte om at rejse sig. Skrifterne fortæller, at de gjorde det med det

samme eller straks.¹⁰ Modtag hans opfordring om at rejse jer for at blive helbredt for jeres åndelige lidelser. Tal med jeres biskop, grenspræsident eller missionspræsident med det samme og begynd omvendelsesprocessen nu.

Forsoningens helbredende kraft vil give jer fred i sjælen og sætte jer i stand til at føle Helligånden. Frelserens offer er uforligneligt, men vore synder kan, skønt de er talrige og alvorlige, blive talt, bekendt, aflagt og tilgivet. »Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!«¹¹

Dette løfte i Lære og Pagter er storlået: »Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed.«¹² Når I lever et dydigt liv, vil I have en fredfyldt tillid i jeres forhold til Gud, og I vil have Helligåndens kraft hos jer.¹³

Nogle nye medlemmer af Kirken eller personer, som for nylig er vendt tilbage til fuld aktivitet, siger måske: »Jeg er værdig nu, og jeg har et ønske om at tjene, men jeg ved ikke, om jeg ved nok.« I april belærte præsident Thomas S. Monson os: »Kendskab til sandheden og svar på vore

største spørgsmål kommer til os, når vi er lydige mod Guds befalinger.«¹⁴ Sikke en vished det giver at vide, at vi gennem vores lydighed kan opnå kundskab.

Nogle kan måske føle, at de har begrænsede talenter, egenskaber eller erfaring at komme med. Hvis I har sådanne bekymringer, så tænk på ældste Pokhrel. Forbered jer så godt, I kan, og vid så, at vor himmelske Fader vil forstørre jeres ydmyge og lydige bestræbelser. Ældste Richard G. Scott kom med dette opmuntrende råd: »Når vi adlyder Herrens befalinger og tjener hans børn uselvisk, er den naturlige konsekvens kraft fra Gud – kraft til at gøre mere end vi selv kan gøre. Vores indsigt, vore talenter og vore evner bliver større, fordi vi modtager styrke og kraft fra Herren.«¹⁵

Når vi stoler på Herren og hans godhed, vil den almægtige Gud velsigne sine børn gennem dig.¹⁶ Ældste Hollings fra Nevada lærte dette tidligt på sin mission. Dagen efter sin ankomst til Indien rejste han med søster Funk og jeg til Rajahmundry, sit første område. Den eftermiddag tog ældste Hollings og ældste Ganaparam

over for at besøge et kirkemedlem og hendes mor. Moderen ønskede at høre mere om Kirken, da hun havde set, hvordan evangeliet havde været til velsignelse for hendes datter. Søster Funk tog med dem for at lære moderen og datteren at kende. Fordi lektionen blev givet på engelsk, og moderen kun talte telugu, var en bror fra grenen kommet for at oversætte det, der blev undervist i.

Ældste Hollings opgave i sin allerførste undervisningssituation var at undervise om det første syn ud fra profeten Josephs ord. Da han vidste, at det ville blive oversat, vendte han sig mod søster Funk og spurgte: »Skal jeg sige det ord for ord?»

Hun svarede: »Sig det ord for ord, så Ånden kan bære vidnesbyrd om det, som du siger.«

Da denne nye missionær oprigtigt belærte om det første syn ud fra profetens ord, ændrede denne kære søsters ansigtsudtryk sig. Tårer viste sig. Da ældste Hollings var færdig med dette storslåede budskab, og før det, som han havde sagt, kunne blive oversat, spurgte hun tårevædet på sit modersmål: »Må jeg blive døbt? Og vil I undervise min søn?»

Mine unge medtjenere, døre og hjerter åbnes dagligt for evangeliets budskab. Et budskab, der bringer håb og fred og glæde til Guds børn i hele verden. Hvis I er ydmyge, lydige og lytter til Åndens røst, vil I finde stor lykke i jeres tjeneste som missionær.¹⁷ Hvor er det en vidunderlig tid at være missionær i, et tidspunkt, hvor Herren fremskynder sit værk!

Jeg bærer vidnesbyrd om vor

Frelser, Jesus Kristus, og om hans »guddommelige befaling«. ¹⁸ Gå »derfor hen og undervis alle folkeslag«. ¹⁹ Dette er hans kirke. Han leder den gennem sine levende profeter og apostle. I løbet af den næste time vil Det Første Præsidentskab undervise os. Må vi være »[hurtige] til at opfatte« ²⁰, ligesom Mormon var, så vi, når kaldelsen kommer, er værdige og i stand til med Åndens kraft at erklære: »Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham til at kundgøre hans ord blandt sit folk, så de kan få evigtvarende liv«. ²¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlige samtaler med Dennis C. Brimhall, præsident for Louisville-missionen i Kentucky, 2005–2008.
2. Ashish Pokhrel, »My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story« (ikke udgivet biografi, sep. 2011).
3. Pokhrel, »My Name Is Ashish Pokhrel«.
4. L&P 112:21.
5. TA 1:5.
6. L&P 112:22.
7. Ezra Taft Benson, i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 176.
8. Ideer taget fra en tale, som ældste Jeffrey R. Holland holdt ved konferencen i Bountifuls Nordlige Stav i Utah, 8.-9. juni 2013.
9. Omni 1:26.
10. Se Mark 5:41–42; Joh 5:8–9.
11. L&P 18:13.
12. L&P 121:45.
13. Se L&P 121:46.
14. Thomas S. Monson, »Lydighed medfører velsignelser«, *Liahona*, maj 2013, s. 89.
15. Richard G. Scott, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 30.
16. Ældste Russell M. Nelson siger i sin beskrivelse af, hvad mange nye missionærer gør: »De vil gøre det, som missionærer altid har gjort. De vil forkynde evangeliet! De vil velsigne den almægtige Guds børn!« (»Hop med på bølgen«, *Liahona*, maj 2013, s. 45).
17. Se *Forkynd mit evangelium*, s. v.
18. Thomas S. Monson, »Kom, alle I Guds mænd«, *Liahona*, maj 2013, s. 66.
19. Matt 28:19.
20. Morm 1:2.
21. 3 Ne 5:13.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Du kan gøre det nu!

Så længe vi er villige til at rejse os og fortsætte på stien ... kan vi lære noget af vores fejl og blive bedre og lykkeligere.

Da jeg var ung, syntes det at falde og rejse sig at være en og samme bevægelse. I årenes løb er jeg dog kommet til den bekymrende konklusion, at fysikkens love har ændret sig – og ikke til min fordel.

For ikke så længe siden var jeg ude at stå på ski med mit 12 år gamle barnebarn. Vi nød hinandens selskab, da jeg kom til en isglat plet, der resulterede i, at jeg faldt med stort bravur og landede på en stejl bjergskråning.

Jeg prøvede ethvert trick for at rejse mig, men kunne ikke – jeg var faldet, og jeg kunne ikke komme op.

Rent fysisk havde jeg det fint, men mit ego havde lidt skade. Så jeg sikrede mig, at min hjelm og mine ski-briller sad ordentligt, da jeg foretrak, at andre skiløbere ikke genkendte mig. Jeg kunne lige forestille mig at sidde der hjælpeløs, mens de elegant passerede mig på ski og muntert råbte: »Hej, bror Uchtdorf!«

Jeg overvejede, hvad der skulle til for at redde mig. Så kom mit barnebarn hen til mig. Jeg fortalte ham, hvad der var sket, men han virkede ikke særligt interesseret i mine forklaringer på, hvorfor jeg ikke kunne komme op. Han kiggede mig i øjnene, rakte ud og tog min hånd og med fast stemme sagde han: »Opa, du kan gøre det nu!«

Med det samme rejste jeg mig op.

Jeg fatter det stadig ikke. Hvad der virkede umuligt blot et øjeblik forinden blev en realitet, fordi en 12 år gammel dreng rakte ud mod mig og sagde: »Du kan gøre det nu!« Det gav mig et skud af selvtillid, entusiasme og styrke.

Brødre, der kan være tidspunkter i vores liv, hvor det at rejse sig op og fortsætte synes at overstige vore egne evner. Jeg lærte noget den dag på den sneklædte bakke. Selv når vi tror, at vi ikke kan rejse os, så er der stadig håb. Og nogle gange har vi bare brug for nogen, der kigger os i øjnene, tager vores hånd og siger: »Du kan gøre det nu!«

Illusionen om sejhed

Vi kan måske tro, at kvinder er mere tilbøjelige end mænd til at føle sig utilstrækkelige og skuffede – at disse følelser påvirker dem mere end os. Jeg er ikke sikker på, at det er sandt. Mænd oplever skyldfølelse, depression og nederlag. Vi kan måske lade som om, at disse følelser ikke påvirker os, men det gør de. Vi kan føle os så tyngede af vore fejl og mangler, at vi begynder at tro, at vi aldrig vil være i stand til at få succes. Vi kan måske endog antage, at fordi vi er faldet før, så er det vores lod at

falde. En forfatter beskrev det således: »Så vi kæmper videre som både mod strømmen, der uophørligt føres tilbage til fortiden.«¹

Jeg har set mænd fyldt af potentiale og gode egenskaber, der har forladt det udfordrende arbejde med at opbygge Guds rige, fordi de har fejlet en gang eller to. Det var lovende mænd, der kunne have været exceptionelle præstedømmebærere og Guds tjenere. Men fordi de snublede og blev modløse, trak de sig bort fra deres præstedømme-forpligtelser og søgte andre, men mindre værdige mål.

Og derfor lever de desværre kun i skyggen af det liv, de kunne have levet. De lever aldrig op til det potentiale, der er deres fødselsret. Som en digter beklagede, så er de blandt de uheldige sjæle, der »går i graven, mens de stadig ikke har sunget det meste af den musik, der er i deres hjerte.«²

Ingen kan lide at fejle. Og vi kan især ikke lide det, når andre – især dem vi elsker – ser os fejle. Vi ønsker alle at blive respekteret og påskønnet. Vi vil gerne være de bedste. Men vi dødelige bliver ikke de bedste uden anstrengelser og disciplin eller uden at lave fejltagelser.

Brødre, vores skæbne er ikke bestemt af det antal gange, som vi snubler, men af det antal gange vi rejser os, børster støvet af os og fortsætter fremad.

Bedrøvelse efter Guds vilje

Vi ved, at jordelivet er en prøve. Men fordi vor himmelske Fader elsker os med en fuldkommen kærlighed, så viser han os, hvor vi kan finde svarene. Han har givet os det kort, der gør det muligt for os at navigere gennem ukendt terræn og uventede prøver, som vi alle møder. Profeternes ord er en del af dette kort.

Når vi kommer på afveje – når vi falder eller afviger fra vor himmelske Faders vej – så fortæller profeternes ord os, hvordan vi kan rejse os og komme på ret kurs igen.

Af alle de principper, som profeterne i hundredvis af år har undervist i, er der et, der er blevet lagt vægt på igen og igen. Det er det budskab, der giver glæde og håb om, at menneskeheden kan omvende sig, ændre kurs og vende tilbage på stien som en sand discipel.

Det betyder ikke, at vi skal være magelige omkring vore svagheder, fejl eller synder. Men der er en vigtig forskel på sorg over synd, der fører til omvendelse, og sorg, der fører til fortvivelse.

Apostlen Paulus lærer os, at »*bedrøvelse efter Guds vilje* virker omvendelse til frelse ... men *bedrøvelse i verdens forstand* virker død.«³ *Bedrøvelse efter Guds vilje* inspirerer til forandring og håb gennem Jesu Kristi forsoning. *Bedrøvelse* i verdens forstand trækker os ned, slukker håbet og overtaler os til at give efter for yderligere fristelser.

Bedrøvelse efter Guds vilje fører til omvendelse⁴ og en forandring af hjertet.⁵ Den får os til at hade synd og elske det gode.⁶ Den opfordrer os til at rejse os og vandre i lyset af Kristi kærlighed. Sand omvendelse er forandring, ikke smerte eller lidelse. Ja, dybfølt omvendelse og sand anger

over ulydighed er ofte smertefulde og meget vigtige trin i omvendelsens hellige proces. Men når skyld fører til selvhad eller afholder os fra at rejse os igen, så hæmmer den mere end den fremmer vores omvendelse.

Brødre, der er en bedre fremgangsmåde. Lad os rejse os og blive Guds mænd. Vi har en mester, en frelser, der gik gennem mørkets dal for os. Han gav sig selv som løsesum for vore synder. Ingen har nogensinde haft en større kærlighed end det. Jesus Kristus, det lydefri lam, lagde sig villigt på offeralteret og betalte prisen for vore synder »til den sidste øre.«⁷ Han påtog sig vore lidelser. Han tog vore byrder og vores skyld på sine skuldre. Mine kære venner, når vi beslutter os for at komme til ham, når vi påtager os hans navn og frimodigt vandrer på disciplens sti, så bliver vi gennem forsoningen ikke blot lovet lykke og »fred i denne verden«, men også »evigt liv i den tilkommende verden.«⁸

Når vi laver fejl, når vi synder og falder, så lad os tænke over, hvad det vil sige virkelig at omvende sig. Det er at forandre sit hjerte og sin vilje, så de er i harmoni med Gud, og at forsage synd. Virkelig, inderlig omvendelse giver os den himmelske forsikring om, at »vi kan gøre det nu«.

Hvem er du?

En af modstanderens metoder til at hindre vores fremgang er at forvirre os

omkring, hvem vi virkelig er, og hvad vi virkelig ønsker.

Vi ønsker at tilbringe tid sammen med vore børn, men vi ønsker også at dyrke vore mandige hobbyer. Vi ønsker at tabe os, men vi ønsker også at spise den mad, vi føler trang til. Vi ønsker at blive kristuslignende, men vi ønsker også at fortælle den fyr, der kørte lige ind foran os, hvad vi virkelig mener om ham.

Satans mål er at få os til at udskifte de kostelige perler af virkelig lykke og evige værdier med en uægte nipsgenstand i plast, der blot er en illusion og en forfalskning af sand lykke og glæde.

En anden metode, som modstanderen benytter for at afholde os fra at rejse os, er at få os til at se befalingerne som noget, der er blevet påtvunget os. Jeg tror, at det er menneskets natur at modsætte sig alt, der ikke fremstår som værende vores egen ide til at begynde med.

Hvis vi anser det at spise sundt og dyrke motion som noget, som vores læge forventer af os, så lykkedes det nok ikke for os. Hvis vi ser disse valg, som dem vi er, og hvad vi ønsker at blive, så har vi en større chance for at holde kursen og lykkes med det.

Hvis blot vi anser hjemmeundervisning som stavspræsidentens mål, tillægger vi det måske mindre værdi. Hvis vi ser det som vores mål – som noget vi ønsker at gøre for at blive

mere kristuslignende og tjene andre – så vil vi ikke blot udføre vores pligt, men også gøre det på en måde, der velsigner de familier, som vi besøger og også vores egen.

Ganske ofte er det os selv, der bliver hjulpet op af venner og familie. Men hvis vi ser os omkring med årvågne øjne og motiveret af et omsorgsfuldt hjerte, så vil vi genkende de muligheder, som Herren placerer foran os for at hjælpe andre med at rejse sig og nærme sig deres virkelige potentiale. Skriften siger: »Hvad I end gør, gør det af hjertet – for Herren og ikke for mennesker.«⁹

Det er en fantastisk kilde til åndelig styrke at leve med oprigtighed og retskaffenhed og holde os for øje, hvor vi gerne vil være i evighederne. Selv hvis vi kun kan se dette guddommelige bestemmelsessted med troens øjne, så vil det hjælpe os til at fastholde kursen.

Når vores opmærksomhed hovedsageligt er fokuseret på vore daglige sejre eller fejl, så kan vi fare vild og falde. Hvis vi fokuserer på højere mål, vil det hjælpe os til at blive bedre sønner og brødre, venligere fædre og mere kærlige ægtemænd.

Selv de, der har hjertet rettet mod evige mål, kan snuble af og til, men de bliver ikke besejret. De stoler på og sætter deres lid til Guds løfter. De vil rejse sig igen med et klart håb om en retfærdig Gud og en inspirerende vision af en glørværdig fremtid. De ved, at de kan gøre det nu.

I kan gøre det nu

Alle, både gamle og unge, har haft sin egen personlige oplevelse med at falde. Vi mennesker falder. Men så længe vi er villige til at rejse os og fortsætte på stien mod det åndelige mål, som Gud har givet os, så kan vi lære noget af vore fejl og som resultat blive bedre og lykkeligere.

Mine kære brødre, mine kære venner, der vil dog være tidspunkter, hvor I *tror*, at I ikke kan fortsætte. Stol på Frelseren og hans kærlighed. Med tro på Herren Jesus Kristus og på grund af det gengivne evangeliums styrke og håb *vil* I være i stand til at rejse jer og fortsætte.

Brødre, vi elsker jer. Vi beder for jer. Jeg ville ønske, at I kunne høre, når præsident Monson beder for jer. Hvad enten I er unge fædre, ældre præstedømmebærere eller nyordnede diakoner, så er vi opmærksom på jer. Herren er opmærksom på jer!

Vi anerkender, at jeres vej til tider vil være svær. Brødre, jeg giver jer dette løfte i Herrens navn; hvis I rejser jer og følger i vor Forløseres og Frelseres fodspor, så vil I en dag kunne se tilbage og være fyldt med evig taknemlighed over, at I valgte at stole på

forsoningen og dens kraft til at løfte jer og give jer styrke.

Mine kære venner og brødre, lige meget hvor mange gange I er snublet eller faldet, så rejs jer! I har en glørværdig fremtid! Rejs jer og stå i Jesu Kristi gengivne evangeliums lys! I er stærkere, end I aner. I er dygtigere, end I forestiller jer. I kan gøre det nu! Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi, vor Mesters og Forløseres hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. F. Scott Fitzgerald, *Den store Gatsby*, 1925, s. 180.
2. »The Voiceless«, i *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes*, 1908, s. 99.
3. 2 Kor 7:10; fremhævelse tilføjet.
4. Se ApG 3:19.
5. Se Ez 36:26; 2 Kor 5:17; Mosi 3:19.
6. Se Mosi 5:2.
7. Matt 5:26.
8. L&P 59:23.
9. Kol 3:23.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Forbind deres sår

Jeg beder til, at vi kan forberede os til at yde en hvilken som helst præstedømmetjeneste, som Herren måtte sætte foran os på vores jordiske rejse.

Vi er alle velsignet med ansvar for andre. At bære Guds præstedømme er at være ansvarlig over for Gud for hans børns evige liv. Det er virkeligt, det er vidunderligt, og til tider kan det føles overvældende.

Der er præsidenter for ældsternes kvorum, der lytter her til aften, som ved, hvad jeg mener. Her er, hvad der skete for en af jer. Det er sikkert sket for mange af jer – og mere end en gang. Detaljerne kan afvige, men situationen er den samme.

En ældste, som du ikke kender særligt godt, har bedt om din hjælp. Han har lige fundet ud af, at han i dag er nødt til med sin hustru og deres lille drengsbarn at fraflytte den lejlighed, hvor de har boet, til en anden nærliggende lejlighed.

Han og hans hustru har allerede spurgt en ven, om de den dag kan låne en varevogn, så de kan flytte deres ejendele. Vennen låner dem varevognen. Den unge far begynder at læsse alt, hvad de ejer, ind i varevognen, men efter et par minutter skader han sin ryg. Vennen, der har lånt dem varevognen, har for travlt til at hjælpe. Den unge far er desperat. Han tænker på dig, sin præsident i ældsternes kvorum.

Da han beder dig om hjælp, er det tidligt på eftermiddagen. Samme aften er der et møde i Kirken. Den dag har du allerede lovet din hustru at hjælpe med projekter derhjemme. Dine børn har bedt dig om at lave noget sammen med dem, men det har du ikke nået endnu.

Du ved også, at medlemmerne af dit kvorum, især de mest trofaste, som du normalt beder om hjælp, sikkert sidder i samme tidsmæssige knibe, som du gjorde.

Herren vidste, at du ville have sådanne dage, da han kaldte dig til denne stilling, så han gav dig en historie til opmuntring. Det er en lignelse for overbebyrdede præstedømmebærere. Vi kalder den nogle gange for historien om den barmhjertige samaritaner. Men det er faktisk en historie til en storslået præstedømmebærer her i disse travle og vanskelige sidste dage.

Historien passer perfekt til den overbebyrdede tjener i præstedømmet. Husk bare, at du er samaritaneren og ikke præsten eller levitten, der gik forbi den sårede mand.

Du tænkte måske ikke på denne historie, da du stod over for sådanne udfordringer. Men jeg beder til, at du vil gøre det, når sådanne dage igen opstår, som de helt sikkert vil.

I skrifterne bliver vi ikke fortalt, hvorfor samaritaneren rejste ad den vej fra Jerusalem til Jeriko. Det er ikke sandsynligt, at han var på slentretur på egen hånd, da han må have vidst, at røvere lå på lur efter de uforsigtige. Han var på en vanskelig rejse, og som det var skik, så havde han et lastdyr såvel som olie og vin med sig.

Med Herrens ord stoppede samaritaneren, da han så den sårede mand, fordi »han fik medynk med ham«.

Han handlede i stedet for blot at føle medynk. Husk altid detaljerne i beretningen:

»Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.

Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.«¹

Du og de præstedømmebærere, som du er kaldet til at lede, har minimum tre forsikringer. For det første giver Herren dig, hvis du beder, de barmhjertige følelser, som han føler for dem, der er nødlidende. For det andet så vil han sørge for andre, ligesom værten, der kan hjælpe dig i din tjeneste. Og for det tredje vil Herren, ligesom den barmhjertige samaritaner, rigeligt belønne alle, der hjælper dem i nød.

I kvorumspræsidenter har formentlig handlet på disse løfter mere end en gang. I har bedt andre med Herrens præstedømme om at hjælpe i tillid til, at de vil handle med barmhjertighed. I var ikke bange for at spørge dem, der oftest har hjulpet, fordi I ved, at de nemt føler barmhjertighed. I spurgte dem, fordi I ved, at de tidligere har følt Herrens gavmildhed, når de har valgt at hjælpe. I spurgte nogen, der allerede er tungt bebyrdet, fordi I vidste, at jo større offer, jo større belønning

vil de modtage fra Herren. De, der tidligere har hjulpet, har følt Frelserens overstrømmende taknemlighed.

Måske er I blevet tilskyndet til at undlade at bede nogen om at læsse og derpå tømme varevognen. Som leder har I et godt kendskab til jeres kvorumsmedlemmer og deres familie. Herren kender dem indgående.

Han ved, hvilken hustru der er helt udmattet, fordi hendes mand ikke har kunne finde tid til at gøre det, som hun havde brug for at få gjort. Han ved, hvilke børn der ville blive velsignede ved at se deres far tage af sted for at hjælpe andre, eller om børnene havde brug for at vide, at de betyder så meget for deres far, at han ville bruge dagen sammen med dem. Men han ved også, hvem der har brug for at blive bedt om at tjene, som måske ikke virker til at være en oplagt eller villig kandidat.

Du kender ikke dine kvorumsmedlemmer til fulde, men det gør Gud. Så som så mange gange før bad du til Gud for at vide, hvem du kunne bede om at tjene andre. Herren ved, hvem der vil blive velsignet ved at blive bedt om at hjælpe, og hvis familie, der vil blive velsignet ved ikke at blive bedt om det. Det er den åbenbaring, som du kan forvente at modtage, når du leder i præstedømmet.

Jeg så dette ske, da jeg var en ung mand. Jeg var førsteassistent i præsternes kvorum. En dag ringede biskoppen til mig derhjemme. Han sagde, at han gerne ville have mig med til et besøg hos en enke, der led stor nød. Han sagde, at han havde brug for mig.

Jeg var bekymret, mens jeg ventede på, at han skulle hente mig. Jeg vidste, at biskoppen havde stærke og kloge rådgivere. Den ene var en velkendt dommer. Den anden ledte et stort firma og blev senere generalautoritet. Biskoppen selv tjente senere

som generalautoritet. Hvorfor sagde biskoppen til den uerfarne præst: »Jeg har brug for din hjælp?»

Nu ved jeg bedre, nemlig at han ligeså godt kunne have sagt til mig: »Herren ønsker at velsigne dig.« Hjemme hos enken hørte jeg ham til min forbløffelse sige, at hun ikke kunne få nogen hjælp fra Kirken, før hun udfyldte det budgetskema, som han havde givet hende tidligere. Da han på vej hjem så, hvor chokeret jeg var, smilede han af min overraskelse og sagde: »Hal, når hun får styr på sit forbrug, så vil hun være i stand til at hjælpe andre.«

Ved en anden lejlighed tog min biskop mig med til et hjem, hvor forældrene var alkoholikere, som fik to skræmte småpiger til at møde os i døren. Efter han havde talt lidt med de to småpiger, gik vi, og han sagde til mig: »Vi kan ikke ændre deres tragedie endnu, men de kan føle, at Herren elsker dem.«

En anden aften tog han mig med hjem til en mand, der ikke var kommet i kirke i årevis. Biskoppen fortalte ham,

hvor meget han elskede ham, og hvor meget menigheden havde brug for ham. Det lod ikke til at gøre indtryk på manden. Men den gang, og hver eneste gang biskoppen tog mig med sig, gjorde det stort indtryk på mig.

Jeg kan umuligt vide, om biskoppen bad for at finde ud af, hvilken præst der vil blive velsignet ved at ledsage ham på disse besøg. Han har måske taget andre præster med sig ved andre lejligheder. Men Herren vidste, at jeg en dag ville blive biskop, der ville opfordre dem, hvis tro var blevet kold, til at vende tilbage til evangeliets varme. Herren vidste, at jeg en dag ville få til opgave at have præstedømmens ansvar for hundreder, ja, tusinder af vor himmelske Faders børn, der havde store, timelige problemer.

I unge mænd ved ikke, hvilken præstedømmetjeneste Herren forbereder jer til at yde. Men den store udfordring for alle præstedømmebærere er at yde åndelig hjælp. Vi har alle det ansvar. Det er en del af det at tilhøre et kvorum. Det er en del af det at tilhøre en familie. Hvis troen hos

et medlem af jeres kворum eller jeres familie bliver angrebet af Satan, så vil I føle barmhjertighed. På samme måde som samaritaneren ydede tjeneste og havde barmhjertighed, vil I også betjene dem med helende balsam, når de er i nød.

I jeres tjeneste som fuldtidsmissionær vil I møde tusinder af mennesker i stor åndelig nød. Mange ved ikke engang, før I begynder at undervise dem, at de har åndelige sår, der, hvis de ikke behandles, vil resultere i uendelig sorg. I går Herrens ærinde, når I søger at redde dem. Kun Herren kan forbinde deres åndelige sår, når de tager imod de ordinancer, der fører til evigt liv.

Som kворumsmedlemmer, som besøglslærere og som missionærer kan I kun hjælpe mennesker med at reparere åndelig skade, hvis jeres egen tro er levende. Det indebærer meget mere end blot at læse

skrifterne jævnlgt og bede for dem. Et øjebliks bøn og et hurtigt blik på skrifterne er ikke tilstrækkelig forbedelse. Den forsikring, som I vil have brug for, findes i dette råd fra afsnit 84 i Lære og Pagter: »Vær heller ikke på forhånd bekymrede for, hvad I skal sige; men gem bestandigt livets ord i jeres sind, så skal det gives jer i samme stund hvilken del, der skal måles ud til enhver.«²

Løftet er kun gyldigt, hvis vi »bestandigt [gemmer] livets ord«. Den del af skriftstedet, der taler om at gemme, har for mig været et spørgsmål om at føle noget for ordene. Når jeg for eksempel er taget af sted for at prøve at hjælpe nogen, der vakler i troen på profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse, så kommer følelserne tilbage til mig.

Det er ikke blot ordene fra Mormons Bog. Det er en overbevisning om sandheden, der kommer, hver

gang jeg blot læser nogle få linjer i Mormons Bog. Jeg kan ikke love, at følelsen kommer til enhver person, der er ramt af tvivl om profeten Joseph eller Mormons Bog. Men jeg ved, at Joseph Smith er genoprettelsens profet. Jeg ved, at Mormons Bog er Guds ord, fordi jeg har værdsat den.

Jeg ved af erfaring, at Ånden kan vidne for jer om sandheden, fordi det er sket for mig. I og jeg har brug for det vidne, før Herren lader os møde en rejsende, som vi holder af, der er blevet såret af sandhedens fjende.

Der er en anden forberedelse, vi skal foretage. Det er et menneskeligt karaktertræk at blive ufølsom over for andres smerter. Det er en af årsagerne til, at Frelseren anstrengte sig sådan for at fortælle om sin forsoning, og at han havde påtaget sig alle vor himmelske Faders børns smerter og sorger, så han ved, hvordan han skal trøste dem.

Selv de bedste af vor himmelske

Faders præstedømmebærere kan have svært ved at nå det niveau af barmhjertighed. Som mennesker har vi tendens til at være utålmodige med den person, der ikke kan se den sandhed, der er så indlysende for os. Vi skal være forsigtige, så vores utålmodighed ikke bliver tolket som værende fordømmelse eller afvisning.

I vores forberedelse til at tjene på Herrens vegne som hans tjenere i præstedømmet er der et skriftsted, der kan vejlede os. Det omtaler en gave, som vi vil få brug for på vores rejse, hvor Herren end vil sende os. Den barmhjertige samaritaner havde den gave. Vi vil få brug for den, og Herren har fortalt os, hvordan vi kan finde den:

»Derfor, mine elskede brødre, hvis I ikke nærer næstekærlighed, er I intet; for næstekærligheden hører aldrig op. Hold derfor fast ved næstekærligheden, som er det største af alt, for alt skal høre op –

men næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive rensset, ja, ligesom han er ren. Amen.«³

Jeg beder til, at vi kan forberede os til at yde en hvilken som helst præstedømmetjeneste, som Herren måtte sætte foran os på vores jordiske rejse. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 10:33–35.
2. L&P 84:85.
3. Moro 7:46–48.

Præsident Thomas S. Monson

Sande hyrder

Hjemmeundervisning besvarer mange bønner og gør os i stand til at se den forandring, der kan finde sted i menneskers tilværelse.

Aften i Conferencecentret i Salt Lake City og på steder nær og fjern er de, der bærer Guds præstedømme, samlet. I er i sandhed »et kongeligt præsteskab« – endda en »udvalgt slægt«, som apostlen Peter erklærede.¹ Jeg er bæret over at skulle tale til jer.

Da jeg voksede op, tog vores familie hver sommer turen til Provo Canyon, som ligger omkring 75 km syd og en smule øst for Salt Lake City, hvor vi tilbragte et par uger i familiehytten. Vi drenge var altid ivrige efter at komme ud og fiske eller svømme, så vi forsøgte at presse bilen til at køre lidt hurtigere. Dengang kørte min far en Oldsmobile fra 1928. Hvis han kørte over 50 km i timen, sagde min mor altid »Ro på! Ro på!« Jeg sagde altid: »Få fart på, far! Fart på!«

Far kørte 50 km i timen hele vejen til Provo Canyon, eller indtil vejen drejede, og vi blev stoppet af en fåreflok. Vi så på, mens hundredvis af får vandrede forbi os uden skyggen af en hyrde, men med et par hunde, der bjæffede ad dem, mens de bevægede sig fremad. Langt tilbage kunne vi se hyrden på sin hest – ikke med et bidse, men med en grime. Han sad af og til og småblundede i sadlen, eftersom hesten vidste, hvilken vej den skulle gå, og fårehundene gjorde alt arbejdet.

En kontrast til denne scene så jeg for mange år siden i München i Tyskland. Det var en søndag morgen, og vi var på vej til en missionærkonference. Da jeg så ud af vinduet fra missionspræsidentens bil, så jeg en hyrde med en stok i sin hånd, der ledte fårene. De fulgte ham, hvor end han gik. Hvis han gik til venstre, fulgte de med ham til venstre. Hvis han gik til højre, fulgte de med ham i den retning. Jeg sammenlignede den sande hyrde, der ledte sin får, med hyrden, der på afslappet måde red bag sine får.

Jesus har sagt: »Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får.«² Han er det fuldkomne eksempel på, hvad det vil sige at være en sand hyrde.

Brødre, i Guds præstedømme har vi et ledende ansvar. Herrens har i sin visdom givet os retningslinjer, hvorved vi kan være hyrder for Kirkens familier, hvor vi kan tjene, undervise og vidne for dem. Dette kaldes hjemmeundervisning, og det er det, jeg gerne vil tale til jer om i aften.

Biskoppen i hver menighed i Kirken fører tilsyn med tildelingen af præstedømmebærere som hjemmelærere, der skal besøge medlemmernes hjem hver måned. De går ud to og to. Hvor det er muligt, går en ung mand, som er præst eller lærer i Det

Aronske Præstedømme, sammen med en voksen, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme. Når de besøger dem, som de er ansvarlige for, bør den aronske præstedømmebærer tage del i den undervisning, der finder sted. En sådan opgave vil forberede de unge mænd på at tjene på en mission såvel som at tjene i præstedømmet hele livet igennem.

Hjemmeundervisningsprogrammet er resultatet af nutidig åbenbaring, der bemyndiger dem, der er ordineret til præstedømmet, til »at undervise, forklare, formane, døbe ... og besøge hvert medlems hjem og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og varetage alle familiemæssige pligter ... altid at våge over kirken og at være hos dem og styrke dem og at se til, at

der ikke er nogen ugudelighed i kirken, ej heller indbyrdes nag, ej heller løgn, bagtalelse eller ond tale.«³

Præsident David O. McKay formåede os: »Hjemmeundervisning er en af vores mest påtrængende og mest lønsomme muligheder for at nære og inspirere samt rådgive og vejlede vor himmelske Faders børn ... Det er en guddommelig opgave, et helligt kald. Det er vores pligt som hjemmelærere at bringe den ... ånd ind i ethvert hjem og ethvert hjerte. At elske værket og gøre vores bedste vil bringe fred, glæde og tilfredsstillelse uden grænser til en [ædel,] hengiven [lærer] for Guds børn.«⁴

I Mormons Bog læser vi, at Alma »indviede ... alle deres præster og alle deres lærere; og ingen blev indviet, medmindre de var retfærdige mænd.

Derfor vågede de over deres folk og nærrede dem med det, der har med retfærdighed at gøre.«⁵

Når vi udfører vore pligter indenfor hjemmeundervisning, er vi vise, hvis vi lærer og forstår de udfordringer, som hvert familiemedlem har, så vi kan være effektive, når vi underviser og yder den fornødne hjælp.

Der er også større sandsynlighed for, at hjemmelærerbesøg bliver vellykkede, hvis man på forhånd laver en aftale. Jeg vil gerne illustrere dette punkt ved at fortælle jer om en oplevelse, jeg havde for et par år siden. På det tidspunkt bestod Kirkens missionskomité af Spencer W. Kimball, Gordon B. Hinckley og Thomas S. Monson. En aften havde bror og søster Hinckley indbudt komiteens medlemmer og deres hustruer til middag. Vi havde lige afsluttet et dejligt måltid, da det bankede på døren. Præsident Hinckley åbnede døren og så en af sine hjemmelærere stå der. Hjemmelæreren sagde: »Jeg ved, at vi ikke har aftalt, at jeg skulle komme,

og jeg har ikke min hjemmelærerkammerat med mig, men jeg følte, at jeg skulle komme her til aften. Jeg vidste ikke, at du havde gæster.«

Præsident Hinckley bad venligt hjemmelæreren komme indenfor og sidde ned og undervise tre apostle og vore hustruer i vores pligt som medlemmer. Med en smule bæven gjorde hjemmelæreren sit bedste. Præsident Hinckley takkede ham for besøget, hvorefter han hurtigt var på vej ud af døren.

Jeg vil gerne nævne endnu et eksempel på en forkert måde at udføre hjemmeundervisning på. Præsident Marion G. Romney, der var rådgiver i Det Første Præsidentskab for nogle år siden, yndede at fortælle om sin hjemmelærer, der engang besøgte familien Romney en kold vinteraften. Han beholdt hatten i sine hænder og trippede nervøst, da han blev inviteret til at sidde ned og give sit budskab. Han blev stående og sagde: »Ser du, bror Romney, det er koldt udenfor, og jeg har ladet motoren køre i bilen, så den ikke går i stå. Jeg kom blot forbi, så jeg kunne fortælle biskoppen, at jeg har foretaget mine besøg.«⁶

Da præsident Ezra Taft Benson fortalte om præsident Romneys oplevelse ved et møde for præstedømmebærere, sagde han: »Vi kan gøre det bedre end det, brødre – meget bedre!«⁷ Jeg er enig.

Hjemmeundervisning er mere end et mekanisk besøg en gang om måneden. Det er vores ansvar at undervise, inspirere og motivere, og når vi besøger dem, som ikke er aktive, at føre dem til at være aktive og i sidste ende til ophøjelse for Guds sønner og døtre.

For at hjælpe os i vores indsats vil jeg gerne give jer dette vise råd, som helt sikkert gælder for hjemmelærere. Det kommer fra Abraham

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

DE HALVJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amador

Ion S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shyneve M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Corbridge

Claudio R.M. Costa

LeGrand R. Curtis jun.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David L. Evans

Enrique R. Faballo

Eduardo Gavarret

Robert C. Gny

Carlos A. Gobby

Christoffel Gollan

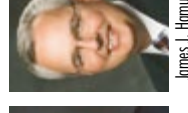
Gerrit W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Erich W. Kopitschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Poner

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitrati

Steven E. Snow

Michael John M. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

James B. Martino

Jaro Muzzagnani

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

DE HALVJERDS' ANDET KVORUM

(i alfabetisk orden)

Bruce A. Carlson

Randy D. Funk

Per G. Malm

Adrian Ochoa

Gery E. Stevenson
Præsiderende biskop

Dean M. Davies
Anderrådsgiver

Gerald Causse
Førsterådsgiver

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Gery E. Stevenson
Præsiderende biskop

Dean M. Davies
Anderrådsgiver

Gerald Causse
Førsterådsgiver

Dækningen af konferencen har med præsident Thomas S. Monsons ord strakt »sig over kontinenter til mennesker overalt«. Med uret fra øverste venstre hjørne ses medlemmer og missionærer i Rom; Cavite i Filippinerne; Lima i Peru; Colleyville i Texas; Foz do Iguaçu i Brasilien; London; Arraiján i Panama og Lyon.

Lincoln, som sagde: »Hvis du ønsker, at en mand skal gå ind for din sag, så overbevis ham først om, at du er hans sande ven.«⁸ Præsident Ezra Taft Benson har inderligt opfordret os: »Vær frem for alt en oprigtig ven med de personer og familier, I underviser ... En ven nøjes ikke med et pligtbesøg hver måned. En ven bekymrer sig mere om at hjælpe mennesker end at få anerkendelse. En ven bekymrer sig. En ven viser kærlighed. En ven lytter, og en ven rækker en hjælpende hånd.«⁹

Hjemmeundervisning besvarer mange bønner og gør os i stand til at se den forandring, der kan finde sted i menneskers tilværelse.

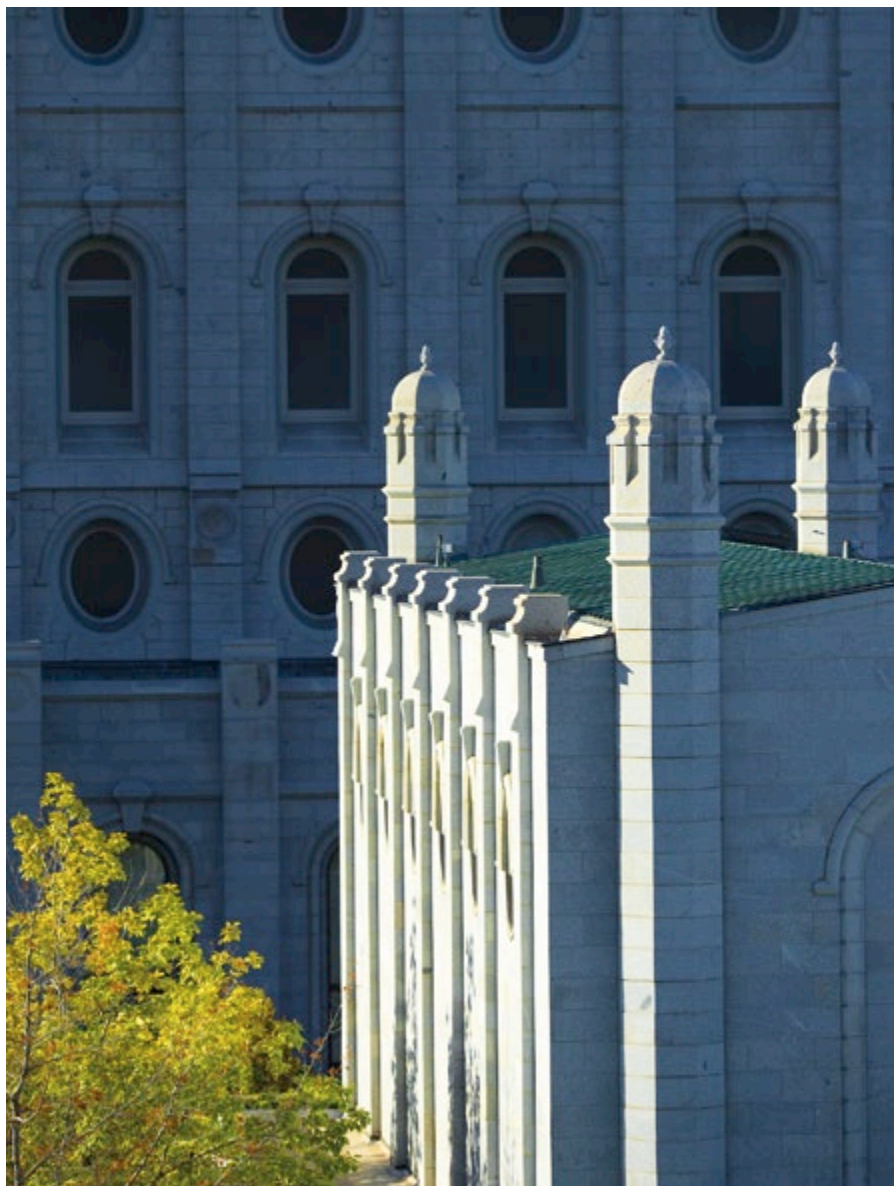
Et eksempel på dette er Dick Hammer, som kom til Utah med Civilian Conservation Corps under depressionen. Han mødte og giftede sig med en sidste dages hellig kvinde. Han åbnede Dick's Café i St. George i Utah, som blev et populært mødested.

En af mine venner, Willard Milne, blev udpeget som hjemmelærer for familien Hammer. Eftersom jeg også kendte Dick Hammer, da jeg havde trykt menuerne til hans café, spurgte jeg min ven bror Milne, når jeg besøgte St. George: »Hvordan skrider det frem med vores ven Dick Hammer?«

Svaret var ofte: »Det går godt, men langsomt.«

Når Willard Milne og hans hjemmelærerkammerat besøgte familien Hammer hver måned, gav de altid et evangelisk budskab og bar deres vidnesbyrd for Dick og familien.

Årene gik, og en dag ringede Willard til mig med gode nyheder. »Bror Monson,« sagde han, »Dick Hammer er blevet omvendt og skal døbes. Han er 90 år, og vi har været venner hele vores voksne liv. Hans beslutning varmer mit hjerte. Jeg har været hans

hjemmelærer i mange år.« Willard var følelsesladet, da han fortalte mig nyheden.

Bror Hammer blev døbt og tog et år senere til det smukke tempel i St. George og modtog der sin begavelse og blev beseglet.

Jeg spurgte Willard: »Blev du nogensinde modløs i al den tid, du var hans hjemmelærer?«

Han svarede: »Nej, det var det hele værd. Da jeg så den glæde, der kom til familien Hammer, blev mit hjerte fyldt med taknemlighed for de velsignelser, som evangeliet har bragt ind i deres liv, og for det privilegium, jeg har haft ved at kunne hjælpe. Jeg er en glad mand.«

Brødre, det vil være vores privilegium i de kommende år at besøge og undervise mange personer – dem, der er mindre aktive, såvel som dem, der er fuldt forpligtede. Hvis vi er pligtopfyldende i vores kald, vil vi få mange muligheder for at velsigne andre. Vore besøg hos dem, der har distanceret sig selv fra aktivitet i Kirken, kan være nøglen, der med tiden vil åbne døren til deres tilbagevenden.

Lad os med dette i tankerne række ud til dem, som vi har ansvar for, og bringe dem til Herrens bord for dér at mætte sig med hans ord og nyde hans Ånds ledsagelse og »ikke længere [være] fremmede og udlændinge,

[men] de helliges medborgere og [høre] til Guds husstand.«¹⁰

Hvis nogen af jer er blevet selvtilfredse med hensyn til jeres hjemmelærerbeføg, må jeg da sige, at den bedste tid er lige nu til at forpligte sig på ny til at opfylde sine pligter som hjemmelærer. Beslut jer nu for at yde den indsats, der er nødvendig for at række ud til dem, som I har fået ansvar for. Der er tidspunkter, hvor et lille ekstra skub er nødvendigt for også at hjælpe jeres hjemmelærerkammerat til at finde tiden til at tage med jer. Men hvis I er vedholdende, vil det lykkes.

Brødre, der er stadig brug for vores indsats i hjemmeundervisningen. Værket slutter ikke, førend vor Herre og Mester siger: »Det er nok.« Der er personer, der skal opmuntres. Der er hjerter, der skal berøres. Der er sjæle, der skal frelses. Det er vores hellige privilegium at opmuntre, berøre og frelse de værdifulde sjæle, der er

blevet betroet os. Det bør vi gøre trofast og med et glad hjerte.

Jeg vil gerne slutte med et bestemt eksempel på, hvilken slags hjemmelærer vi bør være. Der er en lærer, hvis liv overskygger alle andres. Han belærte om liv og død, om pligt og skæbne. Han levede ikke for at blive betjent, men for at tjene, ikke for at modtage, men for at give, ikke for at frelse sit liv, men for at ofre det for andre. Han beskrev en kærlighed, der var smukkere end begær, en fattigdom rigere end skatte. Det blev om denne lærer sagt, at han underviste som en, der havde myndighed, og ikke som deres skriftkloge.¹¹ Hans love blev ikke skrevet på sten, men i menneskenes hjerte.

Jeg taler om Mesterlæreren, Jesus Kristus, Guds Søn, hele menneskehedens Frelser og Forløser. I Bibelen lyder det om ham, at han »færdedes overalt og gjorde vel«,¹² Med ham som vores ukuelige vejleder og

eksempel gør vi os egnede til hans guddommelige hjælp i vores hjemmeundervisning. Mennesker vil blive velsignet. Hjerter vil blive trøstet. Sjæle vil blive frelst. Vi vil blive sande hyrder. At det må blive således, beder jeg om i den store Hyrdes, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Pet 2:9.
2. Joh 10:14.
3. L&P 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay, i *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. udg., 1967, s. ii, iii.
5. Mosi 23:17–18.
6. Citeret i Marion G. Romney, tale til et præstedømmeseminar om hjemmeundervisning, 9. aug. 1963.
7. Ezra Taft Benson, »Til Kirkens hjemmelærere«, *Stjernen*, juli 1987, s. 46.
8. Abraham Lincoln, i David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American*, 1895, s. 226.
9. Se Ezra Taft Benson, *Stjernen*, juli 1987, s. 47.
10. Ef 2:19.
11. Se Matt 7:28–29.
12. ApG 10:38.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Til mine børnebørn

Der er en overordnet befaling, som kan hjælpe os, når vi møder udfordringer, og som vil føre til et lykkeligt familieliv.

År skal vore to første børnebørn giftes. Om nogle få år er der nok 10 af deres fætre og kusiner, der også når det punkt, hvor de vil træde ind i familielivets vidunderlige verden.

De har spurgt mig til råds, og udsigten til disse lykkelige begivenheder har givet mig noget at tænke over. De har i bund og grund spurgt: »Hvilke valg kan jeg træffe for at blive lykkelig?« Og det modsatte: »Hvilke valg vil med størst sandsynlighed føre til, at jeg bliver *ulykkelig*?«

Vor himmelske Fader har skabt os som unikke væsener. Ikke to af os har helt de samme erfaringer. Ikke to familier er ens. Derfor er det næppe overraskende, at det er svært at rådgive om lykke i familielivet. Alligevel har en kærlig himmelsk Fader anvist en vej til lykke for alle sine børn. Der er dog kun en plan for lykke trods vore personlige forskelligheder og erfaringer. Planen går ud på at følge alle Guds bud.

For os alle, deriblandt mine børnebørn, som går i giftetanker, er der en overordnet befaling, som kan hjælpe os, når vi møder udfordringer, og som vil føre til et lykkeligt familieliv. Den gælder i alle livets forhold. Den gentages skriften igennem og i profeternes

belæringer i vor tid. Herrens råd til alle, som ønsker at leve lykkeligt sammen for evigt, formuleres således i Bibelen:

»Og en af dem, en lovkyndig, spurgte ham for at sætte ham på prøve:

»Mester, hvad er det største bud i loven?«

Han sagde til ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«

På de to bud hviler hele loven og profeterne.¹

Ud fra denne enkle udtalelse er det ikke svært at sammenfatte det, jeg har lært om, hvilke valg der fører til lykkelige familier. Jeg indleder med et spørgsmål: »Hvilke valg har ført til, at jeg elsker Herren af hele mit hjerte, sjæl og sind?« For mig har det været at vælge at anbringe mig der, hvor jeg følte tilgivelsens glæde, der kommer gennem Herrens sonoffer.

For mange år siden døbte jeg en ung mand i Albuquerque i New Mexico, som min missionærkammerat og jeg havde undervist. Jeg førte

den unge mand ned under vandet og bragte ham op igen. Han må have været lige så høj som mig, for han talte direkte ind i mit øre. Med dåbsvand og tårer løbende ned af kinderne og med fryd i stemmen sagde han: »Jeg er ren, jeg er ren.«

Jeg har set de samme glædestårer hos en, der berettede om noget, som en Guds apostel havde sagt. Han havde efter et indgående interview sagt til hende: »Jeg tilgiver dig i Herrens navn. Han vil give dig vished om sin tilgivelse på sin egen tid og måde.« Og det gjorde han.

Jeg har set, hvorfor Herren kan sige, at når synder bliver tilgivet, så husker han dem ikke mere. Folk, jeg kender og elsker, er gennem forsoningens kraft blevet gjort nye, og deres synder er vasket væk. Mit hjerte har været fyldt med kærlighed til Frelseren og den kærlige Fader, som sendte ham.

Denne store velsignelse er kommet ved at opmuntre mennesker, som jeg holder af, til at henvende sig til Frelseren for at opnå lindring fra smerte. En lindring, som kun han kan give. Det er derfor, jeg tilskynder dem, jeg elsker, til at tage imod og højne ethvert kald, de tilbydes i Kirken. Det valg er en af de store nøgler til at opnå lykke i familien.

Livets forskellige faser rummer et pres, der kan friste os til at afvise eller forklejne kaldet om at tjene Frelseren. Det kan sætte os selv, vores ægtefælle og familie i åndelig fare. Nogle af disse kald kan synes uvæsentlige, men *mit* liv og mit familie ændrede sig til det bedre, fordi jeg tog imod kaldet til at undervise diakonernes kvorum. Jeg mærkede disse diakoners kærlighed til Frelseren og hans til dem.

Jeg har set det ske for en tidligere stavspræsident og missionspræsident, som Herren kaldte til at være vejleder for lærernes kvorum. Jeg kender en

anden, som havde været biskop og siden områdehalvfjerdser, som Herren brugte til at hjælpe en dreng i lærernes kvorum, der var kommet til skade i en ulykke. Miraklerne ved den tjeneste har berørt manges tilværelse, herunder også min, og øget deres kærlighed til Frelseren.

Det er, når vi tjener andre, at vi er mest tilbøjelige til at trygle om Helligåndens ledsagelse. Succes i Herrens tjeneste frembringer altid mirakler, der overgår vores egen kraft. Forælderen, der står med et oprørsk barn, ved, at dette er sandt. Det gør den besøglærer også, som blev kontak- tet af en kvinde, der søgte trøst, da hendes mand ville forlade hende. Begge tjenere er taknemlige for, at de

den morgen bad Herren om at lade Helligånden ledsage dem.

Det er kun med Helligåndens ledsagelse, at vi kan gøre os håb om at mødes som jævnbyrdige partnere i et harmonisk ægteskab. Jeg har set, hvordan den ledsagelse er altafgørende for ægteskabelig lykke. Miraklet at blive ét fordrer himlens hjælp, og det tager tid. Vores mål er at leve sammen for evigt i Gud Faderens og Frelserens nærhed.

Min far og mor var meget forskellige. Min mor var sanger og kunstner. Min far elskede kemi. Min mor blev engang til en symfonikoncert ret overrasket, da min far rejste sig og begyndte at gå, inden bifaldet havde lydt. Min mor spurgte, hvor han skulle

hen. Hans svar lød i al sin uskyldighed: »Men det er da slut, er det ikke?« Det skyldtes udelukkende Helligåndens blide påvirkning, at han overhovedet var taget med hende til koncert og kom tilbage mange gange siden.

Min mor boede i New Jersey i 16 år, så min far kunne forsørge familien ved at forske og undervise i kemi. Det var et offer for hende at være adskilt fra sin mor, der var enke, og sin ugifte søster, der tog sig af moderen på familiens gamle gård. De døde begge, mens mor boede i New Jersey. Det er de eneste gange, jeg har set min mor græde.

Flere år senere blev min far tilbudt et job i Utah. Han spurgte min mor, igen i al uskyldighed: »Mildred, hvad synes du, jeg skal gøre?«

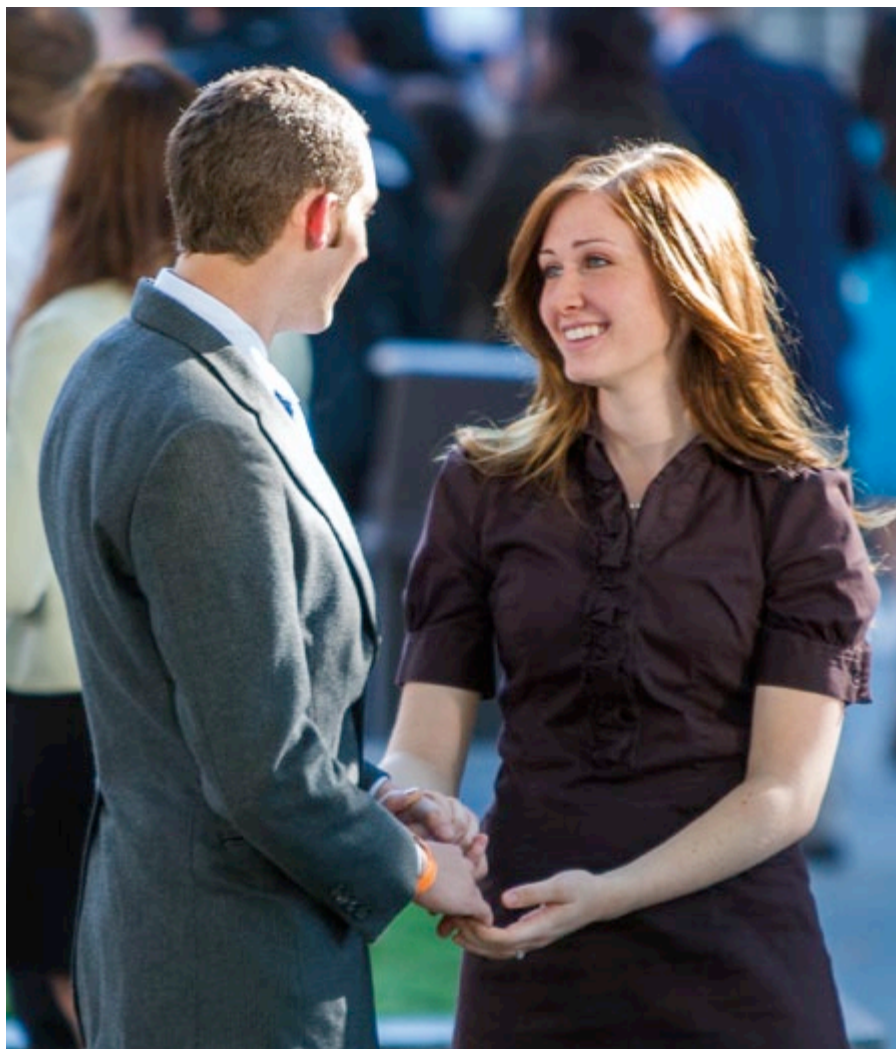
Hun svarede: »Henry, du skal gøre det, du synes, er bedst.«

Han afslog tilbuddet. Næste morgen skrev hun et brev til ham, som jeg ville ønske, at jeg stadig havde. Jeg kan huske, at hun fortalte ham: »Du skal ikke åbne det her. Tag hen til kontoret og åbn det der.« Det begyndte med en reprimande. Han havde år forinden lovet hende, at han om muligt ville sørge for, at hun var tæt på sin familie. Han blev overrasket over hendes irritation. Han havde ikke husket hendes hjertes inderste ønske. Han sendte straks besked om, at han alligevel gerne ville have jobbet.

Så sagde han: »Mildred, hvorfor sagde du ikke det?«

Hvortil hun svarede: »Det burde du have husket.«

Han omtalte altid valget om at flytte til Utah som sit eget. Aldrig som et offer i hans professionelle karriere. De oplevede miraklet at blive ét. Det havde været bedre, hvis Helligånden havde mindet far om det løfte, som han havde givet år forinden. Men

han tillod Helligånden at blødgøre sit hjerte, så hendes valg også blev hans.

Vor himmelske Fader er alvidende og kender hver enkel af os og vores fremtid. Han ved, hvilke vanskeligheder vi vil møde. Han sendte sin Søn for at lide, så han kunne vide, hvordan han skal hjælpe os i vore trængsler.

Vi ved, at vor himmelske Fader har åndelige børn i denne verden, som af og til vælger synd og ulyksalighed. Det er derfor, han sendte sin Førstefødte for at forløse os, den største kærlighedsgerning i hele menneskehedens historie. Det er derfor, vi må forvente, at det kræver Guds hjælp samt tid at forædle os til evigt liv for at leve hos vor Fader.

Vi står vores prøve i familielivet. Det er en af årsagerne til, at Gud har givet os livets gave – nemlig at styrke os ved at gå gennem prøver. Det gælder særligt i familielivet, hvor vi finder den største glæde, den største sorg og de største udfordringer, og de kan til tider synes større, end vi kan holde til.

Præsident George Q. Cannon har sagt dette om, hvordan Gud har forberedt os og vore børn på de prøver,

vi møder: »Der er ikke én af os, som Guds kærlighed ikke er blevet udgydt over. Der er ikke én af os, som han ikke har taget sig af og kærtegnet. Der er ikke én af os, som han ikke har ønsket at frelse, og hvor han ikke har udtænkt en vej til frelse. Der er ikke én af os, som han ikke har givet sine engle befaling om at tage sig af. Vi er måske ubetydelige og usle i egne og i andres øjne, men sandheden er, at vi er Guds børn, og at han virkelig har givet sine engle – usynlige væsner med magt og kraft – befaling om at tage sig af os, og de våger over os og har os i deres varetægt.«²

Det har præsident Cannon ret i. I vil få brug for den forsikring, ligesom jeg har haft. Og jeg har stolet på den.

Jeg har bedt i tro for, at en, jeg elsker, ville søge og føle forsoningens kraft. Jeg har bedt i tro for, at engle ville komme dem til undsætning, og det gjorde de.

Gud har udarbejdet en vej til frelse for alle sine børn. For mange indebærer det at have en bror eller en søster eller en bedsteforælder, som elsker dem betingelsesløst.

For flere år siden talte en af mine

venner om sin bedstemor. Hun havde levet livet fuldt ud. Hun havde altid været trofast mod Herren og hans kirke. Alligevel valgte et af hendes børnebørn en kriminel løbebane. Han endte til sidst i fængsel. Min ven huskede, at hans bedstemor, da hun kørte op for at besøge barnebarnet i fængslet, grådkvalt bad og sagde: »Jeg har prøvet at leve det gode liv. Hvorfor, hvorfor skal jeg rammes af denne tragedie med mit barnebarn, som synes opsat på at ødelægge sit liv?«

Svaret kom således til hendes sind: »Jeg gav ham til dig, fordi jeg vidste, at du kunne og ville elske ham, uanset hvad han gjorde.«

Der er en vidunderlig lektie for os alle. Det vil ikke være let at være kærlige forældre, bedsteforældre eller Guds tjenere i en verden i opløsning. Vi kan ikke tvinge Guds børn til at vælge vejen til lykke. Gud kan ikke, fordi han har skænket os handlefriheden.

Vor himmelske Fader og hans elskede Søn elsker alle, uanset hvad de vælger at gøre, eller hvad de bliver. Frelseren betalte prisen for alle synder, hvor uhyrlige de end er. Selv om der

nødvendigvis må udvises retfærdighed, er muligheden for nåde udstrakt og vil ikke krænke retfærdigheden.

Alma udtrykte sit håb for sønnen, Corianton, således: »Derfor kunne forløsningsplanen under hensyntagen til retfærdigheden ikke blive tilvejebragt undtagen på betingelse af menneskenes omvendelse i denne prøvetilstand, ja, denne forberedende tilstand; for var det ikke for disse betingelser, kunne barmhjertigheden ikke få nogen virkning, uden at det ville tilintetgøre retfærdighedens værk. Se, retfærdighedens værk kunne ikke blive tilintetgjort; hvis så var, ville Gud ophøre med at være Gud.«³

Mit budskab til mine børnebørn og til alle, som stræber efter at smede en evig familie, er, at glæden er garanteret den trofaste. Inden verden blev til, elskede og arbejdede en kærlig himmelsk Fader og hans elskede Søn med dem, som de vidste ville fare vild. Gud vil altid elske dem.

I har fordelen af at vide, at de lærte om frelsesplanen i den undervisning, de modtog i ånderverdenen. De og I var trofaste nok til at komme til denne jord, selvom mange andre ikke var.

Med Helligåndens hjælp vil alle disse sandheder blive bragt til vores erindring. Vi kan ikke påtvinge andre den, men vi kan lade dem se den i vores liv. Vi kan altid fatte mod i forvisningen om, at vi alle engang følte glæden ved at være sammen som en del af vor himmelske Faders familie. Med Guds hjælp kan vi alle føle det håb og den glæde igen. Jeg beder til, at det må være sådan for os alle, i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 22:35–40.

2. George Q. Cannon, »Our Pre-existence and Present Probation«, *Contributor*, okt. 1890, s. 476.

3. Alma 42:13.

Ældste Dallin H. Oaks

De Tolv Apostles Kvorum

Ingen andre guder

Sætter vi andre prioriterer og guder højere end den Gud, som vi siger, vi tilbeder?

De ti bud er afgørende for kristendommen og jødedommen. De blev givet af Gud til Israels børn gennem profeten Moses. De to første af disse bud omhandler vores gudsdyrkelse og prioriteter. I begyndelsen befalede Herren: »Du må ikke have andre guder end mig« (2 Mos 20:3). Århundreder senere blev Jesus spurgt: »Mester, hvad er det største bud i loven?« Han sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:36–37).

Det andet af de ti bud uddyber befalingen om at ikke at holde sig andre guder og fastslår, hvad der bør være vores første prioritet som hans børn. »Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden« (2 Mos 20:4). Det tilføjes så i buddet: »Du må ikke tilbede dem og dyrke dem« (2 Mos 20:5). Dette fastslår, ud over blot at forbyde fysiske idoler, en grundlæggende og eviggyldig prioritet. Jahve forklarer: »For jeg, Herren din Gud, er en lidenskabelig Gud ... dem, der elsker mig og holder mine befalinger, vil jeg vise godhed« (2 Mos 20:5–6). Anvendelsen af ordet *lidenskabelig* er ret sigende. På engelsk anvendes ordet *jaloux* i stedet for lidenskabelig. Vi støder således

Gud, når vi »tjener« andre guder – når vi prioriterer noget andet højere.¹

I.

Hvilke andre prioriteter sætter mennesker – selv religiøse mennesker – højere end Gud i vor tid? Overvej disse meget forekommende muligheder i dagens verden:

- Kultur og familietraditioner
- Politisk korrekthed
- Karrieremæssige ambitioner
- Materielle ejendele
- Fritidsaktiviteter
- Magt, anseelse og prestige

Hvis ingen af disse eksempler synes at passe på os, er der sikkert andre, der gør. Princippet her er vigtigere end eksemplerne. Princippet handler ikke om, at vi har andre prioriteter. Spørgsmålet, som kan udledes af det andet bud, er: »Hvad er vores *højeste* prioritet?« Sætter vi andre prioriterer og guder højere end den Gud, som vi siger, vi tilbeder? Har vi glemt at følge den Frelser, som sagde, at elsker vi ham, så holder vi hans befalinger? (se Joh 14:15). Hvis det er tilfældet, er vore prioriteter blevet vendt på hovedet af den åndelige apati og utøjlede appetit, der er så udbredt i vor tid.

II.

For sidste dages hellige er Guds befalinger baseret på og uadskilleligt forbundet med Guds frelsesplan for sine børn. Denne plan, som sommetider kaldes »den store plan for lykke« (Alma 42:8), forklarer vores ophav og identitet som Guds børn – hvor vi kommer fra, hvorfor vi er her, og hvor vi skal hen. Frelsesplanen forklarer formålet med skabelsen og jordelivets betingelser, deriblandt Guds bud, behovet for en Frelser og vigtigheden af jordiske og evige familier. Hvis vi sidste dages hellige, som har fået kundskab, ikke får fastlagt vore prioriteter i overensstemmelse med denne plan, er vi i fare for at tjene andre guder.

Kundskab om Guds plan giver de sidste dages hellige et enestående perspektiv på ægteskab og familie. Vi er ganske rigtigt kendt som en familieorienteret kirke. Vores teologi begynder med forældre i himlen, og vores højeste mål er selv at opnå fylden af evig ophøjelse. Vi ved, at dette kun er muligt i et familieforhold. Vi ved, at ægteskabet mellem mand og kvinde er nødvendigt for fuldførelsen af Guds plan. Kun dette ægteskab udgør den godkendte ramme for at føde børn og forberede familiens medlemmer på evigt liv. Vi betragter ægteskab og det at få og opdrage børn som en del af Guds plan og en hellig pligt for dem, der har mulighed for det. Vi tror, at den største skat på jorden og i himlen er vore børn og efterkommere.

III.

På grund af vores forståelse for familiens evige potentiale er vi bedrøvede over det stærkt faldende fødselstal og de langt færre ægteskaber, som indgås i mange vestlige lande med rødder i den kristne og jødiske kultur. Ansvarlige kilder fortæller følgende:

- USA oplever nu det laveste fødselstal i sin historie.² Og i mange europæiske og andre udviklede lande ligger fødselstallet under det nødvendige for at opretholde befolkningstallet.³ Det truer både de forskellige kulturer og nationers overlevelse.
- I Amerika er procentdelen af unge voksne mellem 18 og 29, som gifter sig, faldet fra 59% i 1960 til 20% i 2010.⁴ Gennemsnitsalderen for at gifte sig første gang er nu den højeste i historien: 26 år for kvinder og næsten 29 år for mænd.⁵
- I mange lande og kulturer er (1) den traditionelle familie med børn og forældre, der er gift, snarere undtagelsen end reglen, (2) jagten på en karriere frem for ægteskab og børn vælges hyppigere af mange unge kvinder og (3) opfattelsen af fædrenes rolle og betydning nedtones.

Vi er midt i disse bekymrende tendenser bevidste om, at Guds plan gælder for alle hans børn, og at Gud elsker alle sine børn overalt.⁶ I det første kapitel af Mormons Bog læser vi, at

Guds »magt og godhed og barmhjerlighed er over alle jordens indbyggere« (1 Ne 1:14). I et senere kapitel står der, at »han har givet [frelsen] frit til alle mennesker« og »alle mennesker har samme muligheder, det ene såvel som det andet, og det er ingen forbudt« (2 Ne 26:27–28). Så skriften lærer os, at vi har ansvar for at være medfølende og barmhjertige (kærlige) over for alle mennesker (se 1 Thess 3:12; 1 Joh 3:17; L&P 121:45).

IV.

Vi har også fuld respekt for andre menneskers religiøse overbevisning, selv for de stadig flere, som hævder ikke at tro på Gud. Vi ved, at mange gennem den gudgivne ret til frit at vælge tror noget andet end os, men vi håber, at andre viser vores religiøse overbevisning samme respekt og forståelse, at vores tro tvinger os til at træffe andre valg og handle anderledes, end de gør. Vi tror for eksempel, at Gud som en afgørende del af frelsesplanen har fastlagt en evig standard for, at seksuelle forhold kun bør optræde mellem en mand og en kvinde, der er gift.

Kraften til at skabe liv er den mest ophøjede kraft, Gud har givet sine børn. Gud lovgav om brugen af den i sin første befaling til Adam og Eva (se 1 Mos 1:28), men der er også givet andre vigtige befalinger for at hindre dens misbrug (se 2 Mos 20:14; 1 Thess 4:3). Den store vægt, vi lægger på kyskhedsloven, kan forklares med vores forståelse af formålet med vores skabende kraft i udførelsen af Guds plan. Uden for ægteskabets rammer er al brug af forplantningskraften mere eller mindre syndig og i modstrid med Guds plan for sine børns frelse.

Den betydning, vi tillægger kyskhedsloven, forklarer vores dedikerede indsats for ægteskabet. Det blev indstiftet med Adam og Eva, og det har gennem tiderne været Guds mønster for seksuelt samliv mellem hans sønner og døtre og for opdragelse af hans børn. Heldigvis deler mange mennesker fra andre trosretninger og organisationer vores holdning til ægteskabets natur og vigtighed. Nogle på basis af

religion og andre, fordi de anser det for at være til samfundets bedste.

Vores viden om Guds plan for sine børn⁷ forklarer, hvorfor det foruroliger os, at flere og flere børn fødes uden for ægteskabet – for tiden 41 % af alle fødsler i USA⁸ – og antallet af par, der lever sammen uden at være gift, er steget voldsomt i det sidste halve århundrede. For 50 år siden var det kun få, der havde boet sammen, inden de blev gift. Nu bor 60 % sammen, inden de bliver gift.⁹ Og det accepteres i stigende grad især blandt teenagere. En nyere undersøgelse har vist, at 50 % af teenagere gav udtryk for, at det er en »acceptabel livsstil« at få børn uden at være gift.¹⁰

V.

Der er meget politisk og socialt pres for at foretage juridiske og kulturelle ændringer, der vil føre til en adfærd, der strider imod Guds dekretter om seksuel moral og er i modstrid med den evige beskaffenhed og

formål med ægteskabet og det at få børn. Dette pres har allerede fået ægteskab mellem to af samme køn godkendt i mange stater og lande. Andet pres skaber forvirring om kønnene og vil udviske de forskelle mellem mænd og kvinder, der er så afgørende for Guds store plan for lykke.

Vores forståelse af Guds plan og hans lære giver os et evigt perspektiv, der gør, at vi ikke kan billige en sådan adfærd eller finde retfærdiggørelse for de love, der tillader den. Og ulig andre organisationer, som kan ændre deres målsætninger og tilmed deres doktriner, er vore målsætninger fastlagt af sandheder, som Gud har erklæret for uforanderlige.

Vores tolvte trosartikel erklærer vores tro på, at vi skal følge de borgerlige myndigheder og skal »adlyde, ære og holde loven«. Men det, som Gud har erklæret umoralsk, kan menneskers love ikke gøre moralsk. Hengivenhed mod vores højeste prioritet

– at elske og tjene Gud – kræver, at vi sætter hans love som standard for vores adfærd. Vi er for eksempel under guddommelig befaling om ikke at bedrive hor, selvom den adfærd ikke er kriminel i de stater eller lande, hvor vi bor. På samme måde ændrer love, der legaliserer såkaldte »ægteskaber mellem to af samme køn«, ikke Guds lov om ægteskab eller hans bud og vore standarder omkring det. Vi er stadig under pagt om at elske Gud og holde hans bud og afstå fra at tjene andre guder og prioriteter – også selvom de er blevet populære, hvor vi nu end befinder os.

Vores ønske om at gøre det kan blive misforstået, og vi kan pådrage os beskyldninger om snæversynethed, at vi bliver diskrimineret eller må kæmpe for vores ret til frit at udøve vores tro. Hvis det er tilfældet, tror jeg, at vi skal huske på vores første prioritet – at tjene Gud – og ligesom pionererne, der gik forud, må vi skubbe vore håndkærrer fremad med samme styrke, som de udviste.

Præsident Thomas S. Monson er kommet med en udtalelse omkring dette. Han erklærede frygtløst ved generalkonferencen for 27 år siden: »Lad os have modet til at gå imod den gængse opfattelse – modet til at forsvare vore principper. Det er mod og ikke kompromis, der nyder Guds billigelse. Mod bliver en levende og indbydende dyd, når den ikke alene tolkes som villighed til tappert at gå i døden, men også som viljen til at leve anstændigt. En moralsk kujon er en, der er bange for at gøre det, han mener er rigtigt, af frygt for at andre vil være uenige eller le. Husk, at alle mennesker til tider er bange, men de, der møder frygten på en værdig måde, har dog mod.«¹¹

Jeg beder til, at vi ikke vil lade jordelivets udfordringer få os til

at glemme de store befalinger og prioriteter, vi har fået af vor Skaber og Frelser. Vi må ikke fæste hjertet ved denne verdens ting eller håbe så meget på menneskers ære (se L&P 121:35), at vi ophører med at prøve at opnå vores evige skæbne. Vi, som kender Guds plan for sine børn – vi, som har indgået pagt om at deltage i den – har et indlysende ansvar. Vi må aldrig afvige fra vores største ønske om at opnå evigt liv.¹² Vi må aldrig forsømme vores første prioritet om ikke at have andre guder og ikke sætte noget højere end Gud Faderen og hans Søn, vor Frelser, Jesus Kristus.

Må Gud hjælpe os til at forstå denne prioritet og til at blive forstået af andre, når vi stræber efter at gøre det på en vis og kærlig måde, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se fx L&P 124:84.
2. Se Joyce A. Martin og andre, »Births: Final Data for 2011«, *National Vital Statistics*

Reports, bd. 62, nr. 1, 28. juni 2013, s. 4; Gloria Goodale, »Behind a Looming Baby Bust«, *Christian Science Monitor Weekly*, 4. feb. 2013, s. 21, 23.

3. Se Population Reference Bureau, »2012 World Population Data Sheets«, www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Se D'Vera Cohn m.fl., »Barely Half of U.S. Adults Are Married—a Record Low«, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, 14. dec. 2011, findes på <http://www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low>; »Rash Retreat from Marriage«, *Christian Science Monitor*, 2. og 9. jan. 2012, s. 34.
5. U.S. Census Bureau, »Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present«, findes på www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Se Dallin H. Oaks, »Alle mennesker overalt«, *Liahona*, maj 2006, s. 77–80.
7. Se Dallin H. Oaks, »Saliggørelsens store plan«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 69–72.
8. Se Martin, »Births: Final Data for 2011«, s. 4.
9. Se *The State of Our Unions: Marriage in America*, 2012, 2012, s. 76.
10. Se *The State of Our Unions*, s. 101, 102.
11. Thomas S. Monson, »Mod skal der til«, *Stjernen*, nov. 1986, s. 41.
12. Se Dallin H. Oaks, »Ønske«, *Liahona*, maj 2011, s. 42–45.

Bonnie L. Oscarson
Unge Pigers hovedpræsident

Omvend jer

Sand omvendelse indtræffer, når man bliver ved med at handle ud fra de lærdomme, man ved er sande, og holder befalingerne dag efter dag, måned efter måned.

Brødre og søstre, hvor føler jeg mig ydmyg over at stå ved denne talerstol, hvor så mange af helte i mit liv har stået. Jeg vil fortælle jer om nogle af mit hjertes følelser og rette dem direkte til de unge.

En af de store helte fra Det Gamle Testamente var profetkrigeren Josva. Han gav denne opfordring til israelitterne, som han var leder for: »Vælg i dag ... Jeg og mit hus vil tjene Herren.«¹ Josvas udtalelse viser en sand omvendelse til evangeliet. For Josva og alle os andre kommer omvendelse til evangeliske principper ved at efterleve evangeliets principper og ved at være tro mod vore pagter med Herren.

Jeg vil fortælle en omvendelses-historie fra min slægt om en anden af mine helte. Hun hedder Agnes Hoggan, og hun og hendes mand tilsluttede sig Kirken i Skotland i 1861. Eftersom de led under stor forfølgelse i deres hjemland, udvandrede de til Amerika med deres børn. Adskillige år senere blev Agnes enke med otte børn, der skulle forsørges, og hun arbejdede hårdt for at skaffe mad og tøj til dem. Hendes 12-årige datter, Isabelle, var så heldig at finde arbejde som tjenestepige for en velhavende ikke-sidste dages hellig-familie.

Isabelle boede i deres store hus og hjalp med at passe deres yngre børn. Til gengæld for hendes hjælp fik hendes mor en lille løn udbetalt hver uge. Isabelle blev snart anset som en del af familien og begyndte at nyde mange af de samme privilegier som fx danseundervisning, gå i fint tøj og gå i teatret. Dette forhold fortsatte i fire år, indtil den familie, som Isabelle arbejdede for, blev forflyttet til en anden stat. De var blevet så glade for Isabelle, at de henvendte sig til hendes mor, Agnes, og bad om tilladelse til at adoptere hende. De lovede, at de ville give hende en god uddannelse, sørge for, at hun blev godt gift og gøre hende til arving sammen med deres egne børn. De ville også fortsat udbetale penge til Agnes.

Denne enke og mor, der sled i det, måtte træffe en svær beslutning, men hun tøvede ikke et øjeblik. Lyt til hendes barnebarns ord, som blev skrevet mange år senere: »Havde hendes kærlighed ikke tvunget hende til at sige nej, havde hun en endnu bedre grund – hun var rejst hele vejen fra Skotland og havde gennemgået trængsler og prøvelser for evangeliets skyld, og hun havde ikke til hensigt, hvis det var menneskeligt muligt, at lade et af sine børn miste det, hun var

rejst så langt for at opnå.«² Den velhavende familie brugte ethvert tænkeligt argument, og Isabelle selv græd og tiggede om at få lov til at tage af sted, men Agnes stod fast. Som I kan forestille jer, følte den 16-årige Isabelle, at hele hendes liv var ødelagt.

Isabelle Hoggan er min oldemor, og jeg er yderst taknemlig for det vidnesbyrd og den overbevisning, som brændte så stærkt i hendes mors hjerte, og som ikke tillod hende at bytte sin datters medlemskab af Kirken med alverdens løfter. I dag fryder hundredvis af Agnes' efterkommere sig over velsignelserne som medlemmer af Kirken og nyder godt af hendes dybt forankrede tro på og omvendelse til evangeliet.

Unge venner, vi lever i hårde tider, og de beslutninger, I bliver bedt om at træffe hver dag, eller endda hver time, har evige konsekvenser. De beslutninger, I træffer i jeres hverdag, afgør, hvad der senere sker jer. Hvis I endnu ikke har et dybt rodfæstet vidnesbyrd og overbevisning om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, er tiden nu inde til at gøre det, der skal til for at få den overbevisning. En udsættelse af den indsats, der skal til at gøre sig fortjent til den slags overbevisning, kan være farlig for jeres sjæl.

Sand omvendelse er mere end blot at have en kundskab om evangeliets principper og indebærer mere end blot at have et vidnesbyrd om disse principper. Det er muligt at have et vidnesbyrd om evangeliet uden at efterleve det. At være virkelig omvendt betyder at handle ifølge det, vi tror på, og tillade det at bevirke »en mægtig forandring i os, eller i vort hjerte«.³ I hæftet *Tro mod sandheden* lærer vi, at »omvendelse er en proces, ikke en begivenhed. Man omvender sig som et resultat af [en] retskaffen indsats for

at følge Frelseren.«⁴ Det kræver tid, energi og arbejde. Min tipoldemor havde en stærk overbevisning om, at evangeliet var vigtigere for hendes børn end alt det, verden kunne tilbyde med hensyn til velstand og komfort, fordi hun havde ofret, holdt ud og efterlevet evangeliet. Hendes omvendelse kom ved at efterleve evangeliets principper og ofre sig for dem.

Vi må gennemgå den samme proces, hvis vi vil opnå den samme form for forpligtelse. Frelseren har sagt: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.«⁵ Sommetider prøver vi at gøre det omvendt. Vi kan fx gribe det således an: Jeg vil med glæde efterleve tiendeloven, men først er jeg nødt til at vide, om den er sand. Måske beder vi endda om at få et vidnesbyrd om tiendeloven og håber, at Herren vil velsigne os med dette vidnesbyrd, før vi nogensinde har udfyldt en tiendeseddel. Sådan virker det ikke! Herren forventer, at vi udøver tro. Vi må konsekvent betale en fuld og ærlig tiende for at få et vidnesbyrd om tiende. Det samme gælder for alle evangeliets principper, hvad enten det er kyskhedsloven, principet om sømmelighed, visdomsordet eller fasteloven.

Jeg vil give et eksempel på, hvordan det hjælper os at blive omvendt til et princip, når vi efterlever det. Jeg var ung i 60'erne og den eneste sidste dages hellige pige på min high school. Det var en periode præget af oprør og afvisning af traditionelle moralbegreber, eksperimenteren med stoffer og en »alt er tilladt«-mentalitet. Mange af min jævnaldrende var gode mennesker, men det syntes let at blive fanget i spændingen ved denne nye moral, som i virkeligheden blot var den gamle umoralitet. Mine forældre og lærere i Kirken havde indprentet

mig værdien af at behandle mit legeme med respekt, bevare et klart sind og frem for alt at lære at stole på Herrens befalinger. Jeg besluttede mig for at undgå situationer, hvor jeg vidste, der ville være alkohol, og at holde mig væk fra tobak og stoffer. Det betød, at jeg ofte ikke var med til fester, og jeg var sjældent på date. Brug af stoffer blev mere og mere almindeligt blandt de unge, og farerne var ikke så velkendte, som de er i dag. Mange af mine jævnaldrende fik senere varige skader på grund af stoffer, der ændrede sindet, eller også blev de fanget i alvorlig afhængighed. Jeg var taknemlig for at have lært at efterleve visdomsordet i mit hjem, og jeg fik et stort vidnesbyrd om dette evangeliske princip, da jeg udøvede tro og efterlevede det. Den gode følelse, jeg fik ved at efterleve et sandt evangelisk princip, var Helligåndens bekræftelse på, at princippet var sandt. Da er det, at sand omvendelse begynder at finde sted.

Profeten Moroni i Mormons Bog har sagt: »Jeg vil vise verden, at tro er det, som man håber på og ikke ser;

bestrid det derfor ikke, fordi I ikke ser det, for I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet.«⁶ I denne verden, hvor der forventes øjeblikkelig tilfredsstillelse, gør vi os ofte skyldige i at forvente belønningen uden at skulle arbejde for den. Jeg tror, at Moroni fortæller os, at vi må arbejde først og udøve tro ved at efterleve evangeliet, og så vil vi modtage et vidnesbyrd om, at det er sandt. Sand omvendelse indtræffer, når man bliver ved med at handle ud fra de lærdomme, man ved er sande, og holder befalingerne dag efter dag, måned efter måned.

Det er en fantastisk tid at være ung i Kirken på. I er de første, der deltager i læseplanen med undervisningsmaterialer for unge *Kom og følg mig*, som har jeres omvendelse til Jesu Kristi evangelium som et af sine hovedformål. Det er godt at huske på, at uanset hvor inspirerede jeres forældre og ledere måtte være, har I »hovedansvaret for [jeres] egen omvendelse. Der er ingen, som kan omvendes for [jer], og ingen kan tvinge [jer] til at blive omvendt.«⁷ Omvendelse finder sted,

når vi er flittige til at bede vore bønner, studere skrifterne, gå i kirke, tjene mennesker omkring os og er værdige til at deltage i tempelordinancer. Omvendelse kommer, når vi handler ifølge de retfærdige principper, vi lærer i vores hjem og i klasselokalet. Omvendelse kommer, når vi lever et rent og dydigt liv og nyder Helligåndens ledsagelse. Omvendelse kommer, når vi forstår Jesu Kristi forsoning, anerkender ham som vor Frelser og Forløser og tillader forsoningen at virke i vores tilværelse.

Jeres personlige omvendelse vil hjælpe jer, når I bereder jer på at

indgå pagter i templet, tager på mission og skaber jeres eget fremtidige hjem. Efterhånden som I omvender jer, får I et ønske om at fortælle andre om det, I har lært, og jeres tillid og evne til at bære vidnesbyrd for andre med overbevisning og kraft vil øges. Dette ønske om at fortælle andre om evangeliet og tilliden til frimodigt at bære vidnesbyrd er en naturlig følge af sand omvendelse. Frelseren lærte Peter: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre.«⁸

Kan I huske Josva, profetkrigeren? Han var ikke bare selv omvendt, men han arbejdede utrætteligt alle sine

dage for at føre israelitterne til Gud. I Det Gamle Testamente står der: »Israel dyrkede Herren, så længe Josva levede.«⁹ En person, der har oplevet virkelig omvendelse, trækker på forsoningens kraft og modtager frelse for sin egen sjæl og rækker derpå ud for at udøve en stærk indflydelse på alle, der kender ham eller hende.

At efterleve evangeliet og stå på hellige steder er ikke altid let eller behageligt, men jeg vidner om, at det er umagen værd! Herren rådede Emma Smith til at »lægge denne verdens ting til side og søge dem, der hører en bedre til.«¹⁰ Jeg formoder, at vi ikke engang kan forestille os, hvor storslåede de ting, »der hører en bedre verden til, er!

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi har en kærlig himmelsk Fader, hvis største ønske er at hjælpe og velsigne os i vore bestræbelser på at efterleve evangeliet og blive omvendt. Han har tydeligt sagt, at hans primære mål og gerning er vores »udødelighed og evig[e] liv.«¹¹ Han ønsker at føre os hjem til sin nærhed. Jeg vidner om, at når vi handler ifølge evangeliets lærdomme og praktiserer dem dagligt, bliver vi omvendt og bliver midler til udøve meget godt i vores familie og i verden. Må vi alle blive velsignede i vore daglige bestræbelser på at gribe efter det mål. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jos 24:15.
2. Fuschia Stringham, »Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham«, ikke udgivet personlig historie, 1934, s. 4.
3. Mosi 5:2.
4. *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2004, s. 84.
5. Joh 7:17.
6. Eter 12:6.
7. *Tro mod sandheden*, s. 85.
8. Luk 22:32.
9. Jos 24:31.
10. L&P 25:10.
11. Moses 1:39.

Ældste Richard J. Maynes
De Halvfjerds' Præsidium

Styrken til at holde ud

Vores evne til retskaffent at holde ud til enden vil være direkte proportional med styrken i vore vidnesbyrd og dybden af vores omvendelse.

Hver dag står vi op til en ny dag fyldt med livets udfordringer. Disse udfordringer kommer i mange skikkelser: Fysiske udfordringer, økonomisk tilbagegang, problemer i ens forhold, følelsesmæssige udfordringer, ja, selv udfordringer med ens tro.

Mange af de udfordringer, vi møder i livet, kan løses og overvindes, dog vil andre være svære at forstå og umulige at overvinde og vil være med os, indtil vi går videre til det næste liv. Når vi udholder de udfordringer, vi kan løse, og fortsat udholder de udfordringer, vi ikke kan løse, er det imidlertid vigtigt at huske på, at den åndelige styrke, vi udvikler, vil hjælpe os til bedre at udholde alle de udfordringer, vi møder i livet.

Brødre og søstre, vi har en kærlig himmelsk Fader, som har udformet vores jordiske tilværelse på en måde, så vi hver især kan lære de lektier, som vi må lære for at blive egnet til evigt liv i hans nærhed.

En episode i profeten Joseph Smiths liv illustrerer dette princip. I flere måneder havde profeten og nogle ledsagere siddet fængslet i Liberty i Missouri. Under sine lidelser i fængslet havde profeten Joseph tryglet Herren i ydmyg bøn om, at de

hellige måtte lettes for deres lidelser. Herren svarede ved at belære profeten Joseph, og alle os andre, om, at de udfordringer, vi møder, i sidste ende vil være os til gavn, hvis vi udholder dem vel. Dette er Herrens svar på Josephs bøn:

»Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun være et øjeblik,

og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje.«¹

Vor himmelske Fader har organiseret vores rejse gennem livet til at være en prøvelse af vores karakter. Vi udsættes for både gode og dårlige påvirkninger og har fået handlefrihed til selv at vælge, hvilken sti vi vil tage. Som profeten Samuel fra Mormons Bog belærte: »I er frie, det er jer tilladt at handle selv; for se, Gud har givet jer en kundskab, og han har gjort jer fri.«²

Vor himmelske Fader forstod også, at vi på grund af vores menneskelige natur ikke altid ville kunne træffe de rette eller retskafne valg. Fordi vi ikke er fuldkomne, og fordi vi begår fejl, har vi brug for hjælp til at vende tilbage til Herrens nærhed. Den fornødne hjælp gives gennem Jesu Kristi lærdomme, eksempel og sonoffer. Frelserens sonoffer gør vores

fremtidige frelse og ophøjelse mulig gennem omvendelsens princip. Hvis vi ærligt og oprigtigt omvender os, kan forsoningen hjælpe os med at blive rene, forandre vores væsen og til at udholde vore udfordringer vel.

Udholdenhed er et vigtigt princip i Jesu Kristi lære. Den er vigtig, fordi kvaliteten af vores evige fremtid er proportional med vores evne til at holde ud i retskaffenhed.

I 2 Nefi 31 lærer profeten Nefi os, at når vi har modtaget dåbens frelsende ordinance, den samme som Jesus Kristus modtog, og derefter modtager Helligåndsgaven, må vi trænge os »frem, idet [vi] tager for [os] af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: [Vi] skal få evigt liv.«³

For at kunne modtage den største af alle vor himmelske Faders velsignelser, som er evigt liv, må vi derfor fuldføre de passende ordinancer og fortsat holde de dertil knyttede pagter. Med andre ord må vi udholde vel.

Vores evne til retskaffent at holde ud til enden vil være direkte proportional med styrken i vore vidnesbyrd og dybden af vores omvendelse. Når vores vidnesbyrd er stærkt, og vi er oprigtigt omvendt til Jesu Kristi evangelium, vil vore valg blive inspireret af Helligånden, de vil være centreret om Kristus, og de vil understøtte vores ønske om at holde ud i retfærdighed. Hvis vores vidnesbyrd er svagt og vores omvendelse overfladisk, er der en større risiko for, at vi vil blive lokket til at træffe ringe valg af verdens falske overleveringer.

Jeg vil gerne fortælle om en oplevelse, som illustrerer den indsats, der kræves for at kunne holde ud fysisk, og så sammenligne den med den indsats, der kræves for at holde ud åndeligt. Da jeg kom hjem fra min mission, fik jeg mulighed for at spille basketball for en anerkendt træner

og forfatter på et college i Californien. Denne træner lagde stor vægt på, at hans spillere var i god form, når basketballsæsonen begyndte. En betingelse, før nogen kunne røre en basketball til træningen, var at gennemføre et bestemt terrænløb i bakkerne tæt på universitetet og gøre det på en bestemt og meget hurtig tid. Jeg mindes mit allerførste forsøg på at løbe dette terrænløb, lige efter jeg var kommet hjem fra missionsmarken: Jeg troede, jeg skulle dø.

Det tog flere ugers hård træning at nå ned til den tid, som træneren havde sat som mål. Det var ikke blot en fantastisk følelse at kunne løbe løbet, men også at kunne sætte farten op på den sidste strækning mod målstregen.

Man skal være i god form for at kunne være god til at spille basketball. Det har sin pris at være i god fysisk form, og prisen er dedikation, udholdenhed og selvdisciplin. Åndelig udholdenhed har også sin pris. Den koster det samme: Dedikation, udholdenhed og selvdisciplin.

Jeres vidnesbyrd må ligesom jeres krop også være i god form, hvis I gerne vil kunne holde ud. Hvordan holder vi så vores vidnesbyrd i god form? Vi kan ikke få vore kroppe i god basketball-form ved blot at se basketball-kampe i fjernsynet. På samme måde får vi ikke vores vidnesbyrd i

god form ved blot at se generalkonference i fjernsynet. Vi må studere og lære de grundlæggende principper i Jesu Kristi evangelium, og så må vi yde vores bedste for at efterleve dem. Sådan bliver vi Jesu Kristi disciple, og således opbygger vi et udholdende vidnesbyrd.

Når vi møder modgang i livet, og vi ønsker at udvise samme egenskaber som Jesus Kristus, er det vigtigt at være åndeligt forberedt. At være åndeligt forberedt betyder, at vi har udviklet åndelig udholdenhed eller styrke – at vi vil være i god åndelig form. Vi vil være i så god åndelig form, at vi konstant vil vælge det rette. Vi vil blive urokkelige i vores ønske om og evne til at efterleve evangeliet. En anonym forfatter sagde engang:

»Du må blive den sten, som floden ikke kan skylle bort.«

Fordi vi møder udfordringer hver dag, er det vigtigt, at vi arbejder på vores åndelige udholdenhed hver dag. Når vi udvikler åndelig udholdenhed, vil verdens falske overleveringer, og vore personlige, daglige udfordringer, kun have en lille negativ indflydelse på vores evne til at holde ud i retskaffenhed.

Vi finder store eksempler på åndelig udholdenhed i vores egen slægts-historie. Blandt de mange beretninger om vore forfædre vil vi kunne finde positive eksempler på karaktertrækket udholdenhed.

En beretning fra min egen slægts-historie illustrerer dette princip. Min oldefar Joseph Watson Maynes blev født i 1856 i Hull i Yorkshire i England. Hans familie tilsluttede sig Kirken i England og rejste derpå til Salt Lake City. Han giftede sig med Emily Keep i 1883, og de fik otte børn. Joseph blev kaldet til at tjene på fuldtidsmission i juni 1910, da han var 53 år gammel. Med støtte fra sin hustru og otte børn vendte han tilbage til sit hjemland England for at tjene på mission.

Efter at have tjent trofast i ca. to år var han på vej på cykel til

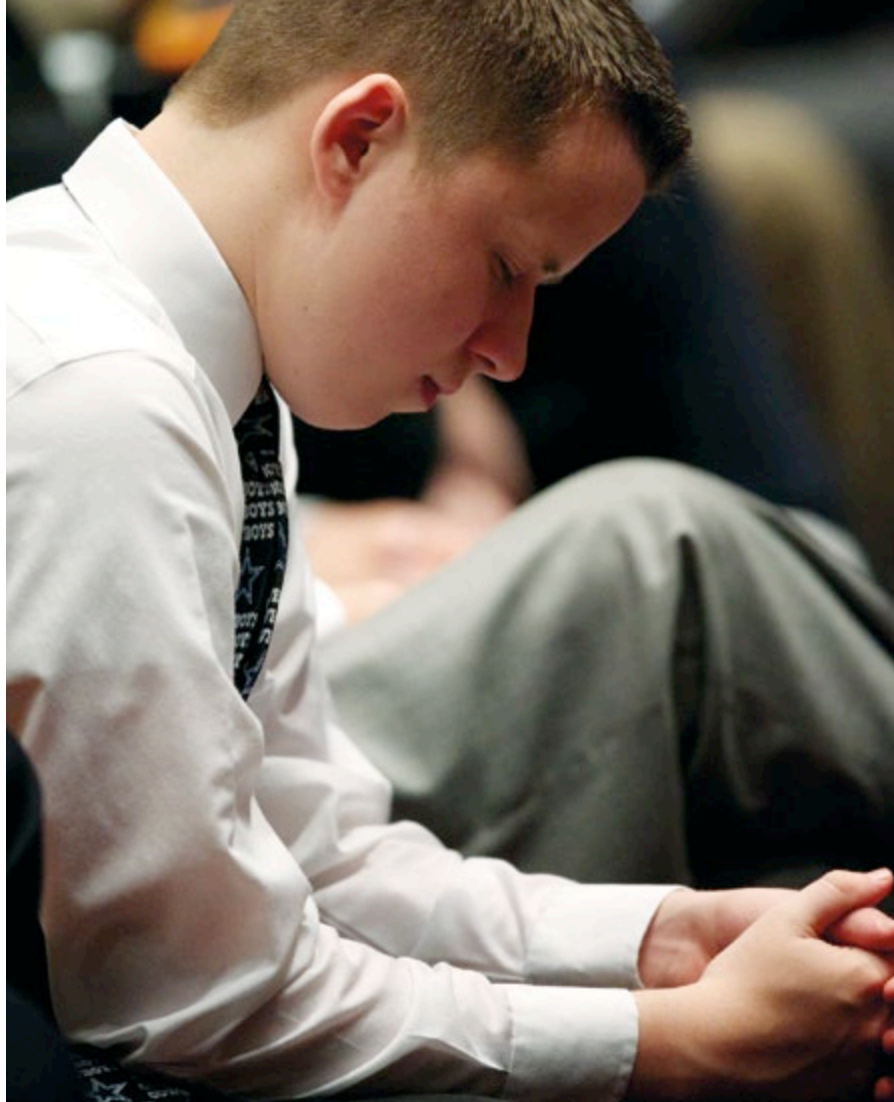
Joseph Watson Maynes (til højre) sammen med sin kammerat, Gilpin S. Woolley.

Søndagsskolen i Gloucester i England med sin missionærkammerat, da hans dæk sprang. Han steg af cyklen for at se på skaden. Da han så, at det var en stor skade, som det ville tage tid at reparere, sagde han til sin kammerat, at han bare kunne køre i forvejen og påbegynde søndagsmøderne, så ville han komme hurtigt derefter. Lige efter at have sagt dette faldt han sammen på jorden. Han døde pludseligt af et hjerteanfald.

Joseph Watson Maynes så aldrig sin hustru og otte børn igen i dette liv. De fik bragt hans lig tilbage til Salt Lake City, hvor hans begravelse fandt sted i den gamle Waterloo Assembly Hall. En udtalelse fra ældste Anthony W. Ivins fra De Tolv Apostles Kvorum ved hans begravelse lærer os en vigtig lektie om livet, døden og udholdenhed: »Det er dette, evangeliet skænker os – ikke immunitet fra døden, men sejr over den gennem håbet, vi har på en herlig opstandelse ... Det gælder [Joseph Maynes] ... Det er en fornøjelse, og det er en tilfredsstillelse og glæde at vide, at mænd har givet deres liv i retskaffenhed, i tro og tro mod troen.«⁴

Dette stykke slægtshistorie inspirerer mig til at gøre mit yderste for at følge min oldefars eksempel på fysisk og åndelig udholdenhed. Jeg bliver ligeså inspireret af hans hustru, Emily's tro. Hun bar efter Josephs død en tung byrde. Hendes vidnesbyrd var stærkt og hendes omvendelse fuldstændig, og hun brugte resten af sit liv på at være tro mod troen, mens hun selv forsørgede sine otte børn.

Apostlen Paulus erklærede: »Lad da også os ... frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os.«⁵ Løbet, der ligger foran os på denne jord, er et løb i udholdenhed fyldt med

forhindringer. Forhindringerne i dette løb er de udfordringer, som vi står op til hver morgen. Vi er her på jorden for at løbe løbet, for at udøve vores handlefrihed og vælge mellem rigtig og forkert. For at kunne færdiggøre løbet ærligt og godt og vende tilbage til vor himmelske Fader må vi betale prisen, som er dedikation, udholdenhed og selvdisciplin. Vi må komme i åndelig god form. Vi må udvikle åndelig udholdenhed. Vi må have et stærkt vidnesbyrd, der leder til sand omvendelse. Som resultat deraf vil vi i os selv finde indre fred og styrke til at kunne udholde de udfordringer, vi måtte møde.

Så uanset hvilke udfordringer I står op til hver morgen, så husk på, at I – med den åndelige styrke, I udvikler, tillige med Herrens hjælp – i slutningen af løbet vil kunne nyde den selvtilid, som apostlen Paulus omtalte, da han sagde:

»Mit blod skal snart udgydes, og tiden er inde, da jeg skal bryde op.

Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen.

Nu har jeg retfærdighedens sejrskrans i vente, som Herren, den retfærdige dommer, på den dag vil give mig.«⁶

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer og mit vidne om vitterligheden af en kærlig himmelsk Fader og hans store og evige plan for lykke, som har bragt os her til jord på dette tidspunkt. Må Herrens Ånd inspirere os alle til at udvikle en styrke i os selv til at holde ud. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 121:7–8.
2. Hel 14:30.
3. 2 Ne 31:20.
4. Anthony W. Ivins, udtalelse ved Richard Watson Maynes' begravelse, fra familien Maynes' personlige optegnelser.
5. Hebr 12:1.
6. 2 Tim 4:6–8.

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Personlig styrke gennem Jesu Kristi forsoning

Gennem Jesu Kristi forsoning kan vi hver især blive rene og byrden af vores modvilje kan lattes.

Jeg var for nylig velsignet med at mødes med en gruppe imponerende unge fra Idaho. En retskaffen ung kvinde spurgte, hvad jeg syntes, der er det vigtigste, de kan gøre i deres liv lige nu. Jeg foreslog, at de lærte at indse, hvilken kraft Jesu Kristi forsoning har i deres tilværelse. I dag vil jeg tale om et aspekt ved den kraft, nemlig den personlige styrke, som vi kan modtage gennem Jesu Kristi forsoning.

I Mormons Bog læser vi, at Ammon og hans brødre forkyndte Jesu Kristi evangelium for »et vildt og forhærdet og grusomt folk.«¹ Mange af dem blev omvendt og valgte at lægge deres syndige adfærd bag sig. Deres omvendelse var så fuldstændig, at de gravede deres våben ned og indgik pagt med Herren om, at de aldrig ville bruge dem igen.²

Senere overfaldt mange af deres uomvendte brødre dem og begyndte at nedslagte dem. De nu trofaste mennesker valgte at falde for sværdet frem for at sætte deres åndelige liv på spil

ved at genoptage deres våben. Deres eksempel på retfærdighed hjalp endnu flere mennesker til omvendelse og til at kaste sine krigsvåben fra sig.³

Herren vejledte dem gennem Ammon til at søge tilflugt blandt nefitterne, og de blev kendt som Ammons folk.⁴ Nefitterne beskyttede dem i mange år, men da nefitternes hære tabte terræn, blev en forstærkning hårdt tiltrængt.⁵

Ammons folk stod ved en korsvej i deres åndelige liv. De havde været tro mod deres pagt om aldrig at løfte deres våben igen. Men de forstod også, at fædrene havde ansvar for at beskytte deres familier.⁶ Det ansvar tyngede hårdt nok til, at de overvejede at bryde deres pagt.⁷

Deres kloge præstedømmeleder, Helaman, vidste, at det aldrig kan retfærdiggøres at bryde en pagt med Herren. Han fremkom med et inspireret alternativ. Han mindede dem om, at deres sønner ikke havde gjort sig skyldige i fædrenes synder og derfor ikke havde haft behov for at indgå

samme pagt.⁸ Selvom deres sønner var meget unge, var de fysisk meget stærke. Og de var af større betydning dydige og rene. Sønnerne var styrkede af deres mødres tro.⁹ Under ledelse af deres profetleder påtog disse unge mænd sig ansvaret for at forsvare deres familier og hjem.¹⁰

Begivenhederne omkring denne vigtige afgørelse viser, hvordan Jesu Kristi forsoning giver Guds børn personlig styrke. Tænk over, hvilken kærlighed deres fædre må have følt. Hvordan må det ikke have været for dem at vide, at deres tidligere synder afholdt dem fra at beskytte deres hustruer og børn, da det var mest påkrævet? De må have grædt bitterligt, for de kendte personligt de rædsler, deres sønner ville opleve. Det er fædrene, og ikke børnene, der har ansvaret for at beskytte familien!¹¹ Det må have skåret dem dybt i hjertet.

Hvorfor frygtede deres inspirede præstedømmeledere, at deres overvejelse om at genoptage deres våben kunne afstedkomme, at de »ville fortabe deres sjæl«?¹² Herren har sagt: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«¹³ Disse trofaste fædre havde for længst omvendt sig fra deres synder, og de var gjort rene gennem Jesu Kristi forsoning, så hvorfor blev de rådet til at ikke at forsvare deres familie?

Det er en fundamental sandhed, at vi kan renses gennem Jesu Kristi forsoning. Vi kan blive retskafne og rene. Men sommetider må vi trækkes med langtrækkende konsekvenser for dårlige valg. Et af de afgørende trin for en total omvendelse er at bære både de kortvarige og langvarige konsekvenser af fortidens synder. Deres tidligere valg havde udsat disse ammonitiske fædre for en kødelig

appetit, der kunne være et svagt punkt, som Satan atter engang ville udnytte.

Satan vil bruge vores erindring om enhver tidligere synd til at lokke os tilbage i hans vold igen. Vi må altid være årvågne for at undgå hans tillokkelser. Det var tilfældet med disse trofaste ammonitiske fædre. Selv efter deres mange år med retskaffen levevis var det bydende nødvendigt at beskytte sig åndeligt mod enhver form for tiltrækning fra fortidens synder.

Mellem de mange slag forestod hærføreren Moroni befæstningen af

de svageste byer. »Og han foranledigede, at de skulle bygge et brystværn af tømmer på indersiden af graven; og de kastede jord op fra graven mod dette brystværn af tømmer ... indtil de havde omsluttet byen ... med en stærk mur af tømmer og jord i en overordentlig stor højde.«¹⁴ Hærføreren Moroni forstod vigtigheden af at befæste de svage punkter for at skabe styrke.¹⁵

Det samme gjaldt de ammonitiske fædre. De havde behov for et højere og bredere forsvarsværk mellem deres trofaste levned og deres ugudelige fortid. Deres sønner, som var blevet

velsignet med retfærdige traditioner, var ikke så sårbare over for de samme fristelser. De var i stand til at forsvare deres familie trofast uden at gå på kompromis med deres åndelige velbefindende.

For alle, som ønsker at blive konsekvenserne af fortidens dårlige valg kvit, findes den glædelige nyhed, at Herren skelner mellem svaghed og oprør. Hvor Herren advarer den uomvendte og genstridige om straf,¹⁶ er der altid tale om nåde, når Herren taler om svaghed.¹⁷

Der bliver uden tvivl båret over med, at de ammonitiske fædre var opvokset med falske overleveringer, men alle vor himmelske Faders børn fødes på jorden med Kristi lys. Hvad der end forårsagede deres syndige adfærd, så blev resultatet en åndelig sårbarhed, som Satan ville forsøge at udnytte.

Gudskelov blev de undervist i evangeliet, de omvendte sig, og gennem Jesu Kristi evangelium blev de åndeligt meget stærkere end Satans anslag. Det er sandsynligt, at de ikke følte sig fristede til at vende tilbage til deres tidligere brutalitet, men ved at følge deres profetleders råd gav de ikke Satan chancen for at »narre deres sjæl og føre dem omhyggeligt ned til helvede.«¹⁸ Frelserens forsoning rensede dem ikke blot for synd. Frelseren var også i stand til at beskytte og styrke dem i deres svaghed, fordi de var lydige mod deres præstedømmeleders råd. Deres ydmyge, livslange indsats for at forsage deres synder gjorde mere for at beskytte deres familie, end noget de kunne have gjort på slagmarken. Deres lydighed berøvede dem ingen velsignelser. Den styrkede og velsignede dem og velsignede mange kommende generationer.

Enden på historien viser, hvordan Herren i sin nåde »gør det svage

stærkt for«¹⁹ Disse trofaste fædre sendte deres sønner ud i Helamans varetægt. Selvom sønnerne deltog i hårde kampe, hvor alle pådrog sig mindst et sår, mistede ingen af dem livet.²⁰ De unge mænd var en vitaminindsprøjtning for den trætte nefitiske hær. De var trofaste og åndeligt stærkere, da de vendte hjem. Deres familier blev velsignet, beskyttet og styrket.²¹ I vore dage bliver utallige studerende af Mormons Bog opløftet af disse rene og retskafne sønners eksempel.

Vi har alle stået et sted i livet, hvor vi har truffet et dårligt valg. Vi står alle i desperat behov for forløsning ved kraften i Jesu Kristi forsoning. Vi må alle omvende os fra enhver genstridighed. »For jeg, Herren, kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse.«²² Han kan ikke, fordi han ved, hvad det kræver at blive som ham.

Mange af os har tilladt svaghed at blive et karaktertræk hos os. Gennem Jesu Kristi forsoning kan vi ligesom ammonitterne bygge åndelige forsvarsværker mellem os og enhver tidligere fejltagelse, som Satan forsøger at udnytte. Den åndelige beskyttelse omkring de ammonitiske fædre velsignede og styrkede både dem selv, deres familier, deres land og

kommende generationer. Det samme kan gøre sig gældende for os.

Hvordan bygger vi så disse evige forsvarsværker? Det første skridt må være oprigtig, tilbunds gående og komplet omvendelse. Gennem Jesu Kristi forsoning kan vi hver især blive rene og byrden af vores modvilje kan lattes. Husk, at sand omvendelse er ikke en straf. Det er en håbeful vej, der fører til en herlig fremtid.

Vor himmelske Fader har tilvejebragt de midler, der kræves for at bygge fæstninger mellem vores sårbarhed og vores trofasthed. Tænk over følgende forslag:

- Indgå pagter og ordinancer for dig selv. Arbejd derefter vedholdende og konsekvent for at udføre ordinancer for dine forfædre.
- Fortæl ikkemedlemmer og dine mindre aktive venner og familie om evangeliet. Det kan give dig en fornyet entusiasme at fortælle om disse sandheder.
- Tjen trofast i alle kirkekaldelser, særligt som hjemme- og besøgs lærer. Vær ikke en hjemmelærer eller besøgs lærer, der lige bliver et kvarter. Ræk hellere ud mod det enkelte medlem af familien. Lær dem hver især at kende. Vær en rigtig ven. Vis dem gennem

venlige handlinger, hvor meget du holder af dem.

- Og vigtigst af alt, betjen medlemmerne af din egen familie. Gør din ægtefælles og børns åndelige udvikling til en meget høj prioritet. Vær opmærksom på, hvad du kan gøre for at hjælpe dem hver især. Giv gavmildt af din tid og opmærksomhed.

Der er et gennemgående tema i alle disse forslag: Fyld dit liv med at tjene andre. Når du sætter livet til i tjeneste af vor himmelske Faders børn,²³ får Satans fristelser mindre magt i dit liv.

Eftersom vor himmelske Fader elsker dig dybt, gør Jesu Kristi forsoning denne styrke mulig. Er det ikke vidunderligt? Mange af jer har mærket tyngden af et dårligt valg, og alle kan I komme til at mærke den opløftende styrke i Herrens tilgivelse, nåde og kraft. Jeg har følt den, og jeg vidner om, at den er tilgængelig for hver og en af jer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Alma 17:14; se også Alma 17–27.
2. Se Alma 23:4–7; Alma 24:5–19.
3. Se Alma 24:20–27.
4. Se Alma 27.
5. Se Alma 53:8–9; Alma 56:10–17.
6. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
7. Se Alma 53:10–13.
8. Se Alma 53:14–16.
9. Se Alma 56:48.
10. Se Alma 53:17–22; Alma 56:3–10, 30–57.
11. Se *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
12. Alma 53:15.
13. L&P 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Se Eter 12:27.
16. Se 1 Sam 12:15; Es 1:20; 1 Ne 2:23; Mosi 15:26; Alma 9:24; L&P 76:25; Moses 4:3.
17. Se Ordsp 28:13; 1 Kor 2:3; 15:43; 2 Kor 13:4; Jak 3:17; 2 Ne 3:13; Jakob 4:7; Alma 34:17; 3 Ne 22:8; Eter 12:26–28; L&P 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2 Ne 28:21.
19. Eter 12:27.
20. Se Alma 57:25; 58:39.
21. Se Alma 58:40.
22. L&P 1:31.
23. Se Matt 16:25; L&P 88:125.

Præsident Thomas S. Monson

»Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke«

Vor himmelske Fader ... ved også, at vi lærer og vokser og bliver stærkere, når vi står over for og overlever prøvelser, som vi skal igennem.

Aften vil jeg i min dagbog skrive: »Dette har været en af de mest inspirerende møder af alle de general-konferencer, jeg har overværet. Alt har været storslået og meget åndeligt.«

Brødre og søstre, da vi mødtes for seks måneder siden, lå min søde hustru, Frances, på hospitalet, fordi hun var faldet nogle få dage forinden. I maj, da hun i flere uger havde kæmpet for at overvinde sin skade, gled hun over i evigheden. Tabet af hende har været overvældende. Hun og jeg blev viet i templet i Salt Lake City den 7. oktober 1948. I morgen ville vi kunne have fejret vores 65. bryllupsdag. Hun var mit livs kærlighed, min betroede partner og min bedste ven. At sige, at jeg savner hende, beskriver overhovedet ikke dybden af mine følelser.

Ved denne konference er det 50 år siden, at jeg blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum af præsident David O. McKay. I alle disse år har jeg kun oplevet min søde hustrus fulde støtte.

Hun ydede utallige ofre, så jeg kunne udføre min kaldelse. Jeg hørte aldrig en klage fra hende, når jeg ofte var nødt til at tilbringe dage og somme tider uger væk fra hende og børnene. Hun var virkelig en engel.

Jeg ønsker at udtrykke min og min families taknemlighed for den kærlighed, I har vist os siden Frances' død. Hundredvis af kort og breve er blevet sendt fra hele verden for at udtrykke beundring for hende og for at kondolere vores familie. Vi modtog mange smukke blomster. Vi er taknemlige for de mange bidrag, der er blevet givet i hendes navn til Kirkens missionsfond. På vegne af de af os, som hun har efterladt, udtrykker jeg en dyb taknemlighed for jeres venlige og inderlige ord.

Min største trøst i denne tid er mit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium og den kundskab, jeg har om, at min kære Frances stadig lever. Jeg ved, at vores adskillelse er midlertidig. Vi blev beseglet i Guds hus af en, der havde

myndighed til at binde på jorden og i himlen. Jeg ved, at vi en dag bliver genforenet og aldrig igen skal adskilles. Det er den kundskab, som holder mig oppe.

Brødre og søstre, man kan trygt regne med, at ingen person nogensinde har levet fuldstændig fri for lidelser og sorg, og der har heller aldrig været en periode i menneskehedens historie, som ikke har fået sin fulde andel af uroligheder og elendighed.

Når livets vej tager en ubehagelig drejning, er man fristet til at spørge: »Hvorfor mig?« Nogle gange synes der intet lys at være for enden af tunnelen, intet daggry, der kan bryde nattens mørke. Vi føler os overrumplet af skuffelsen over forliste drømme og desperationen over svundne håb. Vi samles for at udtrykke den bibelske bøn: »Er der ikke balsam i Gilead?«¹ Vi føler os forladt, sorgbetynget og alene. Vi er tilbøjelige til at se vores egen, personlige ulykke gennem pessimismens forvrængende prisme. Vi bliver utålmodige efter en løsning på vore problemer og glemmer, at den himmelske dyd, tålmodighed, ofte er nødvendig.

De prøvelser, der kommer til os, frembyder den virkelig test på vores evne til at holde ud. Et fundamentalt spørgsmål står stadigt ubesvaret for enhver af os: Skal jeg give op, eller skal jeg gøre det færdigt? Nogle mennesker giver op, når de ikke er i stand til hæve sig over deres udfordringer. At gøre det færdigt indebærer at holde ud til selve livets ende.

Når vi tænker over det, vi alle kan blive udsat for, kan vi som Job fordums sige: »Det er mennesket selv, der avler elendighed.«² Job var en »retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.«³ Job, der var gudfrygtig i sin opførsel og meget velstillet, skulle klare en

prøve, der kunne have ødelagt enhver. Berøvet sine ejendele, foragtet af sine venner, ramt af lidelser, knust over tabet af sin familie, lød opfordringen til ham: »Forband Gud, og dø!«⁴ Han modstod fristelsen og erklærede helt inde fra sin ædle sjæl:

»Også nu har jeg mit vidne i himlen, min forsvarer i det højeste.«⁵

»Dog ved jeg, at min løser lever.«⁶

Job bevarede troen. Vil vi gøre det samme, når vi står over for de udfordringer, der bliver vores?

Når som helst vi er tilbøjelige til at føle os bebyrdede af livets slag, så lad os huske på, at andre har gået det samme igennem, de har holdt ud og har sejret.

Kirkens historie i denne, tidernes fyldes uddeling, er fuld af beretninger om personer, der har slidt og alligevel er forblevet trofaste og ved godt mod. Hvad var grunden til det? De gjorde Jesu Kristi evangelium til centrum i deres liv. Det er det, der vil trække os igennem, uanset hvad vi møder på vores vej. Vi vil stadig opleve svære udfordringer, men vi vil være i stand til at konfrontere dem direkte og komme sejrrige igennem.

Fra smertens seng, fra den tårevædede pude bliver vi løftet mod himlen af den guddommelige erklæring og det dyrebare løfte: »Jeg lader dig ikke

i stikken og svigter dig ikke.«⁷ Sådan en trøst er uvurderlig.

Når jeg har rejst rundt i verden for at udføre min kaldelses ansvar, har jeg lært meget – ikke mindst, at tristhed og lidelse er universel. Jeg kan end ikke begynde at måle al den hjertesorg og smerte, som jeg har set, når jeg har besøgt dem, som oplever sorg, sygdom, skilsmisse, kæmper med en egensindig søn eller datter eller som lider under konsekvenserne af synd. Listen kunne fortsætte i det uendelige, for der findes utallige problemer, vi alle kan blive udsat for. At nævne blot et eksempel er svært, men når jeg tænker på udfordringer, kommer jeg til at tænke på bror Brems, en af mine søndagsskolelærere. Han var et trofast medlem af Kirken, en mand med et hjerte af guld. Han og hans hustru Sadie havde otte børn, mange af dem var på alder med vi børn.

Da Frances og jeg blev gift og flyttede fra menigheden, så vi bror og søster Brems og deres børn til bryllupper, begravelser og menighedssammenkomster.

I 1968 mistede bror Brems sin hustru Sadie. To af hans otte børn er også gået bort, som årene er svundet hen.

En dag for næsten 13 år siden ringede bror Brems' ældste barnebarn

til mig. Hun forklarede, at hendes bedstefar var fyldt 105 år. Hun sagde: »Han bor på et lille plejehjem, men mødes med hele sin familie hver søndag, hvor han giver en lektion om evangeliet.« Hun fortsatte: »Sidste søndag bekendtgjorde bedstefar så: »Mine kære, jeg skal dø i denne uge. Vil I være søde at ringe til Tommy Monson og fortælle ham det. Han ved, hvad han skal gøre.«

Jeg besøgte bror Brems den næste aften. Jeg havde ikke set ham længe. Jeg kunne ikke tale til ham, for han mistet hørelsen. Jeg kunne ikke skrive et budskab til ham, som han kunne læse, fordi han havde mistet synet. Jeg fik at vide, at hans familie kommunikerede med ham ved at tage hans højre hånd og i hans venstre håndflade skrive navnet på den person, der besøgte ham. Alle budskaber skulle gives på denne måde. Jeg fulgte proceduren, tog hans finger og stavede T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N, det navn, som han altid havde kendt mig under. Bror Brems blev glad og tog mine hænder og lagde dem på sit hoved. Jeg vidste, at hans ønske var at modtage en præstedømmevelsignelse. Den chauffør, som havde kørt mig hen til plejehjemmet, sluttede sig til mig, og vi lagde vore hænder på bror Brems' hoved og gav ham den ønskede velsignelse. Bagefter strømmede tårerne ud af hans blinde øjne. Han greb vore hænder i taknemlighed. Selvom han ikke havde hørt den velsignelse, vi havde givet ham, var Ånden stærk, og jeg tror, at han blev inspireret til at vide, at vi havde givet ham den velsignelse, han havde brug for. Denne kære mand kunne ikke længere se. Han kunne ikke længere høre. Han var indespærret nat og dag i et lille værelse på plejehjemmet. Og smilet på hans ansigt og ordene, han udtalte, rørte mit hjerte. »Tak,« sagde

han. »Vor himmelske Fader har været så god mod mig.«

I løbet af den uge gik bror Brems bort, akkurat som han havde forudsagt. Han fokuserede aldrig på det, han manglede, han var snarere dybt taknemlig for sine mange velsignelser.

Vor himmelske Fader, som giver os så meget at glædes over, ved også, at vi lærer og vokser og bliver stærkere, når vi står over for og overlever prøvelser, som vi skal igennem. Vi ved, at der er tidspunkter, hvor vi vil opleve sønderknusende smerte, hvor vi vil sørge, og hvor vi vil blive testet til vore grænser. Men sådanne prøvelser giver os mulighed for at ændre os og blive bedre, genopbygge vores liv, som vor himmelske Fader lærer os, og blive anderledes end vi var – bedre end vi var, mere forstående end vi var, mere empatiske end vi var, med stærkere vidnesbyrd end vi havde før.

Dette bør være vores mål – at blive ved og holde ud, ja, men også blive mere åndeligt forfinet på vores rejse gennem både solskin og sorg. Var det ikke for udfordringer, vi skal overvinde, og problemer, vi skal løse, ville vi forblive, som vi var, med lille eller ingen fremgang mod vores mål om evigt liv. En digter udtrykte den samme tanke med disse ord:

*Godt tømmer vokser ikke med lethed.
Jo kraftigere vinde, des stærkere træer.
Jo længere til himlen, des længere træer.
Jo mere storm, des mere styrke.
Af sol og kulde, af regn og sne
vokser godt tømmer i træ og menneske.⁸*

Kun Mesteren kender dybden af vore prøvelser, smerte og lidelse. Kun han tilbyder os evig fred i modgangen. Kun han rører vores torturerede sjæl med sine trøstende ord:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let.«⁹

Om det er i de gode eller dårlige tider, er han med os. Han har lovet, at det aldrig vil ændre sig.

Mine brødre og søstre, må vi have en hengivenhed for vor himmelske Fader, som aldrig ebber ud med årene eller i vores livs kriser. Vi bør ikke være nødt til at opleve prøvelser for at huske ham, og vi bør ikke blive drevet til ydmyghed, før vi viser ham vores tro og tillid.

Må vi altid stræbe efter at være tæt på vor himmelske Fader. For at gøre dette må vi bede til ham og lytte til ham hver dag. Vi har vitterlig brug for

ham hver time, i både sol og regn. Må hans løfte altid være vores slagord: »Jeg lader dig ikke i stikken og svinger dig ikke.«¹⁰

Af hele min sjæls styrke bærer jeg vidnesbyrd om, at Gud lever og elsker os, at hans enbårne Søn levede og døde for os, og at Jesu Kristi evangelium er det gennemtrængende lys, som skinner igennem mørket i vores liv. Må det altid være således, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jer 8:22.
2. Job 5:7.
3. Job 1:1.
4. Job 2:9.
5. Job 16:19.
6. Job 19:25.
7. Jos 1:5.
8. Douglas Malloch, »Good Timbers«, citeret i Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself*, 1971, s. 23.
9. Matt 11:28–30.
10. Jos 1:5.

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Klagesangene: Vogt jer for trældom

Vores udfordring er at undgå trældom af enhver art, at hjælpe Herren med at indsamle hans udvalgte samt at ofre noget for den opvoksende generation.

Tidligt i vores ægteskab besluttede min hustru Mary og jeg, at når det gjaldt fritidsaktiviteter, så ville vi så vidt muligt overvære dem sammen. Vi ønskede også at holde vores budget. Mary elsker musik og var uden tvivl bekymret for, at jeg ville presse sportsbegivenheder igennem, så hun forhandlede sig frem til, at for hver betalt sportskamp skulle der være to musicaler, operaer eller kulturelle aktiviteter.

Til at begynde med var jeg imod operadelen, men hen ad vejen skiftede jeg mening. Jeg blev specielt glad for Giuseppe Verdis operaer.¹ Denne uge fejrer vi 200 årsdagen for hans fødsel.

I sin ungdom var Verdi optaget af profeten Jeremias, og i 1842 opnåede han i en alder af 28 år berømmelse for operaen *Nabucco*, en forkortelse af det italienske navn for Nebukadnesar, kongen af Babylon. Operaen indeholder begreber fra Jeremias, Klagesangene og Salmernes Bog i Det Gamle Testamente. Den handler om erobringen af Jerusalem og jødernes

tilfangetagelse og trældom. Salme 137 var inspirationen til Verdis bevægende og inspirerende »Slavekoret«. Kapitel-resumeet til denne salme i Kirkens engelske bibel lyder meget dramatisk: »Da jøderne var i fangenskab, græd de ved Babylons floder – på grund af sorg kunne de ikke bære at synge Zions sange.«

Det er min hensigt at gennemgå mange former for trældom og undertvingelse. Jeg vil sammenligne forhold i vore dage med Jeremias' for Jerusalem's fald. Når jeg løfter denne advarende røst, er jeg taknemlig for, at de fleste af Kirkens medlemmer retskaffent undgår den opførsel, der var så stødende for Herren på Jeremias' tid.

Jeremias' profetier og klagesange er vigtige for de sidste dages hellige. Jerusalem på Jeremias' tid er baggrunden for de indledende kapitler i Mormons Bog. Jeremias levede samtidigt med profeten Lehi.² Herren fortalte Jeremias, at han havde forudordineret ham: »Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af

moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene.«³

Herren gav Lehi et andet kald, mission og opgave. Han blev ikke kaldet i sin ungdom, men i en moden alder. Til at begynde med var han en advarende røst. Men efter Lehi trofast havde forkyndt det samme budskab som Jeremias, befalede Herren ham at tage sin familie og flygte ud i ørkenen.⁴ Dermed var Lehi ikke blot til velsignelse for sin familie, men for alle mennesker.

Herrens budskab til Jeremias under Jerusalem's ødelæggelse⁵ er uforglemmelig. Han sagde:

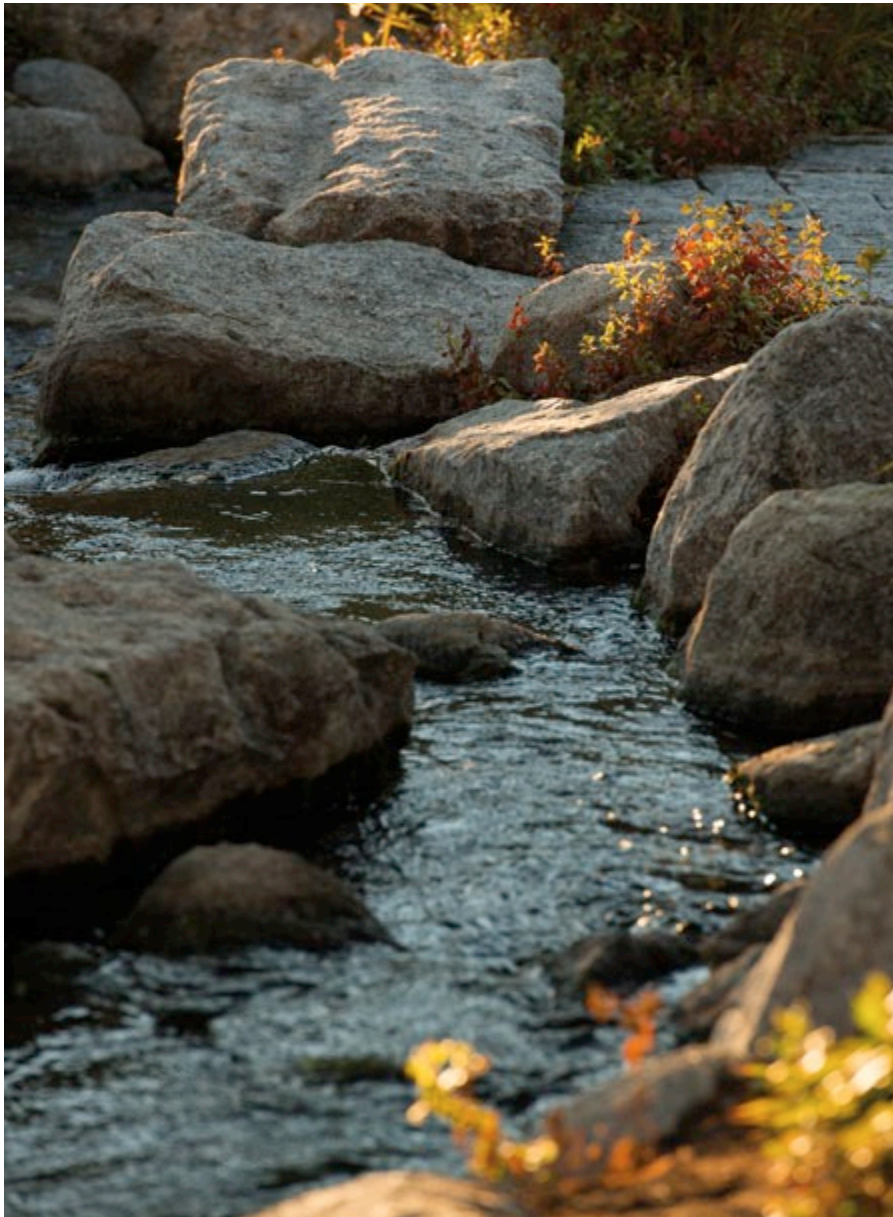
»Mit folk har skiftet sin ære ud med noget, der intet gavner ...

De har forladt mig, en kilde med levende vand, de har udhugget cisterner ... der slår revner og ikke kan holde vand.«⁶

I forbindelse med de plager, der skulle komme over Jerusalem's indbyggere, sagde Herren beklagende: »[For dem er] kornhøsten forbi, frugthøsten endt, men [de] blev ikke frelst.«⁷

Gud skabte mænd og kvinder frie til at vælge mellem godt og ondt. Når dårlige valg bliver et dominerende træk ved en kultur eller nation, får det alvorlige konsekvenser både i dette og det tilkommende liv. Folk kan ikke blot blive slavebundet eller lade sig trælbinde af skadelige, vanedannende stoffer, men også af afhængighedsskabende filosofier, som fører dem bort fra en retskaffen levevis.

At vende sig bort fra at tilbede den sande og levende Gud og i stedet tilbede falske guder som velstand og berømmelse og kaste sig ud i umoralsk og uretfærdig adfærd resulterer i trældom i alle dets afskygninger. Det være sig åndelig, fysisk og intellektuel trældom og sommetider undergang. Jeremias og Lehi belærte også om, at de retfærdige må hjælpe med

opbygningen af Herrens kirke og rige og indsamlingen af Israel.⁸

Disse budskaber har genlydt og er blevet forstærket igennem århundreder i alle uddelinger. De står helt centralt i gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i denne sidste uddeling.

Jødernes tilfangetagelse og spredningen af Israels stammer, deriblandt de ti stammer, er vigtige lærdomsmæssige faktorer i gengivelsen af evangeliet. De ti tabte stammer udgjorde Israels nordrige og blev ført i fangenskab i Assyrien i 721 f.Kr. De to til nordenland.⁹ Vores tiende trosartikel lyder: »Vi tror på den bogstavelige indsamling af Israel og

på genrejsningen af de ti stammer.«¹⁰ Vi tror også på, at alle jordens folk vil blive velsignet gennem den pagt, som Herren indgik med Abraham og ikke blot hans bogstavelige efterkommere. Som ældste Russell M. Nelson har sagt, er indsamlingen »ikke et spørgsmål om et fysisk sted, det er et spørgsmål om personlig forpligtelse. Folk kan blive bragt til kundskab om Herren« (3 Ne 20:13) uden at forlade deres land.«¹¹

Vores lære er klar: »Herren spredte og lod plager ramme Israels tolv stammer på grund af deres uretfærdighed og oprør. Men Herren benyttede sig også af, at hans udvalgte folk blev

spredt blandt alverdens folk, til at velsigne disse folk.«¹²

Vi lærer værdifulde lektier af denne tragiske periode. Vi bør gøre alt i vores magt for at undgå den synd og det oprør, der fører til trældom.¹³ Vi bør også indse, at en retskaffen levevis er en forudsætning for at bistå Herren med indsamlingen af hans udvalgte folk og for Israels indsamling.

Trældom, underkastelse, afhængighed og slaveri findes i mange afskygninger. Det kan være bogstavelig fysisk slaveri, men det kan også være tab eller beskadigelse af vores handlefrihed, som hæmmer vores fremgang. Jeremias gjorde det klart, at uretfærdighed og oprør var den primære årsag til Jerusalems ødelæggelse og jødernes fangenskab i Babylon.¹⁴

Andre former for trældom er lige så ødelæggende for den menneskelige ånd. Handlefriheden kan misbruges på mange måder.¹⁵ Jeg vil nævne fire af vor tid mest ondartede.

For det første kan trældom forårsages af afhængighed, som hæmmer handlefriheden, er i modstrid med ens moralske overbevisning og ødelægger helbredet. Den påvirkning, som stoffer, alkohol, umoralitet, pornografi, hasardspil, økonomisk slaveri og andre plager har på de tilfangetagne og på samfundet, er en byrde af umådelig størrelse.

For det andet kan afhængighed af eller forkærlighed for noget, som ikke i sig selv er ondt, koste os tid, som vi kunne have brugt på at nå gode mål. Det kan dreje sig om overdrevet brug af sociale medier, videospil, digitale spil, sport, underholdning og meget andet.¹⁶

Måden, vi prioriterer tid med familien på, er en af de største udfordringer i de fleste kulturer. På et tidspunkt, hvor jeg var det eneste medlem af Kirken på vores advokatkontor,

forklarede en kvindelig advokat mig, hvordan hun altid kæmpede med at holde tre bolde i luften. Den ene var hendes job som advokat, den anden hendes ægteskab og den tredje hendes børn. Hun havde næsten opgivet at finde tid til sig selv. Hun var meget bekymret over, at en af boldene altid lå på jorden. Jeg foreslog, at vi holdt et gruppemøde og drøftede vore prioriteter. Vi afgjorde, at den primære årsag til, at vi arbejdede, var for at forsørge vores familie. Vi var enige om, at det at tjene penge ikke var nær så vigtigt som vores familie, men vi anerkendte også, at det at hjælpe vore klienter efter bedste evne var altafgørende. Så bevægede diskussionen sig hen på, hvad vi gjorde af unødvendige ting på kontoret, der tog tid fra familien. Lå der et pres om at bruge tid på unødvendige ting på arbejdspladsen?¹⁷ Vi besluttede, at vores mål var at være en familievenlig virksomhed for både mænd og kvinder. Vi ville være gode eksempler på at sætte tid af til familien.

For det tredje er den mest universelle undertvingelse i vor tid og også historisk set de ideologiske eller politiske overbevisninger, der er uforenelige med Jesu Kristi evangelium. At erstatte evangelisk sandhed med menneskers filosofier kan føre os væk fra enkelheden i Frelserens budskab. Da apostlen Paulus besøgte Athen, forsøgte han at belære dem om Jesu Kristi opstandelse. I Apostlenes Gerninger læser vi: »For atenerne og de fremmede tilflyttere brugte ikke deres tid til andet end at fortælle eller høre nyt.«¹⁸ Da folkemængden indså, at Paulus' budskab hverken var svært eller nyt, afviste de det.

Dette minder meget om vor tid, hvor evangeliske sandheder ofte afvises eller forvrænges for at gøre dem mere intellektuelt tiltalende eller forenelige med fremherskende kulturelle

tendenser og intellektuelle filosofier. Hvis vi ikke er forsigtige, kan vi blive fanget af disse tendenser og blive trælbundet rent intellektuelt. Der er mange bøger og artikler, som fortæller kvinder, hvordan de skal leve.¹⁹ Mange af dem modsiger hinanden. Særligt bekymrende er de filosofier, som kritiserer eller mindsker respekten for kvinder, der vælger at bringe de nødvendige ofre for at være mødre, lærere, omsorgsgivere eller venner med børn.

For nogle måneder siden fik vi besøg af vore to yngste børnebørn – en hver uge. Jeg var hjemme og åbnede døren. Min hustru, Mary, var i et andet rum. I begge tilfælde sagde de det samme, efter de havde givet mig et stort knus. De så sig omkring og sagde: »Jeg elsker at være i bedstemors hus. Hvor er bedstemor?« Jeg sagde ikke noget, men tænkte: »Er det ikke også bedstefars hus?« Men så huskede jeg, at da jeg var en dreng, tog vores familie også over til bedstemors hus.

Jeg tænkte på teksten til en velkendt sang: »Over floden og gennem skoven tager vi til bedstemors hus.«

Lad mig nu lige slå fast, at jeg fryder mig over alle de uddannelsesmæssige og øvrige muligheder, der er for kvinder. Jeg glæder mig over, at meget af det nedslidende hårde huslige arbejde, som kvinder ofte har udført, er blevet reduceret i mange dele af verden takket være moderne bekvemmeligheder, og at kvinder yder så stor en indsats på mange områder. Men hvis vi tillader vores samfundskultur at forringe det særlige forhold, børn har til deres mødre, bedstemødre og andre, som passer dem, vil vi komme til at fortryde det.

For det fjerde kan kræfter, der øver vold på religiøse principper, føre til trældom. En af de mest uheldige er, når retskafne mennesker, som føler, at de skal stå til regnskab over for Gud for deres handlinger, tvinges til at kompromittere deres samvittighed

– fx sundhedspersonale, der tvinges til at vælge mellem at bistå ved aborter mod deres samvittighed eller at miste deres job.

Kirken er kun en minoritet, selvom vi står sammen med ligesindede. Det vil være svært at ændre hele samfundet, men vi må arbejde for at forbedre moralen omkring os. Sidste dages hellige i alle lande bør være gode borgere, deltage i offentlige anliggender, sætte sig ind i sager og stemme.

Vores primære fokus bør dog altid være at gøre det nødvendige for at beskytte vores familie og den opvoksende generation.²⁰ De fleste af dem er endnu ikke fanget af afhængighed eller falske ideologier. Vi må skærme dem fra en verden, som lyder utrolig meget som det Jerusalem, Jeremias og Lehi oplevede. Vi må desuden forberede dem på at indgå og holde hellige pagter og være vigtige udsendinge for at bistå Herren med opbygningen af Kirken og samle Israel og Herrens udvalgte alle steder.²¹ Som der så smukt står i Lære og Pagter: »De retfærdige skal blive samlet ind fra alle folkeslag og komme til Zion, idet de synger sange om evigtvarende glæde.«²²

Vores udfordring er at undgå trældom af enhver art, at hjælpe Herren med at indsamle hans udvalgte samt at ofre noget for den opvoksende generation. Vi må altid huske, at vi ikke selv frelser os. Vi er gjort frie ved Frelserens kærlighed, nåde og forløsende offer. Da Lehis familie flygtede, blev de ledt af Herrens lys. Hvis vi er tro mod det lys, følger hans bud og stoler på hans fortjenester, kan vi undgå åndelig, fysisk og intellektuel trældom. Vi kan også undgå at skulle begræde vores egen ørkenvandring, fordi han er mægtig til at frelse.

Lad os undgå den desperation og

sorg, der rammer de trælbandne, der ikke længere kan bære at synge Zions sange. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mange af Verdis operaer som *Aida*, *La Traviata* og *Trubaduren* er stadig blandt de mest populære operaer, der opføres verden over i dag.
2. Se 1 Ne 5:13; 7:14.
3. Jer 1:5.
4. Se 1 Ne 2:2–3.
5. Ødelæggelsen af Salomos tempel, Jerusalems ødelæggelse og tilfangetagelsen af Judas stamme sker omkring år 586 f.Kr.
6. Jer 2:11, 13.
7. Jer 8:20. Jeremias nedskrev tidligere Herrens råb om omvendelse: »Mit indre, mit indre, jeg har veer!« (Jer 4:19) og bøn-faldt: »Se jer godt omkring, søg på torvene, om I kan finde nogen, en eneste, der over ret og søger sandhed, så vil jeg tilgive byen« (Jer 5:1).
8. Se Jer 31; 1 Ne 10:14.
9. Se 2 Kong 17:6; L&P 110:11.
10. TA 1:10; se også 2 Ne 10:22.
11. Russell M. Nelson, »The Book of Mormon and the Gathering of Israel«, tale holdt ved et seminar for nye missionspræsidenter, 26. juni 2013.
12. Guide til Skrifterne, »Israel«, scriptures.lds.org.
13. Om vore dage sagde Herren: »Og hele verden ligger i synd og stønner under mørke og under syndens trældom ... fordi de ikke kommer til mig« (L&P 84:49–50).
14. Uskyldige mennesker kan naturligvis også havne i fangenskab.
15. De doktrinære principper har ikke ændret sig, men trældommens, uidentifikations og ødelæggelsens forskellige afskyngninger accelerer i hidtil uset grad.
16. Dette blev på passende og humoristisk vis bemærket på forsiden af *New York Times Magazine* sidste år (8. apr. 2012) i omtalen

af afhængighedsskabende digitale spil. Der stod: »De dumme digitale spil supervanedannende, tidsrøvende, forholdsforlisende og hjernedøde kraft og tiltrækning.« Og med småt: (Ikke at vi ikke også elsker dem). Dette understreger på en sjov måde vigtigheden af at udøve visdom i brugen af vor tids teknologiske vidundere.

17. Et udbredt mantra i mange arbejdskulturer synes at være »Vi arbejder igennem, og vi fester igennem.« Selvom det er vigtigt at fremme fællesskabsfølelsen, så bliver det destruktivt, når det går ud over tiden med familien.
18. ApG 17:21; fremhævelse tilføjet.
19. Se Keli Goff, »Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce«, *Guardian*, 21. apr. 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, »Why Women Still Can't Have It All«, *The Atlantic*, 13. juni 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, »Can Women Have It All? When It Comes to Work and Family Life?«, *Deseret News*, 28. juni 2012, s. A3; Judith Warner, »The Midcareer Timeout (Is Over)«, *New York Times Magazine*, 11. aug. 2013, s. 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer og Mitchell McIvor, »When Leaning In Doesn't Pay Off«, *New York Times*, 11. aug. 2013, s. 12.
20. Kirken har opmuntret biskopråd til at støtte familier i at tilbringe mere tid med de unge mænd og unge piger og unge voksne. Biskoprådene er blevet opfordret til at uddelegere flere ansvar i menighedsrådene til Det Melkisedeske Præstedømmes kvorummer, organisationerne og til medlemmer, som har særlige evner for at bistå andre.
21. Se L&P 29:7.
22. L&P 45:71.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Præstedømmets kraft

Et menneske kan trække gardinerne fra, så det varme sollys kan strømme ind i et rum, men mennesket ejer ikke solen eller lyset eller varmen, den giver.

Præstedømmevelsignelser er for alle

Da børnene ved et nadvermøde forleden sang primarysangen »Kærlighed er her«, smilede alle anerkennende. En modig mor til fem lyttede opmærksomt til andet vers: »Jeg har et hjem, hvor hver en tid velsignes af præstedømmets flid.«¹ Hun tænkte trist: »Mine børn har aldrig haft sådant et hjem.«²

Mit budskab til denne trofaste kvinde og til alle andre er, at vi uanset vores situation til hver en tid kan »velsignes af præstedømmets flid«.

Sommetider associerer vi i for høj grad præstedømmets kraft med mændene i Kirken. Præstedømmet er Guds kraft og myndighed til frelse og velsignelse af alle – mænd, kvinder og børn.

Et menneske kan trække gardinerne fra, så det varme sollys kan strømme ind i et rum, men mennesket ejer ikke solen eller lyset eller varmen, den giver. Velsignelserne ved præstedømmet er uendeligt meget større end den, der bliver bedt om at administrere gaven.

At modtage velsignelser, kraften og løfterne i præstedømmet i dette og det tilkommende liv er et af jordelivets største muligheder og ansvar. Når vi er værdige, beriger præstedømmets

ordinancer vores liv på jorden og forbereder os på de storlåede løfter om den verden, der venter forude. Herren sagde: »Derfor tilkendes gives guddommelighedens kraft i dets ordinancer.«³

Der er nogle særlige velsignelser fra Gud til enhver værdig person, som bliver døbt, modtager Helligåndsgaven og regelmæssigt deltager i nadveren. Templet giver yderligere lys og styrke tillige med løftet om evigt liv.⁴

Alle ordinancer indbyder os til at styrke vores tro på Jesus Kristus og til at indgå og holde pagter med Gud. Når vi holder disse hellige pagter, modtager vi præstedømmets kraft og velsignelser.

Føler vi ikke denne kraft i præstedømmet i vores liv, og ser vi det ikke blandt de pagtsholdende medlemmer af Kirken? Vi ser den hos nye medlemmer, når de træder op af dåbens vande og føler sig tilgivet og rene. Vi ser vore børn og unge blive mere lydhøre over for Helligåndens tilskyndelser og vejledning. Vi ser templets ordinancer blive en ledestjerne af styrke og lys for retskafne mænd og kvinder over hele verden.

I denne sidste måned har jeg set et ungt par trække på den enorme kraft i tempelbeseglingens løfter, da deres lille dyrebare dreng døde knap en uge

gammel. Gennem præstedømmets ordinancer modtager vi trøst, styrke, beskyttelse, fred og evige løfter.⁵

Hvad vi ved om præstedømmet

Nogle spørger måske oprigtigt: »Hvis præstedømmets velsignelser er tilgængelige for alle, hvorfor administreres præstedømmets ordinancer så af mænd?«

Da en engel stillede Nefi spørgsmålet: »Forstår du Guds velvilje?« svarede Nefi ærligt: »Jeg ved, at han elsker sine børn; alligevel forstår jeg ikke betydningen af alting.«⁶

Når vi taler om præstedømmet, er der meget, vi ikke ved.

Alle er lige

Vi ved, at Gud elsker alle sine børn, og at der ikke er personanseelse hos ham. »Han afviser ingen, som kommer til ham ... mand [eller] kvinde ... alle er lige for Gud.«⁷

Lige så sikkert og vist, som vi ved, at Guds kærlighed er »lige« for sine sønner og døtre, ved vi også, at han ikke har skabt mænd og kvinder helt ens. Vi ved, at køn er et fundamentalt særkende ved både vores jordiske og evige identitet og formål. Begge køn har fået hellige ansvar.⁸

Fra begyndelsen

Vi ved, at Herren fra begyndelsen fastlagde, hvordan hans præstedømme skulle administreres. »Præstedømmet blev først givet til Adam.«⁹ Noa, Abraham og Moses administrerede alle præstedømmets ordinancer. Jesus Kristus var og er den store højpræst. Han kaldte apostle. Han sagde: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer.«¹⁰ I vor tid har Gud også udsendt himmelske budbringere. Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes gengav præstedømmet til jorden gennem profeten Joseph.¹¹

Det er sådan, vor himmelske Fader har forvaltet sit præstedømme.¹²

Mange gaver fra Gud

Vi ved, at kraften i det hellige præstedømme ikke virker uafhængigt af tro, Helligånden og åndelige gaver. Skriften advarer: Forkast ikke »Guds gaver, for de er mange ... Og der er forskellige måder, hvorpå disse gaver bliver givet, men det er den samme Gud, som virker i ... [dem] alle.«¹³

Værdighed

Vi ved, at værdighed er afgørende for at udføre og modtage præstedømmets ordinancer. Søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har sagt: »Retskaffenhed er den kvalificerende kraft til at invitere præstedømmets kraft ind i vores liv.«¹⁴

Tænk fx på, hvordan pornografi fejrer som en pest over hele verden.

Herrens standard for værdighed tillader ikke pornografi blandt dem, som forretter præstedømmets ordinancer. Frelseren har sagt:

»Omvend jer ... fra jeres hemmelige vederstyggeligheder.«¹⁵

»Øjet er legemets lys ... men er dit øje mat, er hele dit legeme mørkt.«¹⁶

»Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte.«¹⁷

Uværdig forrettelse af nadveren, velsignelse af de syge eller deltagelse i andre præstedømmeordinancer er, som ældste David A. Bednar har udtrykt det, at tage Herrens navn forfængeligt.¹⁸ Hvis man er uværdig, bør man trække sig tilbage og ikke udføre præstedømmets ordinancer, bønsumt henvende sig til sin biskop som det første skridt i omvendelsen og vende tilbage til at holde befalingerne.

Ydmyghed

En anden ting, vi ved, er, at præstedømmets velsignelser er talrige i familier, hvor en retskaffen mor og far er forenede om at vejlede deres børn. Men vi ved også, at Gud ivrigt sørger for de samme velsignelser i mange andre situationer.¹⁹

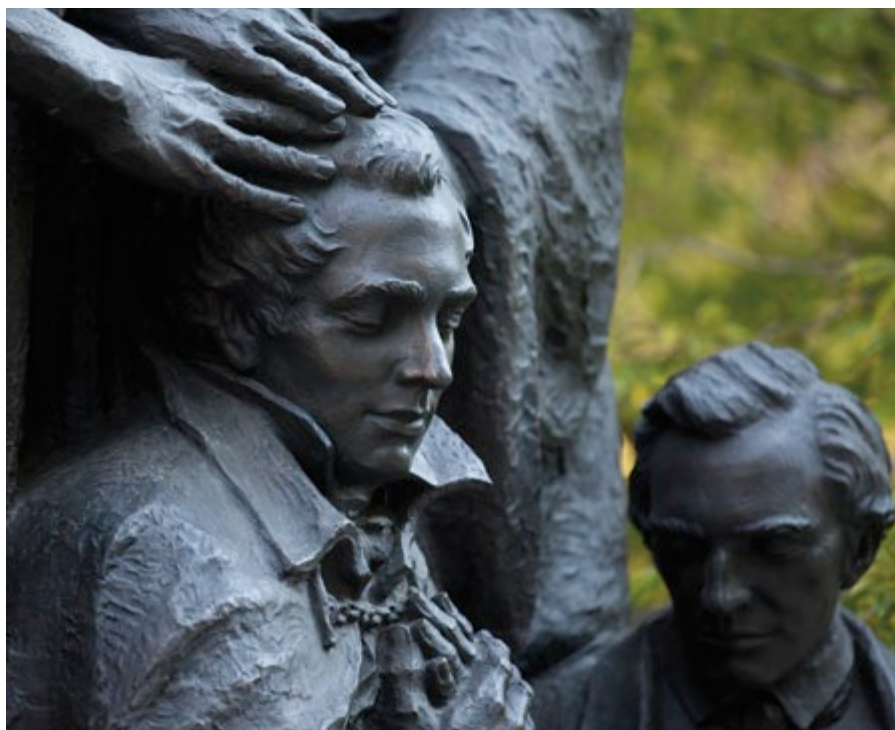
En mor, der både stod med det åndelige og timelige ansvar for sin familie, forklarede følelsesladet, at det krævede ydmyghed at ringe til sine hjemmelærere og bede dem om at velsigne hendes børn. Men hun tilføjede indsigtfuldt, at det ikke krævede større ydmyghed af hende end det gjorde af hendes hjemmelærere, som skulle forberede sig på at velsigne hendes barn.²⁰

Præstedømmets nøgler

Vi ved, at præstedømmets nøgler, som medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum bærer, leder Herrens værk på jorden. Stavspræsidenter og biskopper tildeles specifikke præstedømmenøgler, der svarer til deres geografiske ansvar. De kalder mænd og kvinder ved åbenbaring, som opretholdes og indsættes til at udøve deres delegerede myndighed til at undervise og tjene.²¹

Selvom der er meget, vi ved om præstedømmet, så har vi ikke altid med vore menneskelige øjne en fuldstændig forståelse af, hvordan Gud arbejder. Men hans kærlige påmindelse: »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje,«²² forsikrer os om, at vi med tiden og med et evigt perspektiv vil kunne se tingene, »som de virkelig er,«²³ og forstå hans fuldkomne kærlighed.

Vi tjener alle villigt. Nogle gange føler vi os knap nok brugt i vores kaldelse og ønsker, at vi blev bedt om at

gøre mere. Andre gange er vi taknemlige, når det er tid til at blive afløst. Vi bestemmer ikke de kaldelser, vi modtager.²⁴ Jeg lærte denne lektion tidligt i mit ægteskab. Som nygifte boede min hustru, Kathy, og jeg i Florida. En søndag forklarede en rådgiver i stavspræsidentskabet mig, at de havde følt sig tilskyndede til at kalde Kathy som lærer til morgen-seminar.

»Hvordan skal det lade sig gøre?« spurgte jeg. »Vi har små børn. Seminar begynder kl. fem og jeg er Unge Mænds præsident i menigheden.«

Rådgiveren smilede og sagde. »Det ordner sig, bror Andersen. Vi kalder hende og afløser dig.«

Og det er det, der skete.

Kvindens bidrag

I livet, ægteskabet og opbyggelsen af Guds rige er det altafgørende at spørge om og lytte til de tanker og bekymringer, en kvinde giver udtryk for.

For tyve år siden omtalte ældste M. Russell Ballard en samtale, han havde haft med Hjælpeforeningens hovedpræsident. Der dukkede et spørgsmål op om at styrke

værdigheden blandt de unge, som forbereder sig på at tage på mission. Søster Elaine Jack sagde med et smil: »Ældste Ballard, du er jo godt klar over, at kvinderne i Kirken kan have nogle gode forslag ... hvis de bliver spurgt. Vi *er* trods alt ... deres mødre!«²⁵

Præsident Thomas S. Monson har livslang erfaring med at spørge ind til og besvare kvinders bekymringer. Den kvinde, der har påvirket ham mest, er søster Frances Monson. Vi savner hende meget. Præsident Monson mindede også i torsdags generalautoriteterne om, hvor meget han lærte af de 84 enker i sin menighed. De påvirkede i høj grad hans embede som biskop og hele hans liv.

Derfor er det ikke overraskende, at der før præsident Monsons beslutning

om at ændre alderskravet for missionærer var mange drøftelser med hovedpræsidentskaberne for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary.

Biskopper, hvis I følger præsident Monsons eksempel, vil I endnu mere føle Herrens vejledende hånd velsigne jer i jeres hellige virke.

Vi boede adskillige år i Brasilien. Kort tid efter vi ankom, traf jeg Adelson Parrella, der tjente som halvfjerdser, og hans bror, Adilson, der tjente i vores stavspræsidentskab. Jeg mødte senere deres bror, Adalton, der tjente som stavspræsident i Florianopolis, og endnu en bror, Adelmo, der tjente som biskop. Jeg blev imponeret af disse brødres tro, og jeg spurgte til deres forældre.

Familien var blevet døbt i Santos i Brasilien 42 år tidligere. Adilson Parrella fortalte: »Til at begynde med syntes far meget begejstret over at være medlem af Kirken. Men hurtigt blev han mindre aktiv og bad min mor om ikke at gå i kirke.«

Adilson fortalte mig, at hans mor syede tøj til naboerne for at betale for børnenes busbillet til kirken. De fire små drenge gik mere end to kilometer

Vany Parrella

til en anden by, hvor de tog en bus i 45 minutter og gik så yderligere 20 minutter til kirkebygningen.

Selvom søster Parrella ikke kunne tage med sine børn i kirke, læste hun skrifterne med sine sønner og døtre, underviste dem i evangeliet og bad med dem. Deres ydmyge hjem var fuld af velsignelserne ved præstedømmets kraft. De små drenge voksede op, tog på mission, fik sig en uddannelse og blev gift i templet. Præstedømmets velsignelser fyldte deres hjem.

Mange år senere tog søster Vany Parrella, der nu var enlig, i templet og fik sin begavelse og senere tjente hun på tre missioner i Brasilien. Nu er hun 84 år gammel og hendes tro velsigner stadig hendes efterkommere.

Vidnesbyrd og løfte

Kraften ved Guds hellige præstedømme findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vidner om, at når I værdigt deltager i præstedømmets ordinancer, vil Herren give jer større styrke, fred og evigt perspektiv. Uanset hvilken situation I står i, vil jeres hjem blive velsignet af styrken i præstedømmets kraft, og jeres nære

og kære vil få et større ønske om få disse velsignelser selv.

Må vi som mænd og kvinder, Guds sønner og døtre, sammen gå fremad. Dette er vores mulighed, vores ansvar og vores velsignelse. Det er vores skæbne – at berede Guds rige til Frelserens genkomst. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Kærlighed er her«, *Børnenes sangbog*, s. 102.
2. Personlig e-mail, 5. aug. 2013.
3. L&P 84:20.
4. Se L&P 138:37, 51.
5. Se L&P 84:35; 109:22.
6. 1 Ne 11:16–17.
7. 2 Ne 26:33.
8. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007), s. 104; se også L&P 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, »Det lærte vi af Eva«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 80–83.
10. Joh 15:16.
11. Se JS-H 1:72; se også L&P 13; 27.
12. Se M. Russell Ballard, »Let Us Think Straight«, foredrag fra uddannelsesuge på BYU, 20. aug. 2013; speeches.byu.edu. Ældste Ballard forklarer: »Hvorfor bliver mænd ordineret til embeder i præstedømmet, når kvinder ikke gør? Præsident Gordon B. Hinckley forklarede, at det var Herren og ikke mennesket, som fastslog, at mændene i hans kirke skulle bære præstedømmet, og det var også

Herren, som gav kvinderne »evnerne til at komplettere denne store og vidunderlige organisation, som er Guds kirke og rige« (»Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 67). Når alt er sagt og gjort, har Herren ikke afsløret, hvorfor han har organiseret sin kirke, som han har.«

13. Moro 10:8.
14. Linda K. Burton, »Priesthood: A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children«, tale ved kvindekongressen på Brigham Young University, 3. maj 2013, ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
15. 3 Ne 30:2.
16. Matt 6:22–23.
17. Matt 5:28; se også Alma 39:9. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Pornografi er særlig skadeligt og vanedannende. En nysgerrig kiggen i pornografiske materialer kan blive en vane, der tager magten fra en, og fører til stadig værre materialer og endelig til seksuel overtrædelse. Undgå for enhver pris pornografi« (»Forberedelse bringer velsignelser«, *Liahona*, maj 2010, s. 65).
- »Det er ganske alarmerende ... med rapporter om en række personer, som bruger internettet til onde og nedværdigende formål, hvor pornografi er det mest set af disse formål. Mine brødre og søstre, indblanding i noget sådant vil bogstaveligt talt ødelægge sjælen. Vær stærke. Vær rene. Undgå for enhver pris sådant et nedværdigende og ødelæggende indhold – hvor det end måtte være! Jeg understøtter denne advarsel til alle, hvor som helst« (»Til vi ses igen«, *Liahona*, maj 2009, s. 113).
- »Undgå alt, som har lighed med pornografi. Det gør ånden ufølsom og nedbryder samvittigheden. I L&P får vi at vide, at »det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, og er mørke: [L&P 50:23]« (»Tro mod sandheden«, *Liahona*, maj 2006, s. 19).
18. Se David A. Bednar, *Act in Doctrine*, 2012, s. 53.
19. Se Dallin H. Oaks, »Præstedømmemyndighed i familien og i Kirken«, *Liahona*, nov. 2005, s. 24–27.
20. Personlig e-mail, 5. aug. 2013; se Jak 5:14.
21. Se Hebr 5:4.
22. Es 55:8.
23. Jakob 4:13.
24. Se L&P 81:4–5. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Jeres forpligtelse er lige så stor på jeres ansvarsområde, som min forpligtelse er på mit område. Ingen kaldelse i denne kirke er lille eller uden betydning« (»Dette er mesterens værk«, *Stjernen*, juli 1995, s. 72).
25. M. Russell Ballard, »Styrken i råd«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 73.

David M. McConkie

Førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Undervis med Guds kraft og myndighed

Herren har sørget for en måde, hvorpå enhver værdig sidste dages hellig kan undervise på Frelserens vis.

Vi er usigeligt taknemlige for lærerne rundt om i Kirken. Vi elsker jer og har stor tillid til jer. I er et af de store mirakler i det givne evangelium.

Der er faktisk en hemmelighed i forbindelse med at blive dygtig til at undervise i evangeliet, til at undervise med Guds kraft og myndighed. Jeg bruger ordet *hemmelighed*, fordi en lærers dygtighed afhænger af principper, som kun kan forstås af dem, der har et vidnesbyrd om det, der fandt sted en smuk, klar morgen i begyndelsen af foråret 1820.

Himlene blev åbnet som svar på en 14 år gammel drengs ydmyge bøn. Gud, den evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig og talte til profeten Joseph Smith. Den længe ventede genoprettelse af alle ting var påbegyndt, og princippet om åbenbaring blev for evigt befæstet i vores uddeling. Josephs budskab og vores budskab til verden kan opsummeres i to ord: »Gud taler«. Han talte fordums, han talte til Joseph, og han vil tale til jer. Det er det, der adskiller jer fra alle andre lærere i verden. Der er derfor, I ikke vil lide nederlag.

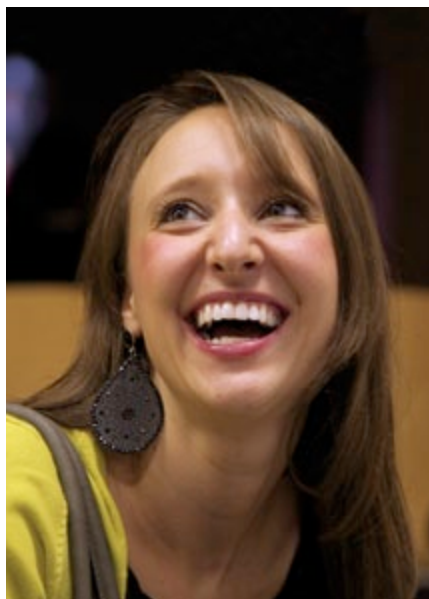
I er blevet kaldet ved profetiens og

åbenbaringens ånd og er blevet indsat ved præstedømmets myndighed. Hvad betyder det?

Det betyder først og fremmest, at I er ude i Herrens ærinde. I er hans repræsentanter, og I er bemyndiget og har fået til opgave at repræsentere ham og handle på hans vegne. Som hans repræsentanter er I berettiget til hans hjælp. I må spørge jer selv: »Hvad ville Frelseren sige, hvis han underviste min klasse i dag, og hvordan ville han sige det?« I skal gøre det samme.

Dette ansvar kan måske gøre, at nogle føler sig utilstrækkelige eller

Rom

endog lidt bange. Stien er ikke svær at følge. Herren har sørget for en måde, hvorpå enhver værdig sidste dages hellig kan undervise på Frelserens vis.

For det andet er I kaldet til at forkynde Jesu Kristi evangelium. I må ikke undervise i jeres egne ideer eller filosofier, end ikke iblandet hellig skrift. Evangeliet er »Guds kraft til frelse«,¹ og det er kun gennem evangeliet, at vi bliver frelst.

For det tredje er I blevet befalet at undervise i evangeliets principper, som de står i Kirkens standardværker, undervise om de nutidige apostles og profeters ord og at undervise i det, som Helligånden tilskynder jer til.

Hvor begynder vi så?

Først og fremmest er det vores ansvar at leve på en sådan måde, at vi kan have Helligånden som vores vejleder og ledsager. Da Hyrum Smith ønskede at blive involveret i dette sidste dages værk, sagde Herren: »Se, det er din gerning: at holde mine befalinger, ja, af al din kraft, hele dit sind og hele din styrke.«² Det er udgangspunktet. Det råd Herren gav Hyrum, er det samme råd, som han har givet de hellige til alle tider.

Det Første Præsidentskab har sagt dette til lærerne i dag: »Det vigtigste i jeres tjeneste bliver jeres egen daglige åndelige forberedelse, deriblandt bøn, skriftstudium og lydighed mod befalingerne. Vi opfordrer jer til at vie jer til at efterleve evangeliet med større inspiration end før.«³

Det er værd at lægge mærke til, at Det Første Præsidentskab ikke sagde, at det vigtigste i jeres tjeneste er at forberede jeres lektion grundigt eller at mestre forskellige undervisningsteknikker. Selvfølgelig skal I forberede jer flittigt til hver lektion og stræbe efter at lære, hvordan I kan undervise, så I kan hjælpe jeres elever til at udøve deres handlefrihed og åbne

Arraiján i Panama

deres hjerte for evangeliet, men den vigtigste del af jeres tjeneste er jeres personlige og åndelige forberedelse. Når I følger det råd, har Det Første Præsidentskab lovet: »Helligånden [vil hjælpe] dig til at vide, hvad du skal gøre. Dit eget vidnesbyrd vokser, din omvendelse bliver mere omfattende, og du bliver styrket til at møde livets udfordringer.«⁴

Hvilke større velsignelser kan en lærer ønske sig?

Derpå har Herren befalet os, at før vi søger at kundgøre hans ord, skal vi først søge at få det.⁵ I må blive mænd og kvinder med en sund forståelse ved flittigt at studere skrifterne og ved at gemme dem i hjertet. Derpå vil Herren, når I beder om hans hjælp, velsigne jer med sin Ånd og sit ord. I vil have Guds kraft til at overbevise menneskene.

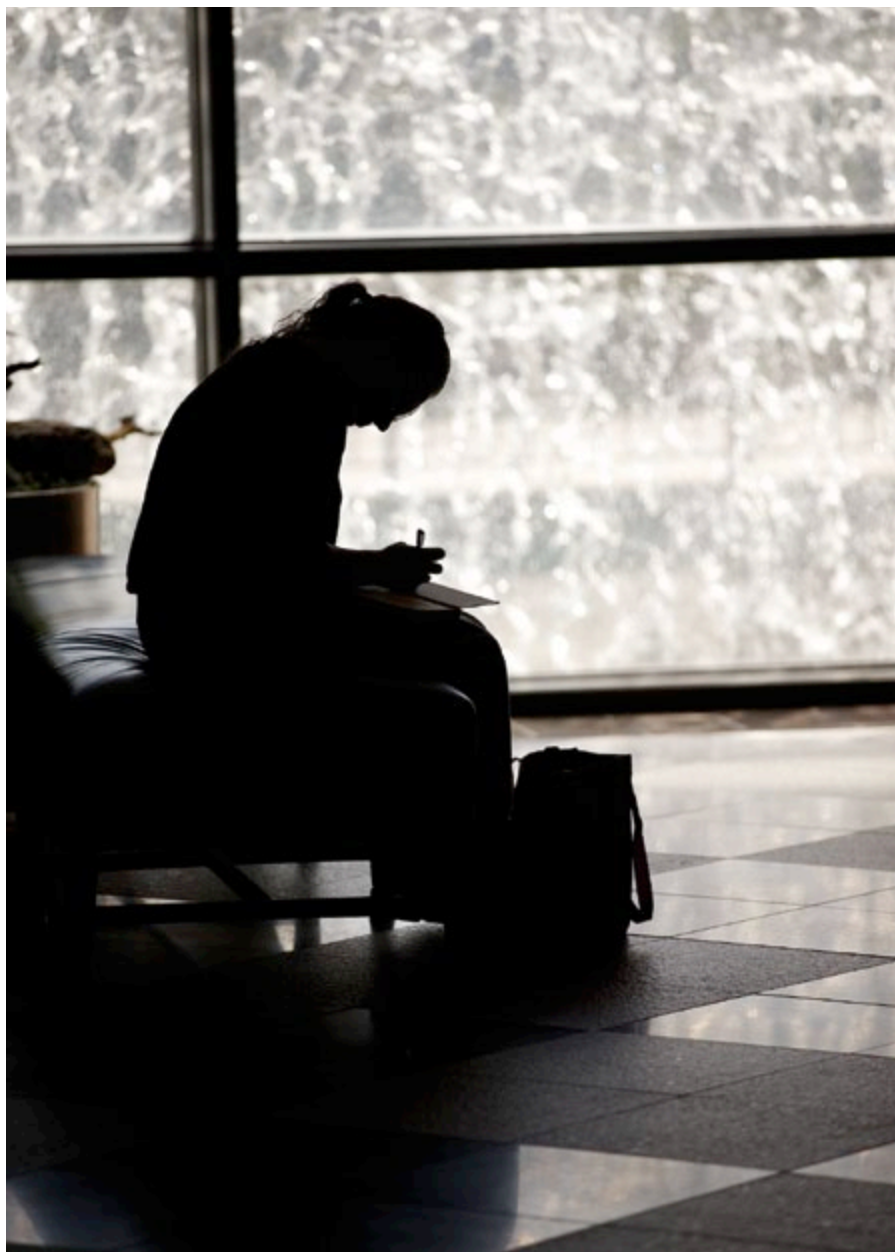
Paulus fortæller os, at evangeliet kommer til mennesker på to måder; med ord og med kraft.⁶ Evangeliets ord er skrevet i skrifterne, og vi kan få ordet ved flittigt studium. Evangeliets kraft kommer til dem, der lever på en sådan måde, at Helligånden er deres ledsager, og som følger de tilskyndelser, de modtager. Nogle fokuserer kun på at få ordet, og de bliver eksperter i at videregive informationen. Andre forsømmer deres forberedelse og håber, at Herren i sin godhed på en eller anden måde vil hjælpe dem til at komme igennem klassen. Man kan ikke forvente, at Ånden vil hjælpe os med at huske skriftsteder og principper, som vi ikke har studeret eller overvejet. For at være en dygtig underviser i evangeliet skal I have både evangeliets ord og kraft i jeres liv.

Alma forstod disse principper, da han frydede sig over Mosijas sønner, og hvordan de underviste med Guds kraft og myndighed. Vi læser:

»De var mænd med en sund forståelse, og de havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de ... åbenbarelsens ånd.«⁷

Dernæst må I lære at lytte. Ældste Jeffrey R. Holland underviste missionærerne om dette princip. Jeg citerer fra ældste Hollands tale, men har taget mig den frihed at erstatte ordene *missionærer* og *undersøgere* med henholdsvis *lærere* og *elev*. »Underviseres største ansvar er at lytte til Ånden, og lige derefter er det at lytte til eleven ... Hvis vi lytter med åndelige ører ... så vil *vore elever*

ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige.⁹ Når det sker, så vil I høre jer selv sige noget, som I ikke havde planlagt at sige. Hvis I derfor er opmærksomme, så vil I lære noget af det, som I siger, når I underviser. Præsident Marion G. Romney har sagt: »Jeg ved altid, hvornår jeg taler under Helligåndens indflydelse, fordi så lærer jeg altid noget af det, jeg har sagt.«¹⁰ Husk at en underviser også er en elev.

Endelig må I stå som uafhængige vidner om det, I underviser om, og ikke blot være et ekko af ordene i kursushæftet eller andres tanker. Når I tager for jer af Kristi ord og stræber efter at efterleve evangeliet i større grad end nogensinde før, vil Helligånden tilkendegive for jer, at det, I underviser i, er sandt. Det er åbenbarelsens ånd, og den samme ånd vil bringe jeres budskab ind i hjertet hos dem, der ønsker og er villige til at modtage det.

Lad os nu slutte, hvor vi begyndte – i den hellige lund. På grund af det, der skete der den skønne forårmorgen for ikke så længe siden, har I ret til at undervise med Guds kraft og myndighed. Om dette bærer jeg mit højtidelige og uafhængige vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

fortælle os, hvilke lektioner de har brug for at høre.«

Ældste Holland fortsætter: »Det er en kendsgerning, at undervisere stadig er fokuserede på at holde nemme, ofte gentagne lektioner, snarere end at fokusere på deres elever som enkeltpersoner.»⁸

Når I har forberedt jer selv og jeres lektion så godt, I kan, må I være villige til at give slip. Når de stille tilskyndelser fra Helligånden kommer, så må I have mod til at lægge jeres plan og jeres noter til side og gå derhen, hvor disse tilskyndelser fører jer. Når I gør det, så bliver den lektion, som I

fremlægger, ikke jeres lektion, men i stedet Frelserens lektion.

Når I vier jer til at efterleve evangeliet med større forsæt end nogensinde før, studerer skrifterne og gemmer dem i hjertet, så vil den samme Helligånd, der forud åbenbarede disse ord til apostlene og profeterne, vidne for jer om deres sandhed. Det vil sige, at Helligånden atter vil åbenbare dem for jer. Når det sker, så bliver de ord, som I læser, ikke blot Nefis eller Paulus' eller Almas ord, men de bliver jeres ord. Når I derfor underviser, så vil Helligånden kunne minde jer om alt. »For det skal blive givet jer i samme stund,

NOTER

1. Rom 1:16.
2. L&P 11:20.
3. Det Første Præsidentskab, i *Undervisning i evangeliet på Frelserens måde: En introduktion til Kom og følg mig: Undervisningsmateriale for unge*, 2012, s. 2.
4. Det Første Præsidentskab, i *Undervisning i evangeliet på Frelserens måde*, s. 2.
5. Se L&P 11:21.
6. Se 1 Thess 1:5.
7. Alma 17:2–3.
8. Jeffrey R. Holland, »The Divine Commission«, tale holdt ved seminar for nye missionspræsidenter, 26. juni 2009, s. 7, 8, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City; fremhævelse i original.
9. L&P 100:6.
10. Marion G. Romney, i Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently*, 1975, s. 304.

Ældste Kevin S. Hamilton
De Halvfjerds

Hold bestandigt fast

Må vi bestandigt holde fast i jernstangen, der leder til vor himmelske Faders nærhed.

Min far kunne huske den dag, ja selve tidspunktet for, hvornår hans familie – med far, mor og fire børn – forlod Kirken, og hvoraf flere aldrig vendte tilbage igen i dette liv. Han var 13 år gammel, diakon, og dengang deltog familierne i Søndags-skolen om formiddagen og i nadver-mødet om eftermiddagen. På en smuk forårsdag, efter at være vendt hjem efter søndagens møder om formiddagen og under familiefrokosten, vendte hans mor sig mod hans far og spurgte: »Nåh, min skat, synes du, vi skal tage til nadvermødet i eftermiddag, eller skal vi som familie køre en tur sammen på landet?»

Tanken om, at der var et alternativ til nadvermødet, havde aldrig strejft min far, men han og hans tre teenage-søskende satte sig alle op og lyttede opmærksomt. Den søndagstur på landet den eftermiddag var sandsynligvis en dejlig familieaktivitet, men den lille beslutning blev starten på en ny retning, som i sidste ende førte hans familie væk fra Kirken med dens sikkerhed og velsignelser og ind på en anden sti.

Som en lektie for dem i vor tid, som kunne føle sig fristet til at vælge en anden sti, fortalte profeten Lehi fra Mormons Bog om en åbenbaring, hvor han så »utallige skarer af folk,

hvoraf mange trængte sig frem for at komme til stien, som førte til det træ, som [han] stod ved.

Og ... de kom hen og begyndte at følge stien, som førte til træet.

Og ... der opstod en tåge af mørke ... således at de, der var begyndt at følge stien, for vild, så de kom bort og forsvandt.«¹

Lehi så derpå en anden gruppe, der »trængte sig frem, og de kom hen og fik fat i enden af jernstangen, og de trængte sig frem gennem tågen af mørke, idet de klamrede sig til jernstangen, lige til de kom hen og spiste af træets frugt.« Men desværre »efter at de havde spist af træets frugt, kastede de blikket rundt omkring, som om de skammede sig« på grund af dem, der stod i en »stor og rummelig bygning«, som om »de spottede og pegede fingre ad dem, der var nået frem til og spiste af frugten.« Disse mennesker »faldt fra, ind på forbudne stier, og blev væk.«² De var ikke i stand til, eller måske ikke villige til, at holde ud til enden.

Der var dog en tredje gruppe, som ikke blot nåede frem til livets træ, men de faldt heller ikke fra bagefter. Om disse siger skriften, at de trængte sig »frem, idet de *bestandigt holdt fast* ved jernstangen, indtil de nåede frem og faldt ned og spiste af træets frugt.«³ For denne gruppe mennesker

repræsenterede jernstangen den eneste sikkerhed og tryghed, som de kunne finde, og de holdt bestandigt fast; de nægtede at give slip, selv for noget så enkelt som en søndagstur på landet.

Om denne gruppe mennesker har ældste David A. Bednar sagt: »De centrale ord i dette vers er »bestandigt holdt fast« ved jernstangen ... Måske læste denne tredje gruppe *uophørligt* og studerede og granskede Kristi ord ... Dette er gruppen, som I og jeg skal stræbe efter at slutte os til.«⁴

De af os, der er medlemmer af Guds kirke i dag, har indgået pagter om at følge Jesus Kristus og adlyde Guds befalinger. Ved dåben indgik vi pagt om at stå som Frelserens vidner,⁵ bistå de svage og dem i nød,⁶ holde Guds befalinger og omvende os, når

det er nødvendigt. For som apostlen Paulus sagde: »For alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud.«⁷

Hver uge har vi mulighed for at tage del i nadvermødet, hvor vi kan forny disse pagter ved at tage nadverens brød og vand. Denne enkle handling gør, at vi igen kan forpligte os til at følge Jesus Kristus og omvende os, når vi fejler. Til gengæld lover Gud os sin Ånd, som vejleder og beskytter os.

Vore missionærer underviser ud fra *Forkynd mit evangelium* om, at åbenbaring og vidnesbyrd kommer, når vi kommer til vore søndagsmøder: »Vi styrker hinanden ved at komme til Kirkens møder og tilbede sammen. Vi får ny styrke ved at være sammen med venner og familie. Vores tro styrkes, når vi studerer skrifterne og lærer mere om det gængivne evangelium.«⁸

Man kunne måske spørge, hvorfor vi har tre adskilte møder om søndagen, og hvad behovet for dem hver især er. Lad os kort se på disse tre møder:

- Nadvermødet giver os mulighed for at tage del i nadveren. Vi fornyer vore pagter, modtager et større mål af Helligånden, og får desuden den velsignelse at blive instrueret og opløftet af Helligånden.
- Søndagsskolen lader os »undervise hinanden i rigets lære«,⁹ så vi alle kan blive »opbygget og [fryde os] sammen.«¹⁰ Der kommer stor styrke og fred, efterhånden som vi forstår det gængivne evangeliums læresætninger.
- Præstedømmemøderne er en stund, hvor både voksne og unge mænd lærer »[deres] pligt«¹¹ og bliver »mere fuldkomment ... undervist.«¹² Hjælpeforeningens møder giver Kirkens kvinder mulighed for at »styrke deres tro ... styrke [deres] [familie og hjem] samt hjælpe de trængende.«¹³

På samme måde har vore unge piger og børnene deres egne møder og klasser, hvor de bliver undervist i

evangeliet, idet de forbereder sig på de vigtige ansvar, som de senere får. Ved hvert af disse unikke møder, der er forbundet med hinanden, lærer vi om evangeliets grundsætninger, vi føler Ånden og tjener hinanden. Selv om der kan være undtagelser på grund af afstande, rejseomkostninger eller helbredsmæssige årsager, bør vi stræbe efter at tage del i alle vore søndagsmøder. Jeg lover, at der kommer velsignelser i form af stor glæde og fred ved deltagelse i de tre timers søndagsmøder.

Vore familie har forpligtet sig til at overvære alle søndagens møder. Vi synes, at det styrker vores tro og øger vores forståelse af evangeliet. Vi har lært, at vi har det godt med vores beslutning om at deltage i vore kirkemøder, især når vi vender hjem og fortsat overholder sabbatten. Selv når vi er på ferie eller på rejse, deltager vi i alle søndagsmøderne. En af vore døtre skrev for nylig hjem for at fortælle, at hun havde været i kirke i

en by, hvor hun var på gennemrejse og tilføjede: »Jo, far, jeg var til alle tre søndagsmøder.« Vi ved, at hun blev velsignet for denne retskafne beslutning.

Vi har hver især mange valg, der skal træffes med hensyn til vores overholdelse af sabbatten. Der vil altid være en »god« aktivitet, som kan og bør ofres til fordel for det bedre valg om at tage del i Kirkens møder. Dette er faktisk en af de måder, hvorpå modstanderen »narrer ... [vores] sjæl og fører [os] omhyggeligt [væk].«¹⁴ Han bruger »gode« aktiviteter, som erstatninger for aktiviteter, der er »bedre« eller måske endda »bedst«.¹⁵

Bestandigt at holde fast i jernstangen betyder, at vi, når det overhovedet er muligt, overværer vore søndagsmøder: Nadvermødet, Søndagsskolen og præstedømmets eller Hjælpeforeningens møde. Vore børn og unge tager del i deres pågældende møder i Primary, Unge Mænd og Unge Piger. Vi bør aldrig vælge og vrage imellem, hvilke møder vi gerne vil deltage i. Vi holder helt enkelt fast i Guds ord ved at gå i kirke og deltage i vore møder på sabbatten.

Bestandigt at holde fast i jernstangen betyder, at vi stræber efter at holde alle Guds befalinger, at vi dagligt beder vore personlige bønner og familiebønner og studerer skriften.

Bestandigt at holde fast er en del af Kristi lære, som vi finder den i Mormons Bog. Nemlig at vi udøver tro på Jesus Kristus, omvender os fra vore synder, forandrer vores hjerte og følger ham ned i dåbens vande og modtager Helligåndens bekræftende gave, der tjener som vejleder og trøster. Og dernæst, som Nefi forklarede, »trænger [vi os] frem, idet [vi] tager for os af Kristi ord,« indtil livets ende.¹⁶

Mine brødre og søstre, vi er et pagtsfolk. Vi indgår og holder villigt pagter, og det forjættende løfte er, at vi vil modtage »alt det, som ... Faderen har.«¹⁷ Idet vi bestandigt holder fast i jernstangen ved at holde vore pagter, vil vi blive styrket til at modstå verdens fristelser og farer. Vi vil blive i stand til at navigere rundt i dette jordiske liv med alle dets udfordringer, indtil vi rent faktisk når træet, hvis frugt er »yderst dyrebar og yderst ønskværdig, mere end alle andre.«¹⁸

Min far var så heldig at blive gift med en god kvinde, der opmuntrede ham til at vende tilbage til sin ungdoms kirke og igen gå fremad på den vej. Deres trofasthed har velsignet alle deres børn, den næste generation af børnebørn og nu oldebørn.

Præcis som den enkle beslutning om at deltage eller ikke at deltage i søndagens møder gjorde en afgørende forskel i mine bedsteforældres familie, vil vore daglige beslutninger påvirke vores liv på betydningsfuld vis. En tilsyneladende lille beslutning om at deltage eller ikke at deltage til

nadvermødet kan få langtrækkende, ja, endog evige konsekvenser.

Må vi vælge at være omhyggelige og opnå de store velsignelser og den beskyttelse, der kommer af at samles og holde pagterne. Må vi bestandigt holde fast i jernstangen, der leder til vor himmelske Faders nærhed. Det er min bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Ne 8:21–23.
2. 1 Ne 8:24–28.
3. 1 Ne 8:30; fremhævelse tilføjet.
4. David A. Bednar, »Et reservoir af levende vand«, CES-foredrag for unge voksne, 4. feb. 2007, s. 8–9; speeches.byu.edu.
5. Se Mosi 18:9.
6. Se L&P 81:5.
7. Rom 3:23.
8. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 74.
9. L&P 88:77.
10. L&P 50:22.
11. L&P 107:99.
12. L&P 88:78.
13. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.1.1.
14. 2 Ne 28:21.
15. Se Dallin H. Oaks, »God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104–108.
16. 2 Ne 31:20.
17. L&P 84:38.
18. 1 Ne 15:36.

Ældste Adrián Ochoa
De Halvfjerds

Se op

Nu er tiden inde til at se hen til kilden for al sandhed og sikre os, at vore vidnesbyrd er stærke.

Da jeg var 8 år, blev mine to fætre og jeg sendt til en nærliggende by for at hente varer til de næste 15 dage. Når jeg ser tilbage, forundres jeg over den tillid, min bedstemor og min tante og onkel viste os. Himlen den morgen var lys og skinnende, da vi drog af sted med vores lille karavane på tre heste.

Midt på prærien fik vi den geniale idé at stå af hesten og spille med kugler. Så det gjorde vi – i meget lang tid. Vi var så opslugt af vores leg, at vi ikke så »tidernes tegn« over vores hoved, hvor mørke skyer begyndte at dække himlen. Da vi indså, hvad der var ved at ske, havde vi ikke engang tid til at stige på vores hest. Den tunge regn faldt hårdt på os, og hagl ramte vores ansigt, så det eneste, der faldt os ind, var at tage sadlerne af hestene og søge ly under sadeltæpperne.

Våde og kolde fortsatte vi vores tur uden heste og prøvede nu at bevæge os så hurtigt, vi kunne. Da vi nåede vores bestemmelsessted, så vi, at den brede vej, der gik ind til byen, var oversvømmet og var som en flod, der styrede lige imod os. Nu var vores eneste valg at smide vore tæpper og klatre over pigtrådshegnet, der omringede byen. Det var sent om aftenen, da vi trætte, ømme og gennemblødte

søgte ly i det første hus, vi så på vej ind i byen. Den gode, unge familie tørrede os, gav os lækre burritos med bønner og lagde os i seng i vores eget værelse. Vi opdagede hurtigt, at værelset havde et glat jordgulv, så vi fik endnu en genial idé. Vi tegnede en cirkel på gulvet og fortsatte vores spil med kugler, indtil vi faldt i søvn på gulvet.

Som børn tænkte vi kun på os selv. Vi tænkte aldrig på de kære, som desperate ledte efter os derhjemme – hvis vi havde, ville vi aldrig have forsinket vores tur med en så unyttig leg. Havde vi været klogere, ville vi have set op på himlen, set skyerne forme sig og skyndt os for at undgå uvejret. Nu hvor jeg har en smule mere erfaring, siger jeg altid til mig selv: »Glem ikke at se op.«

Min oplevelse med mine fætre lærte mig at være opmærksom på vores tids tegn. Vi lever i de stormfulde, farefulde dage, som Paulus beskrev: »For da vil mennesker blive egenkærlige ... ulydige mod deres forældre, utaknemlige, spottere ... sladderagtige, umådeholdne ... de vil elske nydelser højere end Gud« (2 Tim 3:2–4).

Om disse tider har ældste Dallin H. Oaks udtalt: »Vi må forberede os både timeligt og åndeligt ... Og den

forberedelse, som vi med størst sandsynlighed forsømmer er den, som ikke er så synlig, men som er noget vanskeliggere – den åndelige« (»Forberedelse til Kristi andet komme«, *Liahona*, maj 2004, s. 9). Med andre ord, glem ikke at se op.

I lyset af det uopsættelige behov for åndelig forberedelse i en farefuld tid vil jeg gerne komme med en advarsel angående ét af tidernes store tegn. På grund af mit erhverv er jeg på forkant med teknologien, så jeg kan se den værdi, den har, især med hensyn til kommunikation. Vi har nu så meget information tilgængelig for os. Men internettet er også fyldt med meget, der er beskidt og vildledende. Teknologien har øget vores ytringsfrihed, men den har også givet ukvalificerede bloggere falsk troværdighed baseret på antal af læsere. Det er derfor, at vi nu mere end nogensinde før må huske på dette evige princip: »I kan altså kende dem på deres frugter« (Matt 7:20).

Jeg vil især gerne advare jer imod at se beskidte billeder eller at bruge tid på falske anklager mod Kristus eller profeten Joseph Smith. Begge handlinger har samme konsekvens: Man mister Helligånden og hans beskyttende og støttende kraft. Moralsk fordærv og ulykke er altid en følge.

Mine kære søstre og brødre, hvis I nogensinde støder på noget, der får jer til at tvivle på jeres vidnesbyrd om evangeliet, beder jeg jer om at se op. Se hen til kilden til al visdom og sandhed. Nær jeres tro og vidnesbyrd med Guds ord. Der findes dem i verden, der søger at underminere jeres tro ved at blande løgne med halve sandheder. Derfor er det af yderst afgørende betydning, at I altid er værdige til at have Ånden. Helligåndens ledsagelse er ikke blot en behagelig fordel – den er afgørende for jeres

Brasilia i Brasilien

åndelige overlevelse. Hvis I ikke vil gemme Kristi ord i hjertet og lytte opmærksomt til Åndens tilskyndelser, vil I blive ført vild (se JS-M 1:37). Vi må gøre det.

Jesus Kristus, som var fuldkommen, og Joseph Smith, som indrømmede, at han ikke var, blev begge slået ihjel af falske anklagere, som ikke ville acceptere deres vidnesbyrd. Hvordan kan vi vide, om deres vidnesbyrd er sandt – at Jesus Kristus er Guds Søn og Joseph Smith er en sand profet?

»I kan altså kende dem på deres frugter.« Kan der komme god frugt fra et dårligt træ? Jeg ved personligt, at min Forløser har tilgivet mine synder og har befriet mig fra mit personlige åg og har bragt mig i en tilstand af lykke, som jeg ikke vidste eksisterede. Og jeg ved personligt, at Joseph Smith var en profet, for jeg har anvendt dette enkle løfte fra Mormons Bog: »[Spørg] Gud, den evige Fader, i Kristi navn« (Moro 10:4). Kort sagt: Se op.

Der er nogle, der måske foreslår, at man må have håndgribelige beviser for at tro på Kristi opstandelse eller på sandfærdigheden af hans gengivne evangelium. Til dem citerer jeg ordene fra Alma til Korihor, der

forsøgte at overbevise andre til ikke at tro: »Du har fået tegn nok, vil du friste din Gud? Vil du sige: Vis mig et tegn, når du har alle disse dine brødrers vidnesbyrd og også alle de hellige profeters? Du har skrifterne for dig« (Alma 30:44).

I og jeg er levende beviser på Frelserens forløsende kraft. Vi er levende beviser på profetens Josephs tjenestegerning og på de tidlige helliges trofasthed, de, som forblev stærke i deres vidnesbyrd. Jesu Kristi Kirke har spredt sig over hele verden og vokser som aldrig før – favnes, som på Kristi tid, af ydmyge mennesker, der ikke behøver at se eller røre for at tro.

Ingen ved præcis, hvornår Herren kommer igen. Men de farefulde tider er nu over os. Nu er tiden inde til at se hen til kilden for al sandhed og sikre os, at vore vidnesbyrd er stærke.

For at vende tilbage til min beretning. Mine fætre og jeg vågnede tidligt næste morgen op til en solrig og smuk himmel. En mand bankede på døren og ledte efter de tre forsvundne drenge. Han satte os på heste, og vi satte kursen hjemad gennem samme prærie. Jeg vil aldrig glemme det, vi så på vejen hjem – en masse mennesker,

der havde ledt efter os hele natten og deres traktorer og varevogne, der var kørt fast i mudderet. De havde fundet en sadel her og en hest der, og da de så os vende hjem, kunne jeg fornemme deres lettelse og kærlighed. På vejen ind til byen ventede mange mennesker på os, og foran dem alle stod min elskede bedstemor og min onkel og tante. De omfavnede os og græd, overlykkelige for at de havde fundet deres forsvundne børn. Det er mig en dejlig påmindelse om, at vor himmelske Fader er opmærksom på os. Han venter længselsfuldt på, at vi vender hjem.

Ja, der er tegn på uvej, der trækker op omkring os. Lad os se op og forberede os selv. Et stærkt vidnesbyrd bringer sikkerhed. Lad os værne om og styrke vore vidnesbyrd hver dag.

Jeg ved, at vi kan leve som en familie for evigt, at vor himmelske Fader venter på sine børn med udstrakte arme. Jeg ved, at Jesus Kristus, vor Frelser, lever. Som med Peter, har kød og blod ikke åbenbaret det for mig, men min Fader, som er i himlen (se Matt 16:15–19). I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste Terence M. Vinson
De Halvfjerds

Kom Gud nærmere

Vor Frelser ønsker, at vi virkelig elsker ham i den grad, at vi ønsker at rette vores vilje ind efter hans.

Vores seksårige barnebarn Oli, som meget kært kalder mig »Poppy«, skulle hente noget i bilen. Hans far stod inde i huset og låste bildøren op med fjernbetjeningen, da Oli nærmede sig den, uden at han opdagede det, og låste den igen, da han var færdig. Oli kom løbende ind og var et stort smil!

Hele familien spurgte ham: »Hvordan fik du bildøren låst op og derefter låst den igen?« Han smilede blot.

Vores datter, hans mor, sagde: »Måske er det ligesom, når Poppy gør det – måske har du magiske kræfter ligesom han!«

Da det skete endnu en gang nogle minutter senere, lød hans svar på nye spørgsmål om hans nyfundne evner: »Det er fantastisk! Jeg tror, at det er, fordi Poppy elsker mig og er en af mine bedste venner, og han hjælper mig!«

Jeg har været så velsignet at høre om rigtige mirakuløse hændelser, der har fundet sted i vore trofaste helliges tilværelse overalt i Afrika, Papua Ny Guinea, Australien, New Zealand og øerne i Stillehavet. Jeg er enig med Oli – jeg tror, at det skyldes, at disse trofaste mennesker har samme følelser for vor himmelske Fader og Frelseren, som Oli har for mig. De elsker Gud som en nær ven, og han passer på dem.

Medlemmer af denne kirke har ret til, og mange modtager, et åndeligt vidnesbyrd og indgår hellige pagter om at følge Herren. Men trods det kommer nogle ham nærmere, mens andre ikke gør. I hvilken kategori er I?

Gud bør være midtpunktet i vores univers – helt bogstaveligt vores fokus. Er han det? Eller er han sommetider fjernt fra vores hjertes tanker og hensigter? (se Mosi 5:13). Læg mærke til, at det ikke kun er vores hjertes tanker, der har betydning, men også »hensigterne«. Hvordan afspejler vores adfærd og vore handlinger vore retskafne hensigter?

Da vores søn Ben var 16 år, talte han ved en stavskonference og stillede spørgsmålet: »Hvad ville I føle, hvis nogen lovede jer noget hver uge og aldrig holdt løftet?« Han fortsatte: »Tager vi de løfter alvorligt, som vi aflægger, når vi modtager nadveren og indgår pagt om at holde hans befalinger og altid erindre ham?«

Herren har givet os måder, så vi kan huske ham og hans bærende kraft. En måde er gennem en byrde, som vi alle har til fælles – modgang (se Alma 32:6). Når jeg ser tilbage på de prøvelser, jeg har mødt, er det klart, at de har ført til megen udvikling, forståelse og medfølelse. De har ført mig nærmere til vor himmelske Fader og

hans Søn, med erfaring og forældring skrevet i mit hjerte.

Herrens vejledning og instruktion er afgørende. Han hjalp Jereds trofaste bror til at løse en af hans to udfordringer, da han fortalte ham, hvordan man fik frisk luft ind i de skibe, de lydigt havde bygget (se Eter 2:20). Det var bemærkelsesværdigt, at Herren ikke blot midlertidigt lod problemet med at få lys stå uopklaret hen, men han gjorde det også klart, at han, Herren, tillod de trængsler og prøvelser, der var nødvendige for at finde dets løsning. Det var ham, der sendte vindene, regnen og oversvømmelserne (se Eter 2:23–24).

Hvorfor gør han dog det? Og hvorfor advarer han os om, at vi skal fjerne os fra årsager til fare, når han blot kunne hindre faren i at opstå? Præsident Wilford Woodruff fortæller beretningen om, hvordan han åndeligt blev advaret om at flytte den vogn, som han selv, hans hustru og et barn sov i. Kort tid efter kom en hvirvelvind, rev et stort træ op med rode og lagde

det præcist, hvor vognen havde stået tidligere (se *Kirkens præsidenters lærdomme*: Wilford Woodruff, 2004, s. 46).

I begge disse tilfælde kunne vejret være blevet tilpasset, så man fjernede faren. Men der er en pointe – Herren ønsker, at vi, i stedet for at han løser problemet, udvikler den tro, der vil få os til at sætte vores lid til ham i løsningen af vore problemer, og stole på ham. Så kan vi opleve hans kærlighed mere konstant, kraftigere, tydeligere og mere personligt. Vi bliver ét med ham, og vi kan blive ligesom ham. Hans mål er, at vi bliver som ham. Faktisk er det hans herlighed og også hans gerning (se Moses 1:39).

En dreng forsøgte at jævne et jordstykke bag ved huset, så han kunne lege der med sine biler. En meget stor sten hindrede ham i hans arbejde. Drengen skubbede og trak af alle kræfter, men uanset hvor hårdt han prøvede, så rykkede stenen sig ikke.

Hans far betragtede det lidt, gik så hen til sin søn og sagde: »Du er nødt til at bruge alle dine kræfter for at flytte en så stor sten.«

Drengen svarede: »Jeg har brugt alle mine kræfter!«

Hans far rettede ham: »Nej, det har du ikke. Du har endnu ikke fået min hjælp!«

De bøjede sig ned sammen og flyttede stenen med lethed.

Faderen til min ven Vaiba Roma, Papua Ny Guineas første stavspræsident, har også lært, at han kan vende sig til sin Fader i himlen i tider med nød. Han og de andre i landsbyen kunne kun overleve ved hjælp af de afgrøder, de dyrkede. En dag tændte han ild for at rydde sin del af landsbyens jord, så han kunne så. Der havde imidlertid, før han tændte ilden, været en lang varm periode, og planterne var meget tørre. Så hans bål voksede til præsident Thomas S.

Colleyville i Texas

Monson-proportioner, således som vores profet selv beskrev det ved den sidste generalkonference (se »Lydig-hed medfører velsignelser«, *Liahona*, maj 2013, s. 89–90). Ilden begyndte at sprede sig til græsmarkerne og buskene, og med hans søns ord var resultatet »et mægtigt monster af ild«. Han frygtede for landsbybeboerne og de eventuelle tab af deres afgrøder. Hvis de blev ødelagt, ville han blive straffet af landsbyen. Han kunne ikke slukke ilden, men så erindrede han Herren.

Jeg citerer nu fra hans søn, min ven: »Han knælede på bakken inde i buskene og begyndte at bede til vor himmelske Fader om at standse ilden. Pludselig dukkede en stor sort sky op over, hvor han bad, og det regnede voldsomt – men kun hvor ilden brændte. Da han så sig omkring, var der blå himmel overalt, undtagen hvor flammerne var. Han kunne ikke fatte, at Herren ville besvare en bøn fra en simpel mand som ham, og han

knælede igen ned og græd som et barn. Han sagde, at det var den dejligste følelse« (se Alma 36:3).

Vor Frelser ønsker, at vi virkelig elsker ham i den grad, at vi ønsker at rette vores vilje ind efter hans. Så kan vi føle hans kærlighed og kende hans herlighed. Så kan han velsigne os, som han ønsker at gøre. Det skete for Nefi, Helamans søn, som nåede det punkt, hvor Herren fuldstændig stoledes på ham, og på grund af det var han i stand til at velsigne ham med alt, hvad han bad om (se Hel 10:4–5).

I romanen *Pi's liv* af Yann Martel giver helten udtryk for sine følelser for Kristus: »Jeg kunne ikke få ham ud af mit hoved. Det kan jeg stadig ikke. Jeg tilbragte tre døgn med at tænke på ham. Jo mere han generede mig, jo mindre kunne jeg glemme ham. Og jo mere jeg lærte om ham, jo mindre ønskede jeg at forlade ham« (2001, s. 57).

Det er præcis sådan, jeg føler for Frelseren. Han er altid nær, især på

hellige steder og på tidspunkter med nød. Nogle gange når jeg mindst venter det, så føler jeg det næsten, som om han prikker mig på skulderen for at lade mig vide, at han elsker mig. Jeg kan gengælde den kærlighed på min egen ufuldkomne måde ved at give ham mit hjerte (se L&P 64:22, 34).

For få måneder siden sad jeg sammen med ældste Jeffrey R. Holland, da han fordelte missionærer til deres mission. På vej ud ventede han på mig, og da vi gik derfra, lagde han armen omkring min skulder. Jeg bemærkede over for ham, at han havde gjort det samme en gang før i Australien. Han svarede: »Det er, fordi jeg elsker dig!« Og jeg vidste, at det var sandt.

Jeg tror, at hvis vi kunne have privilegiet fysisk at vandre sammen med Frelseren, så ville vi mærke hans arm rundt om vore skuldre på samme måde. Som hos disciplene på vej mod Emmaus ville vores hjerte brænde i os (se Luk 24:32). Dette er hans budskab: »Kom og se!« (Joh 1:39). Det indeholder en personlig, imødekommende og favnende opfordring til at vandre med hans arm omkring vores skulder.

Må vi alle føle os ligeså sikre som Enosh, som det afspejles i det sidste vers i hans korte, men dybsindige bog: »Og jeg fryder mig ved den dag, da min dødelighed skal iføre sig udødelighed og skal stå over for ham; da skal jeg med behag se hans ansigt, og han vil sige til mig: Kom til mig, du velsignede, der er et sted beredt til dig i min Faders boliger» (En 1:27).

På grund af rigtig mange oplevelser og den kraft, hvormed Ånden har vidnet for mig, vidner jeg om med absolut vished, at Gud lever. Jeg mærker hans kærlighed. Det er den dejligste følelse. Må vi gøre det nødvendige for at rette vores vilje ind efter hans og virkelig elske ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Beslutninger om evigheden

En vis anvendelse af jeres handlefrihed er altafgørende for jeres åndelige vækst både nu og for evigt.

Mine kære brødre og søstre, hver dag er der beslutninger, der skal træffes. Præsident Thomas S. Monson har lært os, at »beslutninger afgør vores skæbne.«¹ En vis anvendelse af jeres handlefrihed er altafgørende for jeres åndelige vækst både nu og for evigt. I er aldrig for unge til at lære eller for gamle til at ændre jer. Jeres længsel efter at lære og ændre jer stammer fra en guddommelig indgydt stræben efter evig udvikling.² Hver dag rummer muligheder for beslutninger om evigheden.

Vi er evige væsener – åndelige børn af himmelske forældre. I Bibelen læser vi: »Gud skabte mennesket i sit billede ... som mand og kvinde skabte han dem.«³ Jeg hørte for nylig et børnekor synge den velkendte sang »Jeg er Guds kære barn.«⁴ Jeg tænkte: »Hvorfor har jeg ikke hørt flere trofaste mødre eller fædre synge den sang?« Er vi ikke *alle* Guds børn? Rent faktisk kan ingen af os *nogensinde holde op* med at være Guds barn!

Som børn af Gud bør vi elske ham af hele vores hjerte og sjæl, selv mere end vi elsker vore jordiske forældre.⁵ Vi bør elske vores næste som brødre og søstre. Der er ingen større

befalinger end disse.⁶ Og vi bør altid ære menneskelivets værd i alle dets mange stadier.

Skriften lærer os, at legemet og ånden er mennesket sjæl.⁷ Som et tosidet væsen kan I hver især takke Gud for den dyrebare gave, jeres legeme og ånd er.

Det menneskelige legeme

Mine mange år som læge har givet mig en dyb respekt for det menneskelige legeme. Det er skabt af Gud som en gave til jer. Det er helt igennem forbløffende! Tænk engang at I har øjne, der ser, ører, der hører, og fingre, der kan føle alle de forunderlige ting omkring jer. Jeres hjerne gør jer i stand til at lære, tænke og ræsonnere. Jeres hjerte pumper utrætteligt dag og nat, uden I er bevidste om det.⁸

Jeres legeme beskytter sig selv. Smerte advarer om, at noget er galt og kræver opmærksomhed. Af og til bliver vi ramt af infektioner, og når det sker, dannes der antistoffer, som øger jeres modstandskraft mod efterfølgende infektioner.

Jeres legeme reparerer sig selv. Sår og slag heles. Brækkede ben kan vokse sig stærke igen. Jeg har kun

nævnt nogle få af de mange fantastiske gudgivne kvaliteter ved jeres legeme.

Og alligevel virker det til, at der i alle familier, hvis ikke hos alle mennesker, er nogle fysiske tilstande, som kræver særlig omsorg.⁹ Herren har anvist, hvordan man håndterer en sådan udfordring. Han har sagt: »Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge ... for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem.«¹⁰

Der huses ofte vidunderlige ånder i ufuldkomne legemer.¹¹ Gaven ved et sådant legeme kan faktisk styrke en familie, når forældre og søskende villigt indretter deres liv omkring det barn, der fødes med specielle behov.

Ældningsprocessen er også en gave fra Gud, ligesom døden er. Den

legemlige død er afgørende for Guds store plan for lykke.¹² Hvorfor? Fordi døden muliggør, at jeres ånd kan vende tilbage til Gud.¹³ Set fra et evigt perspektiv indtræder døden kun for tidligt for dem, der ikke er beredt til at møde Gud.

Når nu jeres legeme er så vigtig en del af Guds evige plan, er det ikke underligt, at apostlen Paulus beskriver det som »Guds tempel.«¹⁴ Hver gang I ser jer selv i spejlet, så husk, at jeres legeme er jeres tempel. Den sandhed – som vi bør være taknemlige for hver dag – kan have positiv indflydelse på jeres beslutninger om, hvordan I vil tage vare på og bruge jeres legeme. Og de beslutninger vil afgøre jeres skæbne. Hvordan kan det være? Fordi jeres legeme er tempel for jeres ånd. Og måden, I bruger legemet

på, påvirker jeres ånd. Nogle af de beslutninger, som afgør jeres evige skæbne, er:

- Hvordan vælger I at passe og bruge jeres legeme?
- Hvilke åndelige egenskaber vælger I at udvikle?

Menneskets ånd

Jeres ånd er et evigt væsen. Herren sagde til sin profet Abraham: »Du blev udvalgt, før du blev født.«¹⁵ Herren sagde noget lignende til Jeremias¹⁶ og mange andre.¹⁷ Han har også sagt det om jer.¹⁸

Jeres himmelske Fader har kendt jer længe. I er, som hans søn eller datter, udvalgt af ham til at komme til jorden præcis på denne tid og til at være leder i hans store værk på jorden.¹⁹ I blev *ikke* udvalgt på grund af jeres legemlige kvaliteter men for jeres *åndelige* egenskaber. Det være sig tapperhed, mod, ubestikkelighed, tørst efter sandhed, en hunger efter visdom og et ønske om at tjene andre.

I har udviklet nogle af disse egenskaber i forudtilværelsen. Andre kan I udvikle her på jorden,²⁰ når I vedholdende stræber efter dem.²¹

Et væsentligt karaktertræk er selvbeherskelse – styrken til at lade fornuften råde over begæret. Selvbeherskelse giver en god samvittighed. Og jeres samvittighed afgør jeres moralske respons i svære, fristende og vanskelige situationer. Faste hjælper jeres ånd til at udvikle herredømme over jeres fysiske appetit. Faste giver os også bedre muligheder for at få himlens hjælp, idet den intensiverer jeres bønner. Hvorfor er der behov for selvbeherskelse? Gud indpodede en stærk appetit i os efter næring og kærlighed, hvilket er afgørende for den menneskelige families videreførelse.²²

Når vi behersker vores appetit inden for rammerne af Guds love, kan vi nyde et længere liv, større kærlighed og fuldendt glæde.²³

Derfor er det ikke overraskende, at de fleste fristelser til at afvige fra Guds plan for lykke går på at misbruge denne vigtige, gudgivne appetit. Det er ikke altid let at kontrollere vores appetit. Ingen af os har fuldkommen styr på den.²⁴ Der begås fejl. Der foretages fejlskøn. Der bliver syndet. Hvad skal vi så gøre? Vi kan lære af vore fejl. Og vi kan omvende os oprigtigt.²⁵

Vi kan ændre vores adfærd. Selve vores begær kan ændres. Hvordan? Der findes kun en vej. Sand ændring – varig ændring – kan kun finde sted gennem den helende, rensende og styrkende kraft i Jesu Kristi forsoning.²⁶ Han elsker jer – hver og en!²⁷ Han giver jer adgang til sin kraft, når I ivrigt, oprigtigt og nøjagtigt holder hans befalinger. Det er så enkelt og sikkert. Jesu Kristi evangelium *er* forandringens evangelium!²⁸

En stærk ånd i et menneske med kontrol over kødets begær er herre over sine følelser og lidenskaber og er ikke slave af dem. Den slags frihed er lige så livsvigtig for ånden, som ilt er

for legemet! Frihed fra selvforårsaget trælbinding er sand frigørelse!²⁹

Det står os frit at »vælge frihed og evigt liv ... eller ... vælge fangenskab og død«.³⁰ Når vi vælger den ophøjede vej mod frihed og evigt liv, indeholder vejen ægteskab.³¹ Sidste dages hellige hævder, at »ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne«. Vi ved også, at »køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordske, jordiske og evige identitet og hensigt«.³²

Ægteskab mellem en mand og en kvinde er grundlæggende for Herrens lære og afgørende for Guds evige plan. Ægteskab mellem en mand og en kvinde følger Guds anvisning for en fylde i livet på jorden og i himlen. Guds model for ægteskab kan ikke misbruges, misforstås eller misfortolkes.³³ Ikke hvis man ønsker sand glæde. Guds model for ægteskab beskytter den hellige forplantningskraft og glæden ved ægte ægteskabelig intimitet.³⁴ Vi ved, at Adam og Eva blev viet af Gud, inden de oplevede glæden ved at blive forenet som mand og hustru.³⁵

I vor tid har regeringer og politikere en særlig interesse for at beskytte

ægteskabet, fordi stærke familier udgør det bedste grundlag for sundhed, uddannelse, velfærd og velstand for den opvoksende generation.³⁶ Men politiske ledere påvirkes kraftigt af samfundsmæssige tendenser og verdslige filosofier, når de vedtager, ændrer og håndhæver lovene. Uanset hvilke love der måtte vedtages, kan Herrens lære om ægteskab og moral *ikke ændres*.³⁷ Husk, at selvom synd legaliseres af mennesker, er synd stadig synd i Guds øjne!

Selvom vi skal stræbe efter at efterligne Frelserens venlighed og medfølelse, og selvom vi værdsætter alle Guds børns rettigheder og følelser, kan vi ikke ændre hans lære. Den er ikke op til os at ændre. Vi kan kun studere, forstå og efterleve den.

Frelseren viser vejen til det gode. Hans vej omfatter kyskhed inden ægteskabet og total troskab i ægteskabet.³⁸ Herrens vej er den eneste vej, der kan føre os til varig lykke. Hans vej giver vores sjæl varig lindring og konstant fred i vores hjem. Og bedst af alt fører hans vej os hjem til ham og vor himmelske Fader, til evigt liv og ophøjelse.³⁹ Det er selve kernen i Guds gerning og herlighed.⁴⁰

Mine kære brødre og søstre, hver dag er der beslutninger, der skal træffes, og vore beslutninger afgør vores skæbne. En dag skal vi alle møde Herren ved dommen.⁴¹ Vi skal hver især have en personlig samtale med Jesus Kristus.⁴² Vi skal redegøre for de beslutninger, vi har truffet om vores legeme, vore åndelige egenskaber, og hvorvidt vi har æret Guds anvisning for ægteskab og familie. At vi hver eneste dag må træffe vise valg for evigheden er min oprigtige bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Decisions Determine Destiny«, CES-foredrag, 6. nov. 2005, s. 3; speeches.byu.edu.
2. Begrebet evig udvikling blev smukt gengivet af W.W. Phelps i hans tekst til salmen »If You Could Hie to Kolob«, *Hymns*, nr. 284. I vers 4 står der: »Dyd har ingen ende, / kraft har ingen ende, / visdom har ingen ende, / lys har ingen ende. / Fællesskab har ingen ende, / ungdom har ingen ende, / præstedømmet har ingen ende, / sandhed har ingen ende.« I vers 5 står der afsluttende: »Herlighed har ingen ende, / kærlighed har ingen ende, / eksistens har ingen ende, / i himlen er der ingen død.«
3. 1 Mos 1:27; se også Kol 3:10; Alma 18:34; Eter 3:15; Moses 6:9.
4. »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.
5. Se Matt 10:37.
6. Se Mark 12:30–31.
7. Se L&P 88:15.
8. Der er også andre gudgivne mekanismer i gang i jeres legeme. Grundstoffer som natrium, kalium og kalcium og sammensætninger som vand, glukose og proteiner er afgørende for overlevelse. Legemet behandler luftarter som ilt og kuldioxid. Det producerer hormoner som insulin, adrenalin og thyroxin. Niveaue af disse og mange andre bestanddele i kroppen autoreguleres inden for visse grænser. Forholdet mellem kroppens kirtler autoreguleres. For eksempel afgiver hypofysen, som sidder på hjernens underside, et hormon til binyren, som producerer binyrebarkhormon. Det stigende niveau af kortikale hormoner dæmper så til gengæld produktionen af binyrebarkhormonet og vice versa. Jeres kropstemperatur ligger på omkring 37°C – uanset om I befinder jer ved Ækvator eller Nordpolen.
9. Visse tilstande ses let, andre ligger mere latent. Nogle kender man meget til og andre ikke. Nogle mennesker er disponeret for kræft, andre har allergier og så videre. Vi må alle være opmærksomme på vore svage områder og må ydmygt lære det, Herren prøver at lære os, så vores svaghed kan blive en styrke for os.
10. Eter 12:27.
11. Visse tilstande vil der ikke blive rettet op på før opstandelsen, når »alt skal blive bragt tilbage til dets rette og fuldkomne skikkelse« (Alma 40:23).
12. Se Alma 42:8.
13. Salmisten skrev: »Dyrebart i Herrens øjne er hans frommes liv« (Sl 116:15). Det dyrebare ved den frommes liv er livet med Herren.
14. 1 Kor 3:16; se også 6:19.
15. Abr 3:23.
16. Se Jer 1:5.
17. Se Alma 13:2–3.
18. Se L&P 138:55–56.
19. Se Alma 13:2–3; L&P 138:38–57.
20. Egenskaberne »tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig venlighed, guds frygt, næstekærlighed, ydmyghed og flid« (L&P 4:6) er blandt de åndelige gaver, vi kan stræbe efter og få. Taknemlighed er en anden åndelig attribut, som kan udvikles. Taknemlighed påvirker et menneskes humør og produktivitet. Når I er blevet »født åndeligt af Gud«, kan I med taknemlighed antage »hans billede i jeres ansigtsudtryk« (se Alma 5:14).
21. Se 1 Kor 12; 14:1–12; Moro 10:8–19; L&P 46:10–29.
22. Nogle er fristet til at spise for meget. »Fedme er blevet en global epidemi, hvor mindst 2,8 millioner hvert år dør som følge af overvægt« (»10 Facts on Obesity«, WHO, mar. 2013, www.who.int/features/factfiles/obesity/en). Nogle er fristet til at spise for lidt. Anoreksi og bulimi er ødelæggende for mange personer, ægteskaber og familier. Og nogle er fristet af seksuelle begær, som Skaberens har forbudt. Tydeliggørelse af dette findes i *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, hvor der står: »Herrens kyskhedslov indebærer afholdenhed fra seksuelle forhold uden for det lovformelige ægteskab samt troskab inden for ægteskabet ... Ægteskabsbrud, utugt, homoseksuelle forhold samt enhver anden uheldig, unaturlig eller uren handling er syndig.« Desuden står der også i håndbogen: »Homoseksuel adfærd er en overtrædelse af Guds befalinger; det er i modstrid med formålet med menneskelig seksualitet og berøver mennesker de velsignelser, der kan findes i familielivet og i evangeliets frelsende ordninger ... Selv om Kirken er imod homoseksuel adfærd,

rækker den ud med forståelse og respekt til personer, der er tiltrukket af personer af samme køn« (2010, 21.4.5; 21.4.6).

23. Se 1 Kor 6:9–20; Jak 1:25–27; L&P 130:20–21. Og vi bør altid huske, at »menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25).
24. Jordelivet er en prøvestand, som det forklares i skriften: »Vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem« (Abr 3:25).
25. Se Mosi 4:10; Alma 39:9; Hel 15:7. *Håndbog 2* indeholder dette budskab: »Homoseksuel adfærd kan tilgives ved oprigtig omvendelse« (21.4.6).
26. Gennem Jesu Kristi forsoning og ved lydighed mod evangeliets principper kan hele menneskeheden blive frelst (se L&P 138:4; TA 1:3).
27. Se Eter 12:33–34; Moro 8:17.
28. Se Mosi 5:2; Alma 5:12–14.
29. Se Rom 8:13–17; Gal 5:13–25; L&P 88:86.
30. 2 Ne 2:27.
31. Se L&P 131:1–4.
32. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
33. Se Matt 19:4–6; Mosi 29:26–27; Hel 5:2.
34. Hvert eneste menneske er født med sin unikke identitet, kromosomer og DNA (deoxyribonukleinsyre). DNA er et molekyle, der udgør arvematerialet og bruges til alle levende cellers udvikling og funktion. Hvert eneste menneskes DNA skabes, når DNA fra faderen og moderen kombineres for at skabe DNA i et nyt legeme – et partnerskab mellem far, mor og barn.
35. Se 1 Mos 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Dr. Patrick F. Fagan har skrevet: »En husholdning bestående af et gift forældrepar er den uundværlige byggesten, hvorpå økonomiens skæbne hviler – især på den børnerige familie, der hver uge tilbyder Gud ... Ethvert ægtepar skaber en ny husholdning, en uafhængig økonomisk enhed som genererer indkomst, udgifter, opsparing og investeringer« (»The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy«, *The Family in America*, årg. 24, nr. 2, forår 2010, s. 136).
37. Se 2 Mos 20:14; 3 Mos 18:22; 20:13; 5 Mos 5:18; Matt 5:27–28; Mark 10:19; Luk 18:20; Rom 1:26–27; 13:9; Mosi 13:22; 3 Ne 12:27–28; L&P 42:24; 59:6.
38. Se Gordon B. Hinckley, »Det er jo ikke sket i en afkrog«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 45.
39. Se L&P 14:7.
40. Se Mos 1:39.
41. Se 2 Ne 9:41, 46; Mosi 16:10.
42. Vi vil blive dømt efter vore gerninger og ud fra hjertets ønsker (se L&P 137:9; se også Hebr 4:12; Alma 18:32; L&P 6:16; 88:109).

Præsident Thomas S. Monson

Til vi ses igen

Må vi vise større venlighed over for hinanden, og må vi altid være fuldt beskæftiget med at udføre Herrens værk.

Mine brødre og søstre, mit hjerte er fyldt, når vi nu afslutter denne vidunderlige generalkonference i Kirken. Vi er blevet næret åndeligt, mens vi har lyttet til råd og vidnesbyrd fra dem, der har deltaget ved de enkelte møder.

Vi har været velsignet ved at kunne mødes her i det storslåede Konferencecenter i fred og sikkerhed. Vi har oplevet en hidtil uset dækning af konferencen, som strækker sig over

kontinenter til mennesker overalt. Selv om vi fysisk er langt fra mange af jer, så kan vi mærke jeres ånd.

Til de af vore brødre, som er blevet afløst ved denne konference, vil jeg gerne udtrykke en dybfølt taknemlighed på vegne af hele Kirken for jeres mange års hengivne tjeneste. Utallige personer er blevet velsignet af jeres bidrag til Herrens værk.

Jeg takker også Tabernakelkoret og de andre kor, der har deltaget i denne

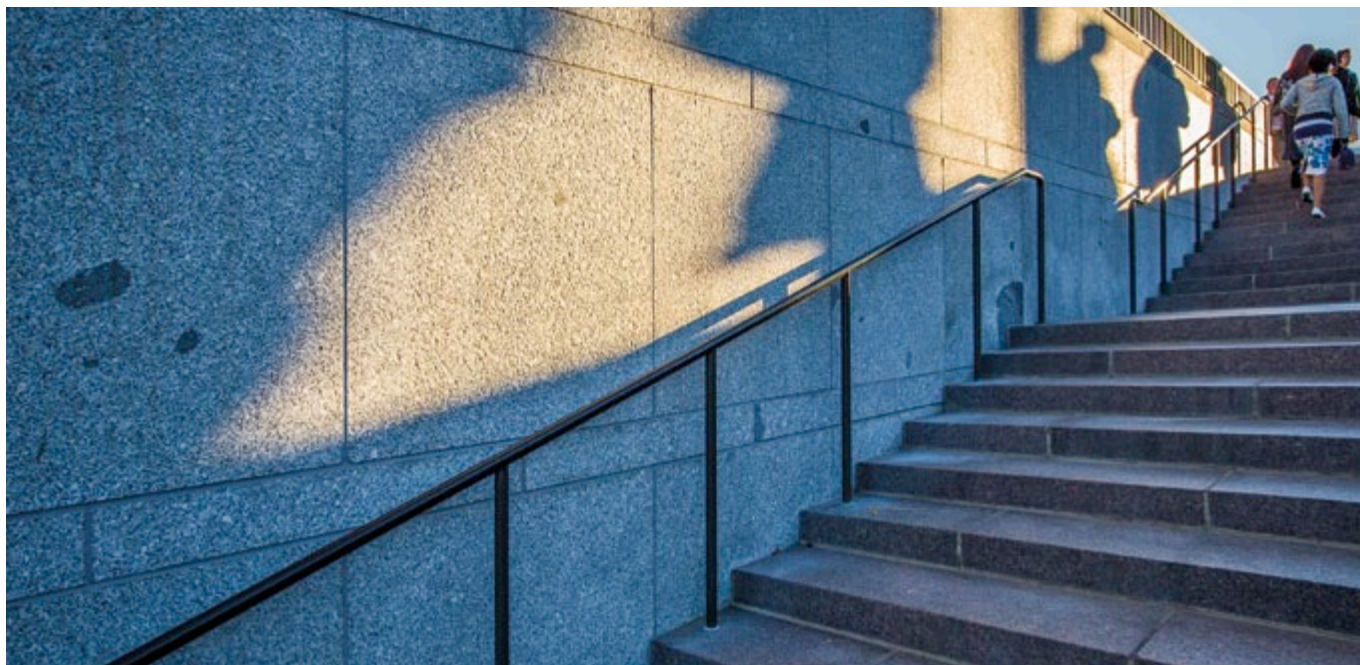
konference. Musikken har været smuk og har bidraget til den ånd, vi har følt ved hvert møde.

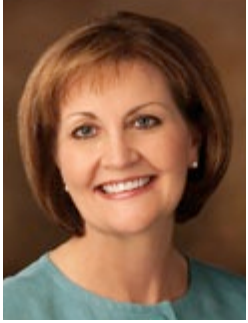
Tak for jeres bønner for mig og for alle Kirkens generalautoriteter og øverste ledere. Vi bliver styrket af dem.

Må himlens velsignelser være med jer. Må jeres hjem være fyldt med kærlighed og høflighed og med Herrens Ånd. Må I konstant nære jeres vidnesbyrd om evangeliet, så det må være en beskyttelse mod modstanderens slag.

Konferencen er nu forbi. Må vi komme sikkert hjem. Må Ånden, som vi har mærket her, forblive hos os, når det igen bliver hverdag. Må vi vise større venlighed over for hinanden, og må vi altid være fuldt beskæftiget med at udføre Herrens værk.

Mine kære brødre og søstre, må Gud velsigne jer. Må hans lovede fred være med jer i dag og fremover. Jeg siger nu farvel, indtil vi mødes igen om seks måneder. I vor Frelzers, ja, i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

Linda K. Burton
Hjælpeforeningens hovedpræsident

Styrken, glæden og kærligheden i at holde pagterne

Jeg opfordrer hver af os til at vurdere, hvor meget vi elsker Frelseren, idet vi som målestok bruger vores begejstring for at holde vore pagter.

Jeg vil begynde med at fortælle en historie, der har berørt mig. En aften kalder en mand på sine fem får, så de kan komme i ly for natten. Hans familie ser til med stor interesse, da han blot kalder: »Kom«. Med det samme løfter alle fem hovedet og vender sig mod ham. Fire får løber hen mod ham. Kærligt stryger han blidt hver af de fire på hovedet. Fårene kendte hans stemme og elskede ham.

Men det femte får kom ikke løbende. Hun var et stort får, som nogle få uger tidligere var blevet givet væk af sin ejer, der sagde, at hun var vild og egensindig og altid førte de andre får på afveje. Den nye ejer tog imod fåret og tøjrede hende på sin mark et par dage, så hun lærte at blive stående. Han lærte hende tålmodigt at elske ham og de andre får, indtil hun til sidst kun havde et kort reb om halsen, men ikke længere stod tøjret.

Den aften, mens hans familie så på, nærmede manden sig fåret, der stod i udkanten af marken, og atter sagde han blidt: »Kom. Du er ikke længere bundet fast. Du er fri.« Derpå rakte han kærligt ud og lagde sine hænder på hendes hoved og gik sammen med hende og de andre får tilbage til folden.¹

I denne fortællings ånd beder jeg om, at Helligånden vil hjælpe os til sammen at lære om at holde pagter. Det at indgå og holde pagter indebærer at vælge at binde os til vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Det er at forpligte sig til at følge Frelseren. Det er at stole på ham og ønske at vise vores taknemlighed for den pris, som han betalte igennem forsoningens uendelige gave for at sætte os fri.

Ældste Holland har forklaret, at »en pagt er en bindende, åndelig aftale, et højtideligt løfte til Gud, vor Fader, om, at vi vil leve og tænke og handle på

en bestemt måde – nemlig på samme måde som hans Søn, Herren Jesus Kristus. Til gengæld lover Faderen, Sønnen og Helligånden os det evige livs fulde herlighed.«² I den bindende kontrakt fremsætter Herren betingelserne, og vi indvilliger i at holde dem. Indgåelse og overholdelse af vore pagter er et udtryk for vores forpligtelse til at blive ligesom Frelseren.³ Idealet, som vi stræber efter, er bedst udtrykt i nogle få sætninger fra en elsket salme: »Jeg går, hvor *du* sender mig hen ... Dit ord vil jeg råbe til verden ud, jeg vil røgte det kald, *du* mig gav.«⁴

Hvorfor indgå og holde pagter?

1. Overholdelse af pagter styrker, beskytter og giver os kraft.

Nefi så i et syn de store velsignelser, som Herren skænker dem, der holder pagter: »Og det skete, at jeg, Nefi, så Guds lams kraft, at den kom ned ... over Herrens pagtsfolk ... og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.«⁵

Jeg fik for nylig en dejlig, ny ven. Hun bar vidnesbyrd om, at hun, efter at hun havde modtaget sin tempelbegavelse, følte sig styrket og havde kraft til at modstå fristelser, som hun tidligere havde kæmpet med.

Når vi holder vore pagter, får vi også mod og styrke til at bære hinandens byrder. En sønderknust søster havde en søn, der havde svære udfordringer. På grund af sin tro på sine søstre i Hjælpeforeningen som værende pagtsholdere bad hun dem frimodigt om at faste og bede for sin søn. En anden søster fortalte, hvordan hun ønskede, at hun havde bedt om lignende bønner fra sine søstre. Nogle år tidligere havde hendes egen søn haft udfordringer. Hun ønskede, at hun havde bedt dem om at hjælpe sin familie med at bære denne byrde. Frelseren har sagt: »Derfor kan alle

vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«⁶

Åh, søstre, vi bærer alle på byrder, og vi kan alle hjælpe hinanden med dem. En opfordring til at bære hinandens byrder er en invitation til at holde vore pagter. Lucy Mack Smiths råd til søstrene i den første Hjælpeforening er mere relevant nu end nogensinde før: »Vi skal værdsætte hinanden, passe på hinanden, trøste hinanden og modtage instruktioner, så vi alle kan være sammen i himlen.«⁷ Dette er en overholdelse af pagter og besøgsundervisning på den fineste måde!

Mormons Bog minder os om, at selv profeten Alma måtte bære byrden ved at have en rebelsk søn. Men Alma var velsignet med brødre og søstre i

evangeliet, der holdt pagterne, og som vitterligt var omvendt til Herren og havde lært, hvad det vil sige at bære hinandens byrder. Vi kender verset i Mosija, der omtaler den store tro, som lå bag Almas bønner på vegne af hans søn. Men der står skrevet, at »Herren har hørt *sit folks* bønner og også sin tjener [Almas] ... bønner.«⁸

Vi ved, at Herren altid glæder sig over »den sjæl, der omvender sig«,⁹ men vi ønsker mere end noget andet, at vore børn følger præsident Henry B. Eyrings råd om at »begynde tidligt og være udholdende i at indgå og holde pagter.¹⁰ For ikke så længe siden blev der ved et rådsmøde med præstedømme- og organisationsledere stillet følgende oprigtige og tankevækkende

spørgsmål: Forventer vi virkelig, at otteårige holder deres pagter? Under vores drøftelse ved rådsmødet blev det foreslået, at en måde, hvorpå man kan forberede et barn til at indgå og holde hellige dåbspagter, er ved at lære dem at indgå og holde et enkelt løfte.

Trofaste forældre har ret til at vide, hvordan de bedst muligt kan imødekomme deres børns behov. Når forældre søger og handler ifølge personlig åbenbaring, rådfører sig med hinanden, tjener og underviser i evangeliets enkle principper, vil de have kraft til at styrke og beskytte deres familie. Andre familiemedlemmer kan også hjælpe. Min skønne bedstefar underviste os gennem en enkel sang om vigtigheden af at holde løfter. Det lød lidt i denne retning: »Før du afgiver et løfte, så overvej dets betydning. Når det er givet, skriv det i dit hjerte. Skriv det i dit hjerte.« Bedstefar lærte os denne lille sang med kærlighed, overbevisning og kraft, fordi han selv havde skrevet sine løfter i sit hjerte.

En klog mor, som jeg kender, involverer sine børn i sine bestræbelser på at holde sine pagter. Hun bærer med glæde sine naboers, venners og menighedsmedlemmers byrder – og trøster dem, der har behov for trøst. Det var ikke overraskende, da hendes lille datter for nylig bad moderen om at hjælpe sig, så hun kunne vide, hvordan hun bedst kunne trøste sin ven, hvis far lige var gået bort. Det var den perfekte situation til at undervise hende i, at hendes ønske om at trøste sin ven var en måde at holde sine dåbspagter på. Hvordan kan vi forvente, at børn kan indgå og holde tempelpagter, hvis vi ikke forventer, at de holder deres første pagt – deres dåbspagt?

Ældste Richard G. Scott har sagt: »En af de største velsignelser, vi kan tilbyde verden, er kraften i et

kristuscentreret hjem, hvor der bliver undervist i evangeliet, pagter bliver holdt, og kærlighed findes i overflod.«¹¹ Hvordan kan vi skabe et hjem, hvor vi kan forberede vore børn til at indgå og holde tempelpagter?

- Vi kan sammen finde ud af, hvad det vil sige at være værdig til en tempelanbefaling.
- Vi kan sammen finde ud af, hvordan man kan lytte til Helligånden. Fordi tempelbegavelsen modtages ved åbenbaring, har vi behov for at lære denne livsvigtige evne.
- Vi kan sammen finde ud af, hvordan man lærer igennem symboler begyndende med dåbens og nadverens hellige symboler.
- Vi kan sammen finde ud af, hvorfor legemet er helligt, hvorfor der sommetider refereres til det som et tempel, og hvilken forbindelse der er mellem ærbar påklædning og fremtoning og tempelklædningen.
- Vi kan finde lyksalighedens plan i skrifterne. Jo bedre vi kender vor himmelske Faders plan og forsoningen, som beskrevet i skrifterne, jo mere betydningsfuld vil tempeltjenesten være.
- Vi kan sammen lære historierne om vore forfædre, lave slægtsforskning, indeksere og udføre stedfortrædende tempeltjeneste for afdøde kære.
- Vi kan sammen finde frem til betydningen af begreber såsom begavelse, ordinance, besegling, præstedømme, nøgler og andre ord, der hører til tempeltjeneste.
- Vi kan undervise om, at vi tager i templet for at indgå pagter med vor himmelske Fader – og at vi kommer hjem for at holde dem!¹²

Lad os huske begrebet »god, bedre, bedst«, når vi underviser.¹³ Det

er godt at undervise vore børn om templet. Det er bedre at forberede dem til og forvente, at de indgår og holder pagter. Det er bedst at vise dem ved eksemplets magt, at vi glædestrålende holder os til vore egne dåbs- og tempelpagter. Søstre, indser vi vores afgørende rolle i arbejdet med frelse, når vi opdrager, underviser og forbereder børn til at gå ad pagtens sti? Kraften til at gøre dette kommer, når vi ærer og holder vore pagter.

2. Overholdelse af pagter er afgørende for sand lykke.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi bør ære hellige pagter, og det er nødvendigt for vores lykke, at vi er tro mod dem.«¹⁴ I 2 Nefi læser vi: »Og det skete, at vi levede på lykkelig vis.«¹⁵ Tidligere i det samme kapitel lærer vi, at Nefi og hans folk lige havde bygget et tempel. De var med sikkerhed glade pagtsholdere! Og i Alma læser vi: »Men se, der havde aldrig siden Nefis dage været en lykkeligere tid blandt Nefis folk end i Moronis dage.«¹⁶ Hvorfor? Vi lærer igen i det foregående vers, at de var »trofaste i at holde Herrens befalinger.«¹⁷ Pagtsholdere holder befalingerne!

Jeg elsker det skriftsted, der siger: »Og se, da folket havde hørt disse ord [nemlig beskrivelsen af dåbspagten], klappede de i deres hænder af glæde og udbrød: Det er vort hjertes ønske.«¹⁸ Jeg elsker deres hjertes ønske. De ønskede virkelig at indgå og holde deres pagter!

En søndag udbrød en ung søster glædestrålende: »Jeg har mulighed for at tage nadveren i dag!« Hvornår glædede vi os sidst over det privilegium? Og hvordan viser vi det? Vi kan gøre dette ved *altid* at erindre Frelseren og *altid* holde hans befalinger, hvilket omfatter at holde hans sabbatsdag

hellig. Vi kan gøre dette ved *altid* at erindre ham, når vi *altid* beder vore personlige bønner og familiebønner, studerer skrifterne dagligt og afholder ugentlig familieaften. Og når vi bliver distraheret eller for afslappet med disse alvorlige ting, så omvender vi os og begynder igen.

Når vi indgår og med glæde holder vore pagter, giver det gyldighed og liv til de afgørende, hellige og frelsende ordinancer, som vi er nødt til at modtage for at opnå »alt det, som [Faderen] har.«¹⁹ Ordinancer og pagter er de åndelige milepæle, som præsident Henry B. Eyring henviste til, da han sagde: »De sidste dages hellige er et pagtsfolk. Lige fra vores dåbsdag og gennem alle vores livs åndelige milepæle aflægger vi løfter til Gud, og han aflægger løfter til os. Han holder *altid* sine løfter, som han giver igennem sine bemyndigede tjenere, men vores livs afgørende prøve består i, om *vi* vil indgå og holde vore pagter med ham.«²⁰

længere bundet fast. Du er fri.«
Frelseren sagde: »Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.«²⁶ Han kan sige dette, fordi han har holdt sine pagter med kærlighed. Spørgsmålet er så, vil vi? Må vi gå fremad med tro, et glad hjerte og et stort ønske om at holde vore pagter. Det er sådan, vi viser vores kærlighed til vor himmelske Fader og for Frelseren, som jeg begge vidner om med stor kærlighed i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se D. Todd Christofferson, »I er frie«, *Liahona*, mar. 2013, s. 16, 18.
2. Jeffrey R. Holland, »Hold pagterne: Et budskab til dem, der vil på mission«, *Liahona*, jan. 2012, s. 49.
3. Se »Forstå vore pagter med Gud«, *Liahona*, juli 2012, s. 23.
4. »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178; fremhævelse tilføjet.
5. 1 Ne 14:14.
6. Joh 13:35.
7. Lucy Mack Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 25.
8. Mosi 27:14; fremhævelse tilføjet.
9. L&P 18:13.
10. Se Henry B. Eyring, »Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær trofast«, *Liahona*, nov. 2005, s. 37–40.
11. Richard G. Scott, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 30.
12. Se D. Todd Christofferson, »Evangeliets svar på livets problemer og udfordringer«, verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, feb. 2012, lds.org/broadcasts.
13. Se Dallin H. Oaks, »God, bedre bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104.
14. Se Thomas S. Monson, »Lykke – det evige mål«, *Stjernen*, mar. 1996, s. 5.
15. 2 Ne 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Mosi 18:11.
19. L&P 84:38.
20. Henry B. Eyring, »Guds vidner«, *Stjernen*, nov. 1996, s. 30; fremhævelse tilføjet.
21. 1 Mos 29:20.
22. Joh 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, »Importance of the Sacrament Meeting«, *Relief Society Magazine*, okt. 1943, s. 592.
24. Jeffrey R. Holland, »Det første store bud«, *Liahona*, nov. 2012, s. 84.
25. Joh 14:21.
26. Joh 10:11.

3. Når vi holder vore pagter, viser vi vores kærlighed til Frelseren og vor himmelske Fader.

Ud af alle årsagerne til, at vi bør være flittigere til at holde vore pagter, er der en grund, der er mere afgørende end de andre, nemlig kærlighed. Der er et vers i Det Gamle Testamente, der rører mig dybt, når vi taler om princippet kærlighed. Hvem af os bliver ikke bevæget af Jakobs og Rakels bibelske kærlighedshistorie, når vi læser: »Så tjente Jakob hos ham syv år for Raket; men han følte det kun som nogle få dage, fordi han elskede hende.«²¹ Søstre, holder vi vore pagter med den type dybe og hengivne kærlighed?

Hvorfor var Frelseren villig til at holde sine pagter med Faderen og fuldføre sin guddommelige mission for at sone for verdens synder? Det var hans kærlighed til sin Fader og hans kærlighed til os. Hvorfor var Faderen villig til at lade sin enbårne og fuldkomne Søn lide ubeskrivelig smerte for at bære verdens synder, hjertekvaler, sygdomme og svagheder samt alt, der er uretfærdigt i dette liv? Vi finder svaret i disse ord: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.«²²

»Hvis vi til fulde påskønner de mange velsignelser, vi har på grund af forløsningen, der er foretaget for os,

er der intet, som Herren kunne bede os om, som vi ikke ivrigt og villigt ville gøre.«²³ Ifølge denne udtalelse fra præsident Joseph Fielding Smith er overholdelse af vore pagter en måde, hvorpå vi kan udtrykke vores kærlighed til vor Frelser og Forløser uafsluttelig og evige forsoning samt vor himmelske Faders fuldkomne kærlighed.

Ældste Holland foreslår rørende: »Jeg er ikke sikker på, hvad vi vil opleve på dommens dag, men det vil overraske mig meget, hvis Gud ikke på et eller andet tidspunkt i den samtale spørger os om det, som Kristus spurgte Peter om. »Elsker du mig?«²⁴ Her til aften opfordrer jeg hver af os til at vurdere, hvor meget vi elsker Frelseren, idet vi som målestok bruger vores begejstring for at holde vore pagter. Frelseren sagde: »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham.«²⁵ Hvor har vi dog alle brug for, at Frelseren jævnlige giver sig til kende for os!

Lad os huske, at selv de, der tidligere har været på afveje eller som nu kæmper, kan føle den gode Hyrdes hånd på deres hoved og høre hans stemme sige: »Kom. Du er ikke

Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Vi har stor grund til at fryde os

Når I udviser kærlighed, våger over og tjener andre på små og enkle måder, tager I aktivt del i arbejdet med frelse.

Da min svigerfar gik bort, samledes vores familie for at tage imod dem, der kom for at kondolere. Imens jeg talte med familie og venner i løbet af aftenen, lagde jeg mærke til, at vores 10-årige barnebarn, Porter, ofte stod i nærheden af min svigermor – hans »olde«. Nogle gange stod han bag hende og holdt øje med hende. Ved et enkelt tilfælde lagde jeg mærke til, at de stod arm i arm. Jeg så ham æ hendes hænder, give hende små knus og stå ved hendes side.

I flere dage efter denne oplevelse

kunne jeg ikke slippe det, jeg havde set. Jeg blev tilskyndet til at sende Porter en lille hilsen, hvori jeg fortalte ham, hvad jeg havde lagt mærke til. Jeg mailede ham og fortalte, hvad jeg havde set og følt. Jeg mindede Porter om de pagter, han havde indgået ved sin dåb og citerede Almas ord i Mosija kapitel 18:

» ... og se, eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden ... så I må få evigt liv

... hvis dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham om, at I har indgået en pagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over jer.«¹

Jeg forklarede Porter, at Alma havde undervist om, at de, der gerne ville døbes, måtte være villige til at tjene Herren ved at tjene andre – resten af deres liv! Jeg sagde: »Jeg ved ikke, om du er klar over det, men den måde, du viste kærlighed og omsorg for olde, var at holde dine pagter. Vi holder vore pagter hver eneste dag, når vi er venlige, udviser kærlighed og tager os af hinanden. Du skal bare vide, at jeg er stolt af dig, fordi du er en pagtsholder! Når du holder dine dåbspagter, bliver du forberedt til at blive ordineret til præstedømmet. Denne yderligere pagt vil give dig flere muligheder for at velsigne og tjene andre og forberede dig på de pagter, du vil indgå i templet. Tak, fordi du er sådan et godt eksempel for mig! Tak, fordi du viste mig, hvordan en pagtsholder ser ud!«

Porter svarede tilbage: »Bedstemor, tak for din besked. Jeg vidste ikke, at jeg holdt pagterne, da jeg hele tiden gav olde knus, men jeg følte mig varm i hjertet og havde en dejlig følelse. Jeg ved, at det var Helligånden, der var i mit hjerte.«

Jeg følte mig også varm i hjertet, da jeg indså, at Porter havde knyttet overholdelsen af sine pagter sammen med løftet om, at vi »altid må have hans Ånd hos [os]«² – et løfte, der er blevet

Porter (til højre) sammen med sin oldemor.

gjort mulig gennem modtagelsen af Helligåndsgaven.

Søstre, når jeg har talt med jer rundt om i verden, har jeg lagt mærke til, at mange af jer er ligesom Porter. I står i al stilfærdighed som Guds vidner, sørger med dem, der sørger, og trøster dem, der står i behov for trøst, uden at opdage, at I holder jeres pagter – de pagter, som I indgik i dåbens vande og i templet. Når I udviser kærlighed, våger over og tjener andre på små og enkle måder, tager I aktivt del i arbejdet med frelse, Guds værk om »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«.³

Som »døtre i [Herrens] rige«⁴ har vi indgået hellige pagter. Vi går på det, som Nefi kaldte for den »snævre og trange sti, der fører til evigt liv«.⁵ Vi befinder os alle på forskellige steder på stien. Men vi kan arbejde sammen om at hjælpe hinanden med at »trænge [os] frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkomment klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker«.⁶

Jeanne tjener som vejleder i Unge Piger. For flere måneder siden hørte hun om en kommende aktivitet for de unge i menigheden: En vandretur til et sted kaldet Malans Peak. Hun blev meget begejstret, fordi hun for nylig havde sat sig et mål om netop at tage den vandretur.

Da hun nåede frem til det sted, hvor stien begyndte, mødte hun sin gode ven Ashley. Hun tog Jeanne under armen og tilbød at gå turen med hende, idet hun sagde: »Jeg går med dig.« Ashley, som på det tidspunkt var 16 år, havde nogle fysiske udfordringer, der gjorde det svært for hende at kunne vandre særligt hurtigt. Hun og Jeanne gik langsomt og lagde mærke til vor himmelske Faders skaberværk: Klipperne på bjergets top over dem og blomsterne omkring

dem. Jeanne sagde senere: »Der gik ikke lang tid, før jeg glemte mit mål om at vandre til toppen, for det blev hurtigt til et andet slags eventyr – et eventyr om at finde alt det smukke langs stien. Der var mange ting, som jeg nok ville være gået glip af, hvis jeg kun havde vandret for at nå målet, Malans Peak.«

Efterhånden som Jeanne og Ashley fortsatte vandreturen, langt bag de andre, stødte Emma til, en anden ung pige i menigheden, som havde besluttet sig for at vente på dem og gå sammen med dem. Emma bidrog til deres glæde. Hun lærte dem en sang og ydede ekstra støtte og opmuntring. Jeanne mindedes: »Vi sad og holdt nogle pauser, vi sang, vi talte sammen, og vi grinte. Jeg lærte Ashley og Emma at kende på en måde, som jeg ellers ikke ville have gjort. Den aften handlede det ikke om bjerget – det handlede om meget, meget mere. Det handlede om at hjælpe hinanden langs stien, et skridt ad gangen.«

Mens Jeanne, Ashley og Emma vandrede, sang, holdt pauser og grinte sammen, tænkte de sikkert ikke: »Vi holder vore pagter lige nu.« Men de holdt deres pagter. De tjente hinanden med kærlighed, barmhjertighed og beslutsomhed. De styrkede hinandens tro, da de opmuntrede og tjente hinanden.

Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Når vi erkender, at vi er børn af pagten, ved vi, hvem vi er, og hvad Gud forventer af os. Hans lov er skrevet i vores hjerte.«⁷

Maria Kuzina er en af Guds pagtsdøtre, som ved, hvem hun er, og hvad Gud forventer af hende. Da hun bød mig velkommen i sit hjem i Omsk i Rusland, gik jeg ud fra, at jeg var der for at tjene hende, men jeg opdagede snart, at jeg var der

for at lære af hende. Som omvendt til Kirken efterlever Maria anvisningen, der findes i Lukas 22: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre.«⁸ Hun tror på ordene fra vores levende profet, præsident Thomas S. Monson, som sagde:

»Det er nu, at medlemmer og missionærer skal gå sammen for at arbejde sammen, for at arbejde i Herrens vingård for at bringe sjæle til ham ...

når vi handler i tro, vil Herren vise os, hvordan vi styrker hans kirke i de menigheder, hvor vi bor. Han vil være med os og vil være en aktiv partner i vores missioneringsindsats

... udøv jeres tro ... når I under bøn overvejer, hvem blandt jeres familie, jeres venner, jeres naboer og jeres bekendte, som I gerne vil invitere hjem for at møde missionærerne, så de kan høre budskabet om genoprettelsen.«⁹

Maria følger dette råd ved at våge over og tjene de søstre, som hun er blevet bedt om at undervise som besøgs lærer, og rækker også ud over denne opgave. Hun har mange venner, som er mindre aktive eller som endnu ikke har hørt budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium. Hver dag udøver hun sin tro og beder om at vide, hvem der trænger til hendes hjælp, og så handler hun på de tilskyndelser, hun modtager. Hun foretager telefonopringninger, udtrykker sin kærlighed og fortæller sine venner: »Vi har brug for jer.« Hun holder familieaften i sin lejlighed hver uge og inviterer naboer, medlemmer og missionærerne til at komme – også til spisning. Hun inviterer dem til at komme i kirke, kigger efter dem og sidder sammen med dem, når de kommer.

Maria forstår ældste Jeffrey R. Hollands seneste påmindelse om, at »en invitation, der kommer fra vores

kærlighed til andre og til Herren Jesus Kristus ... vil aldrig blive set som fornærmende eller dømmende.«¹⁰ Hun har en liste over dem, der siger, at de er blevet fornærmede, og hun tjener dem fortsat. Fordi de ved, at hun elsker dem, kan hun sige til dem: »Vær ikke fornærmet. Det er jo fjollet!«

Maria er en Jesu Kristi discipel, der holder sine pagter. Selvom hun ikke har en præstedømmebærer i sit hjem, føler hun Guds kraft hver dag ved at opfylde sine tempelpagter, idet hun trænger sig frem på stien, holder ud til enden og hjælper andre til at tage del i arbejdet med frelse undervejs.

Da jeg fortalte jer om disse oplevelser, så I da jer selv i arbejdet med frelse? Brug et øjeblik, hvor I tænker på en anden af Guds døtre, som trænger til opmuntring for at komme tilbage på pagtens sti, eller som har brug for en lille smule hjælp til at blive på stien. Spørg jeres Fader i himlen om hende. Hun er hans datter. Han kender hende ved navn. Han kender også jer, og han vil fortælle jer, hvad hun har brug for. Vær tålmodig og fortsæt i tro og bøn på hendes vegne, og reagér på de tilskyndelser, I modtager. Når I handler på disse tilskyndelser, vil Ånden bekræfte, at jeres ofre er acceptable for Herren.

»Søster Eliza R. Snow ... [anerkendte] taknemligt søstrenes indsats for at styrke hinanden ... Hun fortalte dem, at selv om Kirken ikke førte optegnelser over ethvert bidrag, de ydede for at hjælpe de nødlidende, fører Herren en fuldkommen optegnelse over deres frelsende arbejde ...

»Profeten Joseph Smith har sagt, at denne forening blev organiseret for at frelse sjæle. Hvad har søstre gjort for at vinde dem tilbage, der er kommet på afveje? – For at varme de hjerter, der er blevet kolde over for evangeliet? – Der føres endnu en bog over jeres tro, jeres venlighed, jeres gode gerninger og [jeres] ord. Der føres endnu en optegnelse. Intet går upåagtet hen.«¹¹

I Mormons Bog taler Ammon om den store årsag, vi har til at fryde os. Han siger: »Og se, jeg spørger: Hvilke store velsignelser har [Gud] skænket os? Kan I sige det?«

I sin begejstring afventer Ammon ikke et svar. Han siger: »Se, jeg svarer for jer ... dette er den velsignelse, der er blevet skænket os, at vi er blevet gjort til redskaber i Guds hænder til at udføre denne store gerning.«¹²

Vi er pagtsdøtre i Herrens rige, og vi har muligheden for at være

redskaber i hans hænder. Når vi hver dag tager del i arbejdet med frelse på små og enkle måder – ved at våge over, styrke og undervise hinanden – vil vi kunne tilslutte os Ammon, som erklærede:

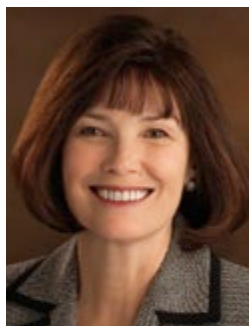
»Men se, min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt til randen af glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud.

Ja, jeg ved, at jeg intet er; hvad min egen styrke angår, er jeg svag; derfor vil jeg ikke prale af mig selv, men jeg vil prale af min Gud, for med hans styrke kan jeg gøre alt.«¹³

Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 18:8–10.
2. L&P 20:77.
3. Moses 1:39.
4. L&P 25:1.
5. 2 Ne 31:18.
6. 2 Ne 31:20.
7. Russell M. Nelson, »Pagter«, *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
8. Luk 22:32.
9. Thomas S. Monson, »Tro i arbejdet med frelse«, verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, juni 2013, lds.org/broadcasts.
10. Jeffrey R. Holland, »Our Responsibility to Invite«, verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, juni 2013, lds.org/broadcasts.
11. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 83.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Linda S. Reeves

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Gør krav på velsignelserne ved jeres pagter

Når vi fornyer og ærer vore pagter, bliver vore byrder lettet, og vi kan til stadighed blive rensset og styrket.

Søstre, hvor er det vidunderligt at være sammen med jer igen. Jeg mødte for nylig en kvinde, der forberedte sig til at blive døbt. Den pågældende søndag ankom hun til kirkebygningen efter at have gået tre kilometer i dybt mudder. Hun gik straks ind på badeværelset, tog sit mudrede tøj af, vaskede sig ren og tog sit rene søndagstøj på. Ved hjælpeforeningsmødet fortalte hun om sin omvendelse. Jeg blev rørt over hendes overvældende ønske om at blive vasket ren gennem omvendelse og Frelserens sonoffer og hendes villighed til at opgive sit »gamle liv« for at indgå hellige pagter med vor Fader i himlen. Hun var gået fra sin kæreste, havde overvundet afhængighed for at efterleve visdomsordet, hun var holdt op med at arbejde om søndagen og havde mistet gode venner, da hun fortalte, at hun havde planer om at blive døbt. Hun var så ivrig efter at aflægge alle sine synder, så hun kunne blive vasket ren og føle Frelserens forløsende kærlighed. Den morgen blev

jeg inspireret af hendes ønske om at blive både fysisk og åndelig ren.

Vi ved, at mange af jer har ydet lignende ofre, når I har følt Helligånden vidne og har ønsket at omvende jer, blive døbt og blive gjort ren. Der er måske ikke noget andet tidspunkt, hvor vi føler Frelserens guddommelige kærlighed i sådan en overflod, som vi gør, når vi omvender os og mærker hans kærlige arme, der er rakt ud mod

os for at omfavne os og forsikre os om hans kærlighed og accept.

Da jeg for nogle søndage siden lyttede til nadverbønnen, blev jeg rørt over den måde, hvorpå præsten udtalte hvert ord med stor følelse. Senere ringede jeg til den præst for at takke ham for at have gjort nadveren til en stor, åndelig oplevelse for mig og forsamlingen. Han var ikke hjemme, men hans mor svarede, »Åh, han bliver så glad for at høre, at du ringede! Det var første gang, at han skulle bede nadverbønnen, og vi har forberedt os sammen, talt om betydningen af nadveren og af at forny vore dåbspagter med Frelseren på værdig måde.« Hvor jeg dog elsker denne skønne mor for at undervise sin søn om kraften i dåbspagterne og hvordan han kan hjælpe menighedens medlemmer til at føle den kraft.

En anden mor, som jeg kender, har siddet alene i kirken en række år sammen med sine fire små børn. Hun har sjældent været i stand til at koncentrere sig om Frelseren under nadveren, derfor har hun lagt en plan. Nu prøver hun at afsætte tid hver lørdag til at gennemgå ugen og tænke over sine pagter, og hvad hun skal omvende sig fra. »Så,« siger hun, »er jeg klar til at tage nadveren, forny mine pagter og føle forsoningens rensende kraft, uanset hvordan situationen er med mine børn.«

Hvorfor lægger Frelseren så stor vægt på nadveren, kære søstre? Hvilken betydning spiller denne ugentlige fornyelse af vore dåbspagter i vores tilværelse? Anerkender vi Frelserens evne til fuldstændigt at rense os hver uge, når vi værdigt og med omtanke tager del i nadveren? Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Det er Jesu Kristi evangeliums og forsoningens løfte: ... at [vi] ved slutningen af vores liv kan gå igennem sløret omvendt fra

[vore] synder og vasket rene i Kristi blod.«¹

Vores præsidentskab føler stor glæde, når vore søstre og deres familie indgår og holder pagter, men vores hjerte smerter for dem af jer, der oplever stor modgang i jeres liv på grund af kære, der bryder pagter. Profeten Jakob, Nefis bror, blev af Herren bedt om at tale til sine brødre om de retskafne kvinder og børn på sin tid. Jeg vidner om, at hans ord er blevet bevaret til netop vor tid. Han taler til os, som var det Frelseren selv, der talte. Jakob var »tynget af meget ... omsorg«, da han for ægtemænd og fædre vidnede:

»Det bedrøver mig også, at jeg må tale med så megen ligefremhed ... foran jeres hustruer og jeres børn, hvoraf manges følelser er overordentlig sarte og dydige og fintmærkende ...

Deres hjertes hulken stiger op til Gud ... mangt et hjerte [er dødt], gen-nemboret af dybe sår.«²

Til de kvinder og børn, der den-gang og i vor tid holder pagterne, lover Jakob:

»Se hen til Gud med fasthed i sin-det, og bed til ham med stor tro, så

vil han trøste jer i jeres trængsler ...

Løft hovedet og modtag Guds behagelige ord og tag for jer af hans kærlighed.«³

Søstre, jeg vidner om styrken og kraften i bøn, når vi udtrykker vores dybeste smerte og ønsker til vor him-melske Fader, og de svar, vi modtager, når vi »tager for os« af skrifterne og de levende profeters ord.

For knap tre år siden ødelagde en sønderlømmende brand det ind-vendige af det elskede, historiske tabernakel i Provo i Utah. Tabet blev anset som en stor tragedie af både samfundet og Kirkens medlemmer. Mange spurgte undrende: »Hvorfor lod Herren dette ske? Han kunne da have forhindret ilden eller stoppet dens ødelæggelse.«

Ved generalkonferencen i okto-ber 2011, ti måneder senere, lød der et gisp fra tilhørerne, da præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde, at det næsten ødelagte tabernakel skulle laves om til et helligt tempel – et Herrens hus! Pludselig kunne vi se, hvad Herren hele tiden havde vidst! Han forårsagede ikke ilden, men han lod ilden hærge det indvendige af

bygningen. Han så tabernaklet som et storslået tempel – et permanent hjem til indgåelse af hellige og evige pagter.⁴

Mine kære søstre, Herren tillader os at blive prøvet og udfordret, nogle gange til vores yderste grænse. Vi har set kære – og måske selv oplevet det – der billedligt talt blev brændt ned til grunden, og har undret os over, hvorfor en kærlig og omsorgsfuld him-melsk Fader lader sådanne ting ske. Men han efterlader os ikke i asken, han står med åbne arme og opfordrer os ivrigt til at komme til sig. Han bygger os om til storslåede templer, hvor hans Ånd kan dvæle for evigt.

I Lære og Pagter 58:3–4 fortæller Herren os:

»I kan med jeres naturlige øjne ikke i øjeblikket se Guds forehavende med hensyn til det, som skal komme her-efter og den herlighed, der skal følge efter megen modgang.

For efter megen modgang kommer velsignelserne. Derfor skal den dag komme, da I skal blive kronet med megen herlighed.«

Søstre, jeg vidner om, at Herren har en plan for os hver især. Intet af

det, der sker, kommer som et chok eller en overraskelse for ham. Han er alvidende og altid kærlig. Han er ivrig efter at hjælpe os, trøste os og lette vore smerter, når vi sætter vores lid til forsoningens kraft og ærer vore pagter. De prøvelser og udfordringer, som vi kommer ud for, kan måske være lige netop det, der hjælper os til at komme til ham og holde fast i vore pagter, så vi kan vende tilbage til hans nærhed og modtage alt det, som Faderen har.

Det forgangne år har jeg haft brug for og ønsket at føle Herrens kærlighed i større grad, modtage personlig åbenbaring, forstå mine tempelpagter bedre og få lettet mine byrder. Når jeg har bedt specifikt om disse velsignelser, har jeg følt Ånden tilskynde mig til at tage i templet og lytte nøje til hvert enkelt ord i de velsignelser, der bliver udtalt over mig. Jeg vidner om, at når jeg har lyttet mere opmærksomt og har prøvet at udøve tro, så har Herren været barmhjertig mod mig og har gjort mine byrder lette. Han

har hjulpet mig til at føle større fred omkring bønner, der endnu ikke er blevet besvaret. Vi binder Herren til sine løfter, når vi holder vore pagter og udøver vores tro.⁵ Kom til templet, kære søstre, og gør krav på jeres velsignelser!

Jeg vil også gerne berøre noget andet, der kan give os selvtilid og tro. Vi har til tider, som kvinder, en tendens til at være kritiske over for os selv. Når dette sker, skal vi søge Ånden og spørge: »Er det det, som Herren ønsker, at jeg tænker om mig selv, eller prøver Satan at få mig ned med nakken?« Husk, at vor himmelske Faders kærlighed er fuldkommen og uendelig.⁶ Han ønsker at opbygge os, ikke nedbryde os.

Som medlemmer af Kirken føler vi nogle gange, at vi skal være del af en »perfekt SDH-familie« for at blive accepteret af Herren. Vi føler os ofte mindreværdige eller som udskud i riget, når vi ikke kan genkende os selv i det billede. Kære søstre, når alt

kommer til alt, så vil det, der betyder noget for vor himmelske Fader være, hvor omhyggeligt vi har holdt vore pagter, og i hvor høj grad vi har prøvet at følge vor Frelser, Jesu Kristi, eksempel.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. På grund af hans sonoffer kan vi hver uge blive vasket rene, når vi værdigt tager del i hans nadver. Når vi fornyer og ærer vore pagter, bliver vore byrder lettet, og vi kan til stadighed blive renset og styrket, så vi, når livet her er forbi, kan blive regnet som værdige til at modtage ophøjelse og evigt liv. Jeg vidner om disse ting i vor elskede Frelser, Jesu Kristi navn. Amen ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, »Forsoningen«, *Liahona*, nov. 2012, s. 77.
2. Jak 2:3, 7, 35.
3. Jak 2:3, 1–2.
4. Se Mosi 23:21–22.
5. Se L&P 82:10.
6. Se Russell M. Nelson, »Guddommelig kærlighed«, *Liahona*, feb. 2003, s. 12–17.

Præsident Thomas S. Monson

Vi er ikke alene

I [vil] en dag ... se tilbage på jeres svære tider, og I vil indse, at han altid stod ved jeres side.

Mine kære søstre, den ånd, vi føler i aften, er en afspejling af jeres styrke, jeres hengivenhed og jeres godhed. For at citere Mesteren: »I er jordens salt ... I er verdens lys.«¹

Når jeg har tænkt over denne mulighed for at tale til jer, er jeg blevet mindet om den kærlighed, min kære hustru, Frances, havde for Hjælpeforeningen. I løbet af sit liv tjente hun i mange stillinger i Hjælpeforeningen. Da hun og jeg var blot 31 år gamle, blev jeg kaldet som præsident for Den Canadiske Mission. I løbet af opgavens tre år præsiderede Frances over alle hjælpeforeninger i det store område, der omfattede provinserne Ontario og Quebec. Nogle af hendes tætteste venskaber opstod på grund af den opgave, såvel som fra de mange kaldelser hun senere udfyldte i vores egen hjælpeforening i menigheden. Hun var en trofast datter af vor himmelske Fader, min elskede partner og min kære ven. Jeg savner hende mere, end ord kan udtrykke.

Ligesom hende elsker jeg også Hjælpeforeningen. Jeg vidner for jer om, at den blev oprettet gennem inspiration og er en vigtig del af Herrens kirke her på jorden. Det ville være umuligt at opregne alt det gode, der er kommet ud af denne

organisation og alle de personer, som er blevet velsignet på grund af den.

Hjælpeforeningen er sammensat af mange forskellige kvinder. Der er dem, der er enlige – måske i skole, måske arbejdende – men allerede i gang med en god og rig tilværelse. Nogle af jer er travle mødre med børn. Andre af jer har mistet jeres mand på grund af skilsmisse eller dødsfald og kæmper med at opdrage jeres børn uden en ægtemand og fars hjælp. Nogle af jer har opdraget jeres børn, men indset, at deres behov for jeres hjælp er vedvarende. Der findes mange af jer, der har ældre forældre, som har brug for den kærlige omsorg, som kun I kan give.

Hvor end vi befinder os i livet, findes der tidspunkter, hvor vi alle har udfordringer og kampe. Selvom de er forskellige for os hver især, har vi dem alle.

Mange af de udfordringer, vi står over for, findes, fordi vi lever i en verden, der er befolket af mange forskellige slags mennesker. Til tider spørger vi i fortvivlelse: »Hvordan kan jeg fokusere på det celestiale, når jeg bevæger mig igennem denne telestiale verden?«

Der er tidspunkter, hvor I går på en sti overstrøet med torne og fyldt med kampe. Der er tidspunkter, hvor I føler

jer adskilt – endda isoleret – fra Giveren af alle gode gaver. I er bekymret for, at I går alene. Frygt erstatter troen.

Når I finder jer selv i sådanne omstændigheder, bønfalder jeg jer om at huske bøn. Jeg elsker præsident Ezra Taft Bensons ord om bøn. Han sagde:

»Gennem hele mit liv har jeg værdsat rådet om at fæste lid til bøn højere end noget andet råd, jeg ... har fået. Det er blevet en del af mig selv – et anker, en konstant kilde til styrke og grundlaget for min kundskab om guddommelige forhold ...

Selvom der skulle komme modangreb, kan vi på ny føle os trygge, for Gud vil tale fred til sjælen. Denne fred, denne ophøjede, rolige ånd, er den største velsignelse i livet.«²

Apostlen Paulus formanede:

»Bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud ...

Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus.«³

Sikke et storslået løfte! Fred er det, vi søger efter, det, vi længes efter.

Vi blev ikke anbragt på denne jord for at gå alene. Hvilken forbløffende kilde til kraft, til styrke og til trøst der er tilgængelig for os hver især. Han, der kender os bedre, end vi kender os selv, han, der ser det større billede og som kender begyndelsen fra enden, har forsikret os, at han vil være der for at hjælpe os, hvis vi blot spørger. Vi har fået løftet: »Bed altid og hav tro, så skal alting virke sammen til gavn for jer.«⁴

Når vore bønner stiger til himlen, lad os da ikke glemme de ord, Frelseren underviste os i. Da han oplevede den pinefulde smerte i Getsemane og på korset, bad han til Faderen: »Ske ikke min vilje, men din.«⁵ Selvom det til tider er svært for os, så skal vi stole på, at vor himmelske Fader bedst ved,

hvordan, hvornår og på hvilken måde han skal give os den hjælp, vi søger.

Jeg værdsætter digterens ord:

*Jeg ved ej helt, hvordan det sker,
men Gud mig hører, når jeg be'r.*

*Jeg ved, han har givet sit ord,
besvaret bli'r hver bøn på jord.*

*Det rette tidspunkt ingen ved,
i bønnen bor tålmodighed.*

*Jeg ved ej, om han mig skænker
alting nøjagtigt, som jeg tænker.*

*Men jeg lader trygt ham råde,
som er så fuld af nåde.*

*Han vil min bøn besvare
eller noget bedre åbenbare.⁶*

Bøn er selvfølgelig ikke kun til svære tider. Vi bliver gentagne gange i skrifterne bedt om at »altid bede«⁷ og have en bøn i hjertet.⁸ Ordene i en kendt yndlingssalme fremsætter en opfordring, som det vil være en god idé at følge dagligt: »Bønner ej forglem.«⁹

Skriftstudium sammen med bøn hjælper os til at klare os i vores ofte svære verden. Sandhedens ord og

den inspiration, der findes i vore fire standardværker, er dyrebare ejendele for mig. Jeg bliver aldrig træt af at læse dem. Jeg bliver åndeligt opløftet, hver gang jeg søger i skrifterne. Disse hellige, sande og kærlige ord vejleder mig i mit liv og udpeger vejen til evig fuldkommengørelse.

Når vi læser og grunder over skrifterne, oplever vi Åndens søde hvisken til vores sjæl. Vi kan finde svar på vore spørgsmål. Vi lærer om de velsignelser, der kommer ved at holde Guds befalinger. Vi får et sikkert vidnesbyrd om vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og deres kærlighed til os. Når vi kombinerer skriftstudium med vore bønner, kan vi med vished vide, at Jesu Kristi evangelium er sandt.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Må Herren velsigne enhver af os, så vi må mætte os med hans hellige ord og hente den styrke, fred og kundskab [fra dem], som overgår al forstand« (Fil 4:7).«¹⁰

Når vi husker bøn og tager os tid til at vende os mod skrifterne, vil vores

liv blive velsignet i uendeligt større grad, og vore byrder vil blive gjort lettere.

Jeg vil gerne fortælle jer en beretning om, hvordan vor himmelske Fader besvarede en kvindes bønner og gav hende den fred og forsikring, hun så desperat søgte.

Tiffanys vanskeligheder begyndte sidste år, da hun havde gæster i sit hjem til Thanksgiving og senere til jul. Hendes mand havde læst medicin og var nu i gang med sit andet år som reservelæge. På grund af sine lange arbejdstider var han ikke i stand til at hjælpe hende lige så meget, som de begge ville have ønsket, og Tiffany måtte tage sig af det meste af det, der skulle nås til helligdagene udover at tage sig af deres fire små børn. Hun var overvældet, og så hørte hun, at en person, som hun holdt meget af, havde fået kræft. Stress og bekymring begyndte at plage hende, og hun oplevede en periode med mismod og depression. Hun søgte hjælp hos lægen, men det ændrede ikke noget. Hendes appetit forsvandt, og hun begyndte at tabe sig, hvilket ikke var sundt for hendes spinkle krop. Hun søgte efter fred i skrifterne og bad om udfrielse fra det mørke, der var ved at overtage hende. Hun begyndte at føle sig forladt af Gud, da der hverken kom fred eller hjælp. Hendes familie og venner bad for hende og forsøgte desperat at hjælpe. De kom med hendes yndlingsmad i et forsøg på at holde hende fysisk sund, men hun kunne blot tage et par bidder og kunne ikke spise op.

En særlig svær dag prøvede en ven forgæves at friste hende med noget mad, hun altid havde elsket. Da intet virkede, sagde venen: »Der må være *noget*, som du synes, der lyder godt.«

Tiffany tænkte sig om et øjeblik og sagde: »Det eneste, jeg kan tænke på,

der lyder godt, er hjemmebagt brød.«

Men de havde ikke noget.

Den følgende eftermiddag ringede det på Tiffanys dør. Hendes mand var tilfældigvis hjemme og åbnede døren. Da han kom tilbage, bar han på et hjemmebagt brød. Tiffany var forbløffet, da han fortalte, at det kom fra en kvinde, der hed Sherrie, og som de næsten ikke kendte. Hun var en ven af Tiffanys søster, Nicole, der boede i Denver i Colorado. Sherrie havde kort mødt Tiffany og hendes mand nogle måneder tidligere, da Nicole og hendes familie tilbragte Thanksgiving hos Tiffany. Sherrie, der boede i Omaha, var kommet til Tiffanys hus for at besøge Nicole.

Nu flere måneder senere med det lækre brød i hånden ringede Tiffany til sin søster Nicole for at takke hende for at sende Sherrie ud på et barmhjertighedsærinde. I stedet fandt hun ud af, at Nicole ikke havde sendt hende og intet kendte til besøget.

Resten af historien kom frem, da Nicole tjekkede med sin ven Sherrie for at finde ud af, hvad der havde tilskyndet hende til at komme med brødet. Det, hun fandt frem til, var til inspiration for hende, for Tiffany, for Sherrie – og det er til inspiration for mig.

Den morgen, hvor Sherrie leverede brødet, var hun blevet tilskyndet til at bage to brød i stedet for det ene, som hun havde planlagt. Hun sagde, at hun følte sig tilskyndet til at tage det andet brød med sig i bilen den dag, selvom hun ikke vidste hvorfor. Efter frokost hos en ven begyndte hendes etårige datter at græde og havde brug for en lur derhjemme. Sherrie tøvede, da hun fik en umiskendelig følelse af, at hun skulle tage det ekstra brød over til Nicoles søster Tiffany, der boede 30 minutters kørsel væk i den anden ende af byen, og som hun næsten ikke kendte. Hun forsøgte at

bortrationalisere tanken, da hun gerne ville have sin meget trætte datter hjem, og fordi hun følte sig flov over at give et brød til nogen, der næsten var fremmede. Men følelsen af at tage over til Tiffanys hus var stærk, så hun fulgte tilskyndelsen.

Da hun kom derhen, åbnede Tiffanys mand døren. Sherrie mindede ham om, at hun var Nicoles ven, som han kort havde mødt til Thanksgiving, gav ham brødet og gik igen.

Og på den måde skete det, at Herren sendte en fremmed person tværs gennem byen for at give ikke blot det ønskede hjemmebakte brød, men også et klart budskab om

kærlighed til Tiffany. Det, der skete, kan ikke forklares på nogen anden måde. Hun havde påtrængende brug for at føle, at hun ikke var alene – at Gud var opmærksom på hende og ikke havde forladt hende. Det brød – lige det hun ønskede – blev givet til hende af en person, hun næsten ikke kendte, en person, der ikke kendte hendes behov, men som lyttede til Åndens tilskyndelse og fulgte den tilskyndelse. Det blev et tydeligt tegn for Tiffany på, at hendes himmelske Fader var opmærksom på hendes behov og elskede hende nok til at sende hjælp. Han havde besvaret hendes råb om hjælp.

Mine kære søstre, jeres himmelske Fader elsker jer – jer hver især. Den kærlighed ændrer sig aldrig. Den er ikke påvirket af jeres fremtoning, jeres ejendele eller de penge, I har stående på jeres bankkonto. Den ændrer sig ikke på grund af jeres talenter og evner. Den er der bare. Den er der, når I er kede af det eller glade, mismodige eller forhåbningsfulde. Guds kærlighed er der for jer, hvad enten I føler, at I fortjener at blive elsket, eller ej. Den er der bare altid.

Når vi søger vor himmelske Fader i inderlig, oprigtig bøn og ærligt, pligtopfyldende skriftstudium, bliver vore vidnesbyrd stærkere og endnu dybere forankret. Vi vil kende Guds kærlighed til os. Vi vil forstå, at vi aldrig går alene. Jeg lover jer, at I en dag vil se tilbage på jeres svære tider, og I vil indse, at han altid stod ved jeres side. Jeg ved, at dette er sandt i forbindelse med bortgangen af min evige partner – Frances Beverly Johnson Monson.

Jeg efterlader jer min velsignelse. Jeg efterlader jer med min taknemlighed for alt det gode, som I gør, og det liv, som I lever. Det er min bøn, at I må blive velsignet med enhver god gave. Det siger jeg i vor Frelser og Forløseres navn, ja, Jesus Kristus, Herren. Amen. ■

NOTER

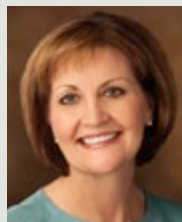
1. Matt 5:13–14.
2. Ezra Taft Benson, »Bed altid«, *Stjernen*, juni 1990, s. 4, 6.
3. Fil 4:6–7.
4. L&P 90:24.
5. Luk 22:42.
6. Eliza M. Hickok, »Prayer«, i James Gilchrist Lawson, red., *The Best Loved Religious Poems*, 1933, s. 160.
7. Luk 21:36; se også 2 Ne 32:9; 3 Ne 18:15; L&P 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Se 3 Ne 20:1.
9. »Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange*, nr. 72.
10. Gordon B. Hinckley, »Mæt jer med skriftens ord«, *Stjernen*, juli 1986, s. 4.

Organisationernes hovedpræsidentskaber

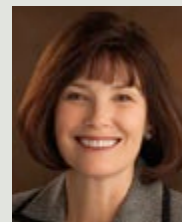
HJÆLPEFORENINGEN

Carole M. Stephens
Førsterådgiver

Linda K. Burton
Præsident

Linda S. Reeves
Andenrådgiver

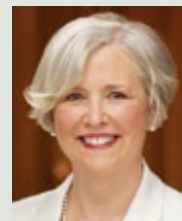
UNGE PIGER

Carol F. McConkie
Førsterådgiver

Bonnie L. Oscarson
Præsident

Neill F. Marriott
Andenrådgiver

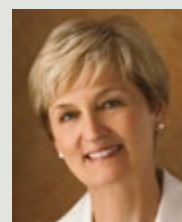
PRIMARY

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
Præsident

Cheryl A. Esplin
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
Præsident

Randall L. Ridd
Andenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
Præsident

Matthew O. Richardson
Andenrådgiver

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte beretninger fra generalkonferencetaler til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Talerne står i alfabetisk orden, og tallet henviser til talens første side.

TALER	BERETNINGER
Neil L. Andersen	(92) En trofast brasiliansk mor, hvis mand forbyder hende at komme i Kirken, sender sine børn i kirke.
M. Russell Ballard	(43) En familie oplever succes med missionering, efter de tager opfordringen om at fremskynde arbejdet med frelse til sig.
David A. Bednar	(17) Susan Bednars familie (da hun var ung) bliver velsignet, fordi de efterlever tiendeloven.
Gérald Caussé	(49) Gérald Caussé og hans familie oplever, at det er nemmere at bo i en ny by på grund af den varme modtagelse fra de sidste dages hellige.
D. Todd Christofferson	(29) Anna Daines bliver medlem af en gruppe frivillige og hjælper lokalsamfundet til at overvinde deres fordomme mod de sidste dages hellige.
Quentin L. Cook	(88) Quentin L. Cook og andre advokater i hans firma beslutter sig for at skabe et familievenligt arbejdsmiljø.
Edward Dube	(15) Unge Edward Dubes mor fortæller ham, at han skal se fremad, ikke bagud, når de arbejder sammen i marken.
Timothy J. Dyches	(37) Corrie ten Boom tilgiver en tidligere nazisoldat, som havde været en af vagterne, da hun var i koncentrationslejr.
Henry B. Eyring	(58) Unge Henry B. Eyring bliver velsignet, da han sammen med biskoppen besøger medlemmer i nød. (69) Mildred og Henry Eyring bliver forenet i deres beslutning om at flytte tilbage til Utah i nærheden af hendes familie.
Randy D. Funk	(52) Efter en undersøger fra Indien hører beretningen om Joseph Smith på et sprog, som hun ikke forstår, beder hun om at blive døbt.
Kevin S. Hamilton	(99) En families første skridt til at forlade Kirken er en beslutning om at tage på en søndagstur i stedet for at komme til nadvermødet.
Jeffrey R. Holland	(40) En søster finder sit formål efter at være blevet alvorligt skadet i et flystyrt.
Richard J. Maynes	(79) Richard J. Maynes' oldefar fik et hjerteanfald og døde, mens han var på mission.
Thomas S. Monson	(61) En trofast hjemmelærer bliver fyldt med taknemlighed, da en person, han har besøgt i årevis, bliver medlem af Kirken. (85) Thomas S. Monson giver en ældre bror, der ikke længere kan se eller høre, en præstedømmevelsignelse.
S. Gifford Nielsen	(33) En stavspræsident bronzerede en trofast missionærs udtrådte sko.
Adrián Ochoa	(102) Familiens medlemmer glæder sig, da den unge Adrián Ochoa og to fætre vender hjem efter et voldsomt uvejr.
Bonnie L. Oscarson	(76) Agnes Hoggan nægter at lade sin 16-årige datter blive adopteret af en familie, der ikke er medlem af Kirken.
Boyd K. Packer	Boyd K. Packer får det råd at bede medlemmerne af en stav med problemer om at læse skrifterne.
L. Tom Perry	(46) Som dreng tager L. Tom Perry og andre primarybørn sammen med deres lærer på tur til et yndlingssted i en kløft.
Linda S. Reeves	(118) En kvinde, der forbereder sig på at blive døbt, går 3 km i mudder for at komme i kirke.
Ulisses Soares	(9) Moses Mahlangu og andre i Sydafrika sidder uden for en kirke og lytter til møderne gennem et vindue.
Carole M. Stephens	(12) Trofaste søstre i Honduras modtager præstedømmevelsignelser fra deres kirkeledere. (115) En 10-årig dreng holder sin pagt om at sørge med andre, da han trøster sin oldemor, der lige er blevet enke.
Dieter F. Uchtdorf	(21) En mand har en drøm, hvor et sidste dages helligt par forklarer om mulighederne for at tjene i Kirken. (55) Dieter F. Uchtdorf falder, da han står på ski og har svært ved at komme op, indtil hans barnebarn hjælper ham.
Arnulfo Valenzuela	(35) En mindre aktiv søster vender tilbage til Kirken efter at have følt Helligånden, da hun sang en salme sammen med sine besøgs lærere.
Terence M. Vinson	(104) Pludselig regn, som slukker en ildebrand, der truer landsbyens afgrøder, er svar på bøn fra et trofast medlem af Kirken i Papua New Guinea.

Vækst i antallet af medlemmer og missionærer blev bekendtgjort ved generalkonferencen

Præsident Thomas S. Monson annoncerede den 5. oktober 2013 ved det første møde ved oktoberkonferencen, at Kirkens medlemstal har nået 15 millioner. Han bekendtgjorde også, at siden alderen for missionærer blev sænket i oktober 2012, er antallet af fuldtidsmissionærer over hele verden steget markant – fra 58.500 til 80.333.

»Kirken vokser fortsat stabilt og forandrer tilværelsen for flere og flere mennesker hvert år,« sagde præsident Monson. »Den breder sig over den ganske jord i takt med, at vores missionærstyrke finder frem til dem, der søger efter sandheden.«

Han opfordrede medlemmer og missionærer til at arbejde sammen for at fortælle andre om evangeliet. »Det er nu, at medlemmer og missionærer skal gå sammen og arbejde sammen i Herrens vingård for at bringe sjæle til ham,« sagde præsident Monson, der har været apostel i 50 år.

Ved mødet lørdag eftermiddag blev tre medlemmer af De Halvfjerds Første Kvorum – ældste John B. Dickson, Paul E. Koelliker og F. Michael Watson – ærefuldt afløst og fik emeritusstatus, og ældste Kent D. Watson fra

De Halvfjerds Andet Kvorum blev også ærefuldt afløst. Derudover blev Julio A. Angulo, 45, Bogotá i Colombia, Peter F. Evans, 54, Salt Lake City i Utah og Gennady N. Podvodov, 47, Donetsk i Ukraine opretholdt som områdehalvfjersere. Det blev

bekendtgjort, at César H. Hooker og Craig T. Wright var blevet afløst som områdehalvfjersere.

Millioner over hele verden så eller lyttede til konferencen via fjernsyn, internet, radio eller satellittransmissioner. For første gang kunne man se præstedømmemødet lørdag aften direkte på fjernsynet eller via internettet. Flere end 100.000 personer deltog i de fem møder i Conferencecentret i Salt Lake City den 5. og 6. oktober. Konferencen var også tilgængelig på 95 sprog via forskellige medier og transmissioner til 197 lande og territorier.

Præsident Monson afsluttede konferencen med en bøn til Kirkens medlemmer om at udvise større venlighed over for hinanden og »altid være fuldt beskæftiget med at udføre Herrens værk«. ■

PRÆSIDENT MONSON HAR VÆRET APOSTEL I 50 ÅR

Oktoberkonferencen 2013 markerede 50-års jubilæet for præsident Thomas S. Monsons kaldelse til De Tolv Apostles Kvorum. Han blev opretholdt som apostel som 36-årig den 4. oktober 1963. ■

Thomas S. Monson i Tabernaklet på Tempelpladsen i 1963 få øjeblikke før han blev opretholdt som generalautoritet.

Sider på sociale medier, der er lavet til Kirkens ledere

Eric Murdock

Nyheder og begivenheder på LDS.org

Kirken har lavet officielle sider på Facebook og Google Plus for medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Disse sider virker som en officiel præsentation på de sociale medier af hver af brødrene, som er ansvarlig for siderne, mens de bliver vedligeholdt af Kirken på deres vegne.

Man kan finde de officielle Facebook- og Google Plus-kontoer ved at søge på facebook.com/lds og plus.google.com. Kig efter Kirkens logo for at finde ud af, hvorvidt en side på de sociale medier er en af Kirkens officielle sider.

De, der følger disse sider, vil regelmæssigt modtage opdateringer om hver af brødrenes tjenestegering. »Kirken vil på deres vegne poste links til taler, artikler, videoer og andet relevant indhold,« siger Dale Jones, der er talsmand for Kirken.

Disse sider vil gøre det nemmere for folk at finde de levende profeters ord, og når de »kan lide« disse sider, vil indholdet være på den persons nyhedsfeed på Facebook, hvor det kan ses og deles med andre.

Officielle sider hjælper medlemmerne til at vide, hvilke sider der vedligeholdes af Kirken og kan derved beskytte folk fra falske sider. ■

FOTO: NICOLAS CARRASCO, MED TILLADELSE FRA CHURCH NEWS

Tempelnyt

Det første spadestik taget til det første tempel i Connecticut

Byggeriet af det første sidste dages hellig-tempel i Connecticut i USA begyndte efter ceremonierne for det første spadestik, der blev ledt af præsident Thomas S. Monson i Hartford lørdag den 17. august. Templet i Hartford i Connecticut bliver det andet tempel i New England (det første ligger i Boston i Massachusetts) og er et af de 170 SDH-templer over hele verden i brug, under opførelse eller i planlægningsfasen.

Det andet tempel i Colorado

Lørdag den 24. august ledte ældste Ronald A. Rasband fra De Halvfjerds' Præsidium ceremonierne for det første spadestik for det andet tempel i Colorado i USA – templet i Fort Collins i Colorado. Det andet tempel er i Denver, omkring 95 km syd for Fort Collins. ■

Stave organiseres i Rom og Paris

Aldste Dallin H. Oaks og ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum organiserede under et besøg i september 2013 den anden stav i Rom og den tredje stav i Paris. Besøget indbefattede også møder i Leeds og Manchester samt i Madrid. Et tempel er under opførelse i Rom og et andet vil snart blive bygget i Paris.

»Det går godt for Kirken i Europa, og den har en imponerende fremgang,« sagde ældste Oaks. Ældste Ballard fortalte de europæiske medlemmer, at Kirken skulle »anerkende, at Herren fremskynder arbejdet med frelse, og at vi alle skal tage del deri.« ■

Vor tids lærdomme

Fra oktober 2013 til marts 2014 bør lektionen den fjerde søndag for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen forberedes fra en eller flere taler fra generalkonferencen i oktober 2013. I april 2014 kan talerne udvælges fra generalkonferencen i enten oktober 2013 eller april 2014. Stavs- og distriktspræsidenter bør vælge, hvilke taler der skal benyttes i deres område, eller de kan uddelegere dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter.

Lær mere ved at gennemgå artiklen »Vor tids lærdomme« i *Liahona*, maj 2013. ■

Randall L. Ridd

*Ny andenrådgiver
i Unge Mænds
hovedpræsidentskab*

Som søn af en håndværker lærte Randall L. Ridd tidligt vigtigheden af at udføre sit arbejde på den rigtige måde. Ved flere lejligheder færdiggjorde den unge Randall en opgave for blot at høre sin far, Leon Ridd, sige: »Du er ikke færdig endnu.«

Et sådant krav om veludført arbejde efterlod et varigt indtryk på den mand, der nu tjener som andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab. Den dag i dag hører han nogle gange sin fars faste, men kærlige ord, når han udfører sine pligter i forbindelse med jobbet, familien og sit ansvar i præstedømmet. »Du er ikke færdig endnu. Gør det ordentligt.«

Bror Ridd siger, at hans families arbejdsmoral har velsignet hans liv. Det har lærere og præstedømmeledere, som nogle gange har puffet ham hen ad evangeliets sti, også gjort. Selv om mange af hans klassekammerater fra high school tog på mission som 19-årige, valgte Randall at tilmelde sig college og melde sig til hæren. Han fik senere et job som røntgentekniker, mens han fortsatte sine studier ved University of Utah. Nogle få kloge mænd var modige nok til at fortælle ham, at han burde tage på mission. Han fulgte deres råd og indsendte sine papirer. Snart efter fortalte han andre om evangeliet i Mexicos Nordlige Mission. »Jeg kan ikke forestille mig, hvordan mit liv ville have været, hvis jeg ikke var taget på mission,« siger han.

Han vendte hjem, fortsatte med sin uddannelse og giftede sig i 1975 med Tamina Roark i templet i Salt Lake City. Bror og søster Ridd har opdraget fire børn, mens bror Ridd gjorde karriere inden for salg af erhvervsejendomme samt andre forretningsforetagender.

Han bevarede sin kærlighed til missionering. Han præsiderede over Guayaquils Nordlige Mission i Ecuador fra 2005 til 2008 og var atter vidne til, hvordan en fuldtidsmission kan forandre en ung mand eller en ung kvinde.

Bror Ridd tjente som medlem af Unge Mænds hovedbestyrelse, da han blev kaldet til Unge Mænds hovedpræsidentskab i maj 2013. ■

© MICHAEL T. MALM, BRAGT MED TILLADELSE FRA ILLUME GALLERY OF FINE ART, MÅ IKKE KOPIERES

Et fredfyldt hjerte, af Michael T. Malm

»Og ånden giver lys til enhver, som kommer til verden; og ånden oplyser enhver overalt i verden, som lytter til åndens røst« (L&P 84:46).

»Må vi altid stræbe efter at være tæt på vor himmelske Fader,«
sagde præsident Thomas S. Monson under mødet søndag
formiddag ved Kirkens oktoberkonference 2013. »For at gøre
dette, må vi bede til ham og lytte til ham hver dag. Vi har vitterlig
brug for ham hver time, hvad enten det er solskin eller regn.
Må hans løfte altid være vores slagord: »Jeg lader
dig ikke i stikken og svigter dig ikke.««

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

4

0210791102

2

10791 Nov 13